

HARLEQUIN®

БЕСТСЕЛЪР

Джанис
КАЎЗЪР

ЛЮБОВ И ГРЯХ

ДОРИ ЛЮБОВТА МОЖЕ ДА Е ГРЯХ....

ДЖАНИС КАЙЗЪР ЛЮБОВ И ГРЯХ

Превод: Иван Масларов

chitanka.info

В своя великолепен, наситен с перипетии роман, „Любов и грях“ известната белетристка Джанис Кайзър разказва за влиятелно високопоставено семейство, за амбициите и страстите, белязали живота на:

Брет — ослепително красива млада юристка, разкъсвана между чувството си за дълг и любовта към своя заварен син.

Еймъри — новоизбран член на Върховния съд на САЩ, който залага на карта всичко, само и само да задържи младата си съпруга, без обаче да престъпва своите нравствени принципи.

Елиот — многообещаващ дипломат, хванат в капана на омразата си към една жена и на забранената си любов към своята мащеха.

Харисън — който заради скандалния си личен живот рискува да се провали не само в кариерата.

Всички герои на тази увлекателна творба — богати, известни, преуспели, изведнъж се оказват изправени пред най-голямото предизвикателство на съдбата — любовта, за която трябва да се борят и която трябва да заслужат.

*„На нашите майки: Едрис Смит Бендер и Рут Смол
Кайзър“*

ЧАСТ I

Делхи, Индия

23 август 1985 година

Елиот Брустър лежеше в кревата, заслушан в песента на птиците в градината и в движението по булеварда на около стотина метра. Вперил поглед в тавана, си мислеше за хубавия сън — беше му се присънило, че е в Париж. А всъщност беше в леглото си в Делхи и до него спеше Моника.

Ставаше все по-горещо и по челото му вече бяха избили капчици пот. Волю-неволю трябваше да стане, да затвори прозорците и да пусне климатичната инсталация, за да заспи отново.

Обърна се към жена си. Върху лицето ѝ беше паднал кичур тъмна коса и го закриваше. Чаршафът се беше смъкнал и едната ѝ гърда се виждаше. Погледнеше ли я, Елиот моментално се възбуждаше, но и натъжаваше.

Моника не харесваше Индия, не харесваше къщата, в която живееше, и най-вече — Елиот бе сигурен в това — мъжа си. По-лесно и безболезнено беше да мрази него, а не себе си, както му бе казал доктор Фарели, психиатърът от клиниката към посолството. Всъщност Елиот го знаеше и без той да му го казва.

Пак погледна голото тяло на Моника и колкото и да я мразеше, усети, че я желае. Не проумяваше как бяха допуснали бракът им да стигне до задънена улица. Сексът беше едно от малкото неща, които все още ги свързваха. Не физическата любов, а голият секс.

Откъм градината чу драскане. Седна на края на леглото, все още позамаян от водката, която беше пил снощи — нещо, което напоследък му се случваше често. Само това оставаше — да се пропие. Моника си падаше по чашката и ако не внимаваше, Елиот скоро нямаше да има очи да я укорява, че прекалява с пиенето.

Пак чу леко подраскване отвън и надзърна през щорите на отворените прозорци в градината с манговите дървета. Облечен в обичайното доти, бяла памучна риза и сандали, техният прислужник

Джамна метеше долния край на стълбището и щом забеляза Елиот, му се поклони. Беше съвсем млад и твърде слаб, но здрав и енергичен. Уж си вършеше добре работата, дори се престараваше, но кой знае защо, Елиот му нямаше вяра, може би защото младежът направо боготвореше Моника. Веднъж тя се оплака на мъжа си, че момчето само дебне да я зърне как се облича или влиза в банята. Елиот го скастри и Джамна си взе бележка, но не след дълго отново започна да наднича през прозорците. Елиот реши да го уволни, но този път Моника възрази — било й забавно, че младежът си пада толкова по нея.

Въпреки това често се държеше с него като с добиче, особено ако беше пияна. От няколко месеца му викаше Мурджо, понеже й приличал повече на куче пазач, отколкото на човек. Но ако беше в настроение, му подаряваше разни дрънкулки, за да компенсира грубостите. Един-два пъти дори го възнагради, като го остави да я гледа как се разхожда гола из къщата. Елиот подозираше, че жена му нарочно не пуска щорите, та съвсем да завърти главата на прислужника.

Сега Джамна се беше навел и метеше с къса метла от здраво стегнати клонки, която вдигаше облак прах. Елиот не можеше да му се начуди защо се мъчи с това свое изобретение, вместо да вземе някоя от метлите с дълги дръжки в бараката. Знаеше обаче, че колкото и да му говори и обяснява, само ще си пилее думите на вятъра.

В много отношения индийците бяха доста вироглави. Не бяха нехайни като китайците или подли като арабите, ала винаги си имаха едно наум. Ето защо бе за предпочитане да ги оставиш да правят каквото са си наумили с надеждата, че когато си изпатят, ще си вземат поука.

Като цяло Елиот не можеше да се оплаче от живота тук, който според всички — освен Моника, бе съвсем приличен.

С времето Индия му беше дала много. Наред с другото му беше отворила очите и какво всъщност представлява неговият брак. Както се бе изразил веднъж доктор Фарели: „Тук доброто семейство става още по-сплотено, а лошото — се разпада.“

Елиот се запъти към банята, за да се избърсне и да си вземе душ. Чакаше го тежък ден. Като начало беше помолил посланика да му отдели няколко минути. После имаха важно заседание, а след това

трябваше да бие дългия път до летището, за да посрещне Еймъри и новата му съпруга.

Сърцето му се свиваше, като си помислеше, че на гости му идва неговият втори баща. Обикновено Моника се държеше безобразно с роднините на мъжа си. Още от самото начало, намрази до смърт Еймъри и отношенията им бяха, меко казано, обтегнати. Но Елиот нямаше как да си направи оглушка и да не го покани, въпреки че щом научи, жена му доста се намуси.

Не беше отишъл на сватбата, понеже Моника настоя да се приберат за празниците през декември, когато надали щеше да им остане време дори да отскочат до Вашингтон. Но Елиот и без друго едва ли щеше да излезе в отпуска, тъй като посланикът бе отсъствал известно време от Индия и се беше върнал в Делхи едва тази седмица. Ето защо, когато получи писмо от него, в което пишеше, че ще прекарат медения си месец в Източна Африка, а после смятат да направят околосветско пътешествие, той се почувства длъжен да покани втория си баща и новата му жена.

Докато се бръснеше, се поряза по брадичката и запокити ядосано самобръсначката. Едва спря кръвта. Денят явно нямаше да бъде от най-добрите.

След като си взе душ, се върна в спалнята. Моника беше изритала чаршафите и все така потънала в сън, лежеше гола на кревата. Джамна вече метеше терасата и току надзърташе през прозореца. Елиот понечи да спусне щорите, но после се сети, че жена му няма нищо против прислужника да я зяпа и се отказа.

Застана пред огледалото на тоалетката и тъкмо затягаше възела на вратовръзката, когато Моника се претърколи в леглото и изстена — сигурен знак, че се събужда. Елиот я погледна.

— Как си? — попита я.

— Как да съм! — изсумтя тя. — Черен ми е целият свят.

— Пък аз се надявах да си в настроение. Нали помниш, че чакаме гости.

— Какви гости?

— От Найроби пристигат Еймъри и Брет.

— Ох, само те ми липсват! Днес ли идват?

— Има и прием в резиденцията на посланика. Вчера ти оставих бележка, за да те подсетя. Сигурно не си я видяла.

— Не. Цял ден не съм се прибирала.

— И доколкото виждам, цяла вечер.

— Пак ли започваш, Елиот! — сопна се Моника и седна в леглото. — В края на краищата Еймъри не ти е баща. Дори не сте първи приятели. Какво си се затръшвал?

— Нямам друг роднина, освен него. А и не виждам защо да се оправдавам. Аз съм ги поканил. И без това минават оттук.

— Дрън-дрън, просто те гризе любопитство. Интересно ти е да видиш що за маце се е навило да се ожени за тоя дъртак Еймъри, дето е два пъти по-възрастен — изсмя се Моника. — Новата ти мащеха е твърде младичка дори за теб. Сигурно ти иде да виеш от злоба. Еймъри е докопал младото зайче, а ти какво, щеш не щеш, трябва да съжителстваш с една вещица, която на всичкото отгоре те мрази и в червата.

— Браво на теб, страхотна реч дръпна. Очерни всички поред: мен, Еймъри, Брет, дори себе си.

— Я ми се разкарай от главата!

— Знам, че не ти е леко сутрин, но ще ти бъда много благодарен, ако все пак опиташ да не си толкова кисела поне ден-два, докато те са тук. Пък после си карай пак както знаеш. Не ти търся сметка за нищо, но за това те моля.

— Знаеш ли какъв ти е проблемът, Елиот? Толкова си влюбен в себе си, че не искаш да прогледнеш за истината — това нашето не е никакъв брак.

— Добре де, провалил съм се, но все пак опитай да се държиш като хората, докато Еймъри и Брет са тук.

— Ще подготвя къщата за пикливите ти роднини, само не ми пили на главата. И без друго ми се повдига, като те видя сутрин.

Моника стана и отиде да си вземе бельо от гардероба. Елиот забеляза как Джамна се преструва, че мете, а всъщност наднича през щорите. Моника обаче се държеше, все едно че слугата го няма. Имаше страхотно тяло, бе като изваяна, макар че напоследък беше понапълняла. Гърдите ѝ бяха налети, ханшът ѝ бе женствено закръглен, но дупето ѝ бе стегнато.

Елиот се погледна в огледалото на тоалетката. Забеляза как и Джамна се отмества, за да вижда банята. Слугата беше хлътнал по Моника толкова, че наистина бе тъжна гледка. За окайване си бе и

самият Елиот, но той се измъчваше от друго. Жена му беше права. С поведението си тя засягаше най-вече чувството му за собствено достойнство.

— Какви си ги вършил тук? — провикна се Моника от банята. — Да не си си рязал вените?

— Да, само че вместо вените по погрешка си срязях брадичката.

— Голям левак си.

Елиот го напуши смях. Едно време двамата често се смееха. Но не и сега. Радостта, както и любовта им се бяха изпарили като утринна роса. Преди години той си въобразяваше, че е влюбен в Моника, ала сега виждаше, че се е лъгал. Единствената допирна точка между тях сега беше сексът. Вече му бе станало навик да я желае и същевременно да я мрази, да крета на диета от безрадостен секс.

Отиде при леглото и видя, че Моника е застанала до мивката. Забеляза върху крака ѝ голяма синина, която явно не беше от вчерашния тенис.

Моника открай време си падаше по грубия секс. Неведнъж беше издирала до кръв раменете му, беше го приканвала и той да ѝ причинява болка, докато се любят. Сега обаче Елиот бе сигурен, че не той ѝ е насинил бедрото. Най-неочаквано го жегна ревност — дали жена му не си беше хванала любовник?

От няколко месеца тази мисъл често му минаваше през главата, но не бе поставял въпроса ребром, може би защото всъщност му бе все едно. Рано или късно Моника щеше да му каже сама, за да му причини болка. Дали този миг вече не бе дошъл? Жена му бе непредвидима, същинско кълбо от противоречия: красива, възпитана, умна, образована, изискана, което обаче не ѝ пречеше понякога да се държи просташки, да е злобна и жестока, да говори като уличница. Без дрехи наподобяваше животинче, в чиято глава се върти само едно — да покорява и да бъде покорявано.

В началото на брака им всичко, като че вървеше по вода — любеха се до премала, после отиваха било на театър, било на вечеря у някой тузар в Джорджтаун или Ист Хамптън, в Гровнър Скуеър или Ил Сен Луи.

Елиот никога не беше сигурен дали я е задоволил, понеже тя не искаше да му направи удоволствието да го признае. Ето защо първите години наподобяваха борба за надмощие. В секса това го стимулираше,

но психически го изтощаваше. Накрая тази надпревара стана съсипваща. Колкото повече Елиот угаждаше на жена си, толкова повече тя го намразваше.

Моника започна да си мие зъбите, като му хвърляше по някой поглед в огледалото.

— Какво ти има на крака? — попита я мъжът ѝ.

Тя се направи, че не го е чула и си избърса устата с хавлиената кърпа. Отзад Джамна метеше, та се късаше. Елиот се вбеси и отиде при вратата на банята.

— Ние с Джамна бихме искали да знаем какво ти е това на крака — повтори той.

— Кажи му на оня смотаняк, че не му влиза в работата — изпухтя Моника, както се бе надвесила над мивката и си гледаше кожата в огледалото.

— Дали да не го повикам да му го кажеш ти?

— Прави каквото знаеш и хич не ме подпитвай какво ми е на крака. На теб също не ти влиза в работата.

Моника понечи да се извърне, но Елиот я сграбчи за ръката. Тя се отскубна и когато мъжът ѝ се пресегна отново, в очите ѝ проблесна гневен пламък и го шляпна с все сила. Той също не ѝ остана дължен и я удари. Жена му вдигна длан към челюстта си.

— Леке нещастно!

— С кого въртиш любов? — попита я Елиот, свъсен като буреносен облак. — Познавам ли го или го подбра на улицата?

— Разбира се, че го подбрах на улицата — изсъска тя с присвити очи, след което профуча покрай него и се върна в спалнята.

Забеляза, че Джамна надзърна през щорите, без да се преструва, че върши някаква работа. Моника се завъртя наред стаята и се обърна с лице към мъжа си.

— Явно днес ми върви. Всички са ме зяпнали като невидели. Я кажи, Елиот, какво е да знаеш, че жена ти ощастливява слугите само като прекосява стаята? Сигурно се чувстваш повелителят тук.

— Ама че си уличница, Моника.

— Да, и на теб ти харесва — ухили се тя и след като отиде при него, го погледна с премрежени очи.

Разкърши ханш, колкото да я види прислужникът и се ухили подигравателно. Едва ли мъж може да мрази една жена повече,

отколкото Елиот я мразеше в този миг. И въпреки това тя беше права — възбуждаше го както никоя друга жена през живота му.

— Вече се тревожех, че не ти става — рече Моника и вдигна с пръст вратовръзката, сетне го докосна с хладна длан по шията и го помилва по трапчинката върху брадичката.

Елиот не се помръдна, въпреки че сякаш го прониза ток. Моника се приближи още повече. Той виждаше през рамото ѝ как Джемна ги гледа през прозореца.

— Я да чуем присъдата! Става ли ти от мен?

— Мръсница — изпелтечи Елиот.

— Вече го установихме — прихна жена му.

Той знаеше, че Моника разиграва този театър не само заради него, но и заради слугата. Но най-вече, за да му покаже колко го презира. Тя прокара ръка по ципа на панталона му.

— Та възбуждат ли те уличниците? Май, да. Как иначе да си обясним, защо панталонът ти се е издул така, че ще се пръсне?

Замилва го, донемайкъде доволна, че го е възбудила. Прислужникът стърчеше като статуя пред прозореца.

— Едно време го правехме страхотно. За това ли си мислиш? Как да ме начукаш?

Елиот преглътна тежко. Искаше да сложи край на всичко това, ала не можеше да се спре. Такова бе нейното отмъщение. Едва се съдържаше да не я замилва, но опита да си втълпи, че тази жена е нищожество, отрепка. Накрая я хвана за китката и махна ръката ѝ от процепа на панталона си.

— Я го виж ти колко издръжлив бил! Опитва се да не ме желае. Може би предпочиташ да ми го вкара Джемна? А ти да позяпаш?

Той се разтрепери от възбуда и жена му се изкикоти. Елиот се взря в червеното петно върху челюстта ѝ. Идеше му да я зашлеви още веднъж, но знаеше, че тя само това и чака.

— Не всеки може да оправи една уличница. Я да видим дали още те бива като мъж!

— Ти не си наред.

— Ти също. Колко пъти си стискал зъби, само и само да не ме оправиш?

Елиот понечи да излезе от стаята, ала не можа да се пребори с желанието си. Наистина я желаше. Пък и сексът вече бе единственият

начин, по който общуваха.

Моника се взря в очите му. Беше усетила, че пак го е хванала в капана си. И той го знаеше не по-зле от нея. Тя се пресегна и разкопча колана му, после смъкна ципа на панталона и го остави да се свлече на земята. Елиот я погледна, усетил как омразата е отстъпила място на неудържимата страст. Моника бръкна в слипа му, обхвана с длан члена му и го замилва, като от време на време го притискаше, та да го заболи. После се изтегна върху кревата и погледна към Джамна, за да се увери, че още я гледа. Легнала по гръб, се разкрачи и се замилва по гърдите.

— Я да видим дали си мъж на място! И дали ти стиска да ме чукаш, докато ни гледа Мурджо!

Елиот изхлузи панталона и отиде при леглото. Моника се вторачи в превъзбудения му член.

— Нали нямаш нищо против да затворя очи и да си мисля за друг? — попита тя. — Не се сърди, но така ми е по-приятно.

Елиот впери поглед в нея — знаеше, че няма друг избор, освен да се обърне и без да казва и дума, да излезе.

— Я не се втелявай! Какво гледаш така, сякаш са ти потънали гемиите? — престори се на разкаяна жена му.

Той не отвърна нищо. Моника докосна с палеца на крака си главата на пениса му, сетне го замилва по бедрото.

— Хайде, вече съм мокра! — измърка тя. — Но няма да ти кажа за кого ще си мисля.

Елиот отново се ядоса. Жена му се изкикоти, после най-неочаквано скочи, притисна се до него и обхванала с длани главата му, го зацелува като обезумяла. Захапа устната му толкова силно, че чак я разкърва. После го затегли да легне върху нея. Стиснала очи, обви крака около кръста му и заби нокти в ризата. Наистина бе мокра, Елиот ѝ го вкара лесно и тя застена от удоволствие. По едно време вдигна глава и видя, че Джамна ги е зяпнал с отворена уста и широко отворени очи.

— Махай се оттам! — изкрещя вбесен.

Слугата побягна като подплашено куче. Моника прихна в смях.

— Не искаш да ме делиш с никого, а, скъпи?

Елиот можеше да ѝ отговори само с едно — ускори темпото, докато тя не зави от наслада и не впи нокти в тялото му. Загърчи се, сетне се замилва. След миг и двамата бяха свършили. Елиот се свлече

върху нея. Известно време тя не каза нищо, но после му рече заповеднически:

— Хайде, ставай! И ми се махай от главата!

Изправи се и залитайки, тръгна към банята. Ризата на Елиот бе подгизнала от пот, по нея се червенееха и капчици кръв. Той обърса с длан разкървавената си устна и разхлаби вратовръзката, за да свали ризата и я смени с нова.

Чу как Моника пуска душа и влиза със стон под водната струя. Какво ли изпитваше — триумф или разгром? Подозираше, че ѝ е безразлично. Или може би се чувстваше като него — победителка и победена, добра, но и зла. Куха. И сама.

Елиот влезе в банята, изми се на мивката и изтри парата по огледалото, за да се види. От самообръсначката и зъбите на Моника изглеждаше така, сякаш се връща от полесражение. Спря кръвта и се върна в спалнята да се преоблече. Тъкмо беше затегнал вратовръзката, когато Моника спря водата и се показа на вратата на банята, загърната в хавлиена кърпа.

— Ама ти още ли си тук?

— Не бой се. Тръгвам след малко.

Под изпитателния ѝ поглед грабна сакото от закачалката и отиде да закуси в кухнята. Жена му нямаше да дойде да му прави компания. Никога не закусваше с него.

Индийският океан

Брет Мейтланд притисна лице към илюминатора на самолета и погледна към бухлатите облаци, носещи се бавно под тях. Съгледа как във водата се отразява слънцето и разбра, че още са над океана. Летяха между два континента — Африка и Азия, който тя не бе и мечтала да види. Съвсем доскоро дори пътуването от Маунт Айви до Атланта ѝ се струваше невероятно приключение. Но знае ли човек какво го чака?

Снощи бяха напуснали Кения. На Брет ѝ предстоеше да открие и Индия, където щяха да пристигнат след броени минути. Имаше представа за субконтинента само от фотографиите, които бе виждала в списание „Нешънъл Джеографик“.

Последните няколко месеца от живота ѝ наподобяваха пътуване на първооткривател. Много неща бяха и продължаваха да бъдат съвсем

нови за нея, макар че се опитваше да се прави на много самоуверена, за да не се изложи. Никога обаче не се преструваше на такава, каквата не е. Особено пред Еймъри. С него бе откровена до жестокост. Именно затова двамата бяха привързани толкова много един към друг. Брет знаеше, че Еймъри я обича такава, каквата е. И това беше най-важното.

Погледна мъжа си, който спеше на седалката до нея, извърнал неудобно глава. Клетият, беше се измъчил от разстройството, което получи в Танзания, и имаше нужда от малко почивка. Брет се взря в лицето му. От няколко дни беше блед и посърнал, изглеждаше по-стар, отколкото всъщност бе — на петдесет и пет години. Колкото и да го уверяваше, че всичко е наред, Еймъри се притесняваше, че се е разболял тъкмо по време на медения им месец. Но нали им предстоеше да са заедно цял живот. Какво значение имаха няколко дни?

Брет се усмихна. От малка си беше припряна, но през последната година научи доста от Еймъри. Той бе невероятен човек, мъдър и добър, и това се предаваше и на другите.

Брет бе дваисет и две годишна, ето защо всички във Вашингтон ги одумваха след сватбата. Не че ѝ беше все едно какво говорят другите, ала бе достатъчно зряла да знае, че щом Еймъри не обръщаше внимание на хорските приказки, значи те наистина не бяха важни.

Волю-неволю трябваше да се примири, че ѝ липсва опит. Слава Богу, поне не бе девствена, макар че Еймъри сигурно щеше да се зарадва. Но не ѝ каза нищо. Бе прекалено добър, за да ѝ натяква едно или друго. Пък и беше твърдо решен да е в крак с времето. Това бе предизвикателството, пред което го изправяше бракът им. А колкото до Брет, на нея ѝ предстоеше да се научи да е мъдра като мъжа си.

Въздъхна и си повтори за стотен път, че различният им житейски опит няма никакво значение. Еймъри имаше зад гърба си дълъг брак и успешна кариера, благодарение на която беше достигнал върховете на съдебната система в САЩ. Имаше доведен син, който бе с дванайсет години по-възрастен от Брет.

Ако нещо ѝ вдъхваше несигурност, то това бе нейният произход. Макар че завърши с отличие университета в Джорджтаун, Брет си беше бедно момиче от хълмиста северна Джорджия. Родителите ѝ бяха обикновени провинциалисти, които не блестяха с кой знае какво образование или богатство.

Всички във Вашингтон знаеха — и не се свеняха да го изтъкват, че ако не се беше омъжила за съдия от Върховния съд, е щяла да види доста мъки, докато започне работа в Капитолия. Те уважаваха единствено хората, извоювали с къртовски труд своето обществено положение и авторитет. Брет не можеше да отрече, че са прави. Но ѝ беше мъчно, че Еймъри е принуден да търпи какви ли не подмятания по неин адрес.

Особено несправедлива бе Силвия Куин, която през седмицата след сватбата пусна в „Уошингтън Поуст“ доста хаплив материал — намекуваше, че Еймъри изживявал криза, понеже остарявал, а Брет била въжеиграчка и изпользвачка.

Чест му правеше на Еймъри, че само се изсмия на подобни подмятания, ала Брет съзнаваше, че сигурно не му е никак леко. Той бе сред малцината известни личности във Вашингтон, рядко подлагани на критика. Младата жена се гордееше, че всички го уважават за неговата почтеност и добронамереност. Ето защо ѝ се стори ужасно несправедливо, задето се заяждат с него на дребно.

Пътуването им до Африка беше добре дошло, защото там те си починаха от тези нападки. Не само че се магнаха от Вашингтон, но и откриха един нов свят.

През първите няколко дни в сафари клуба в планината Кения играха тенис, разхождаха се под акациите в парка, наслаждаваха се на дивата природа. Никой не ги познаваше, никой не се интересуваше кои са.

Видяха дивно красиви гледки, но в паметта на Брет се вряза най-вече първата сутрин в Нанюки. Тя се събуди още по тъмно, излезе на балкона и впери като омагьосана очи в заснежения назъбен връх на планината Кения, който, озарен от луната, се бе извисил към небесата. Прохладният утринен въздух ухаеше на нещо непознато, екзотично. Долу на моравата се разхождаха паун, няколко ибиса и щъркели. Наистина беше като в приказка. Като начало на нов живот.

Екскурзията до кратера Нгоронгоро в Танзания през втората седмица им донесе още по-необичайни, макар и не така вълнуващи преживявания. Нощуваха в импровизиран бивак в джунглата и вкусиха от истинския живот в Африка — неопорочен от цивилизацията, безмилостен и тежък. Докато лежеше на походното легло и слушаше очарована воя на хиените и ръмженето на лъвовете, Брет осъзна колко

малко знае за света. Африка я разтърси, накара я да се замисли за неща, на които, общо взето, не беше обръщала внимание.

Колкото до Еймъри, той не показва с нищо, че континентът го е развълнувал. Брет се питаше дали мъжът ѝ не е минал оня повратен момент в живота, отвъд който човек вече има отговорите на всички важни въпроси. Може би Еймъри се беше преборил, беше се помирил със своите демони. Брет вече знаеше, че зрелостта — това до голяма степен е способността да приемаш нещата такива, каквито са и да не се мъчиш да ги променяш според желанията си. Усещаше, че Еймъри се вълнуваше по-скоро от нейното търсачество, а не от своето. И в това тя долавяше любовта му и ѝ вдъхваше сигурност.

Брет се отпусна на седалката и помилва мъжа си. Беше красив, в чудесна форма за възрастта си. Въпреки това физическото привличане бе на втори план. За нея Еймъри Мейтланд бе преди всичко човек с остър ум, интелектуално присъствие и нравствена сила. Тя бе влюбена в духа му. Дори веднъж му го каза.

— В духа ми ли? — засмя се той. — Божичко, все едно съм някой поп. Но аз не съм светец и не искам да ме възприемат като такъв.

Най-прелестното му качество бе неговата скромност, която биеше на очи, особено ако човек го сравнеше с брат му — Харисън Мейтланд, сенатор от Мериленд, който също бе мъж с присъствие. Ала двамата се различаваха, така както земята от небето — и по външност, и по характер.

Сенаторът бе по-нисък и набит, правата му коса бе прошарена, а не сребристобяла като на Еймъри. Еймъри бе сдържан, излъчваше някакво патрицианско достолепие, докато Харисън бе човек на живота и според Брет гребеше с пълни шепи от него. По-възрастният брат бе спокоен и вгълбен, докато Харисън се държеше свойски и нахакано, съвсем в стила на политиците. Брет бързо откри, че девер ѝ може да е обаятелен и духовит, но не вдъхва доверие. Често подхващаше с нея политически спорове, особено след като обърнеше чаша-две уиски. Не че беше злобар, но не притежаваше вродената доброта на Еймъри.

Виж, жена му Ивлин беше съвсем друго. Брет се бе сприятелила с нея и Ивлин ѝ беше станала нещо като нейна настойница. Е, да, разликата във възрастта им бе голяма и те приличаха по-скоро на майка и дъщеря, а не на сестри. Ако не беше Ивлин, Брет щеше да се

обърка като пиле в кълчища, толкова заплетен ѝ се виждаше светският живот, в който най-неочаквано се озова след брака си с високопоставен политик от Вашингтон.

Харисън и Ивлин бяха единствените роднини на Еймъри, които тя познаваше. Ето защо пое към Индия със смесени чувства. Там, освен да присъства на приемите в Посолството, ѝ предстоеше да срещне Елиот и Моника. Брет се страхуваше от това повече, отколкото ѝ се искаше да си признае. Неминуемо щяха да я сравняват с Катерин. Но такава бе частта на вторите съпруги.

Не си правеше илюзии за първия брак на Еймъри. Както веднъж беше споделил, с Катерин ги разделила единствено нейната смърт, но това не намалявало любовта му към Брет. И тя му вярваше. Въпреки това трябваше да се бори с призраците от миналото, които дори не познаваше. Знаеше само, че Еймъри и Елиот не са особено близки, ето защо не проумяваше защо мъжът ѝ настояваше на всяка цена да отидат в Индия, въпреки че беше болен.

— Ще ми мине като на кутре — рече ѝ той, когато обсъждаха въпроса последната вечер в сафари клуба. — Не мога да допусна да сме толкова близо до Елиот и да продължим пътешествието, без да се отбием да го видим.

— Но нали скоро ще си дойде във Вашингтон? Дипломатите не се ли прибират от време на време?

— Никога, скъпа, не съм гостувал на Елиот и Моника. Както е тръгнало, може и никога да не го сторя.

— Защо? Нима мислиш, че ще се разведат?

— Твърде възможно е.

— Може пък да е за добро. Щом бракът им не върви...

Еймъри я погледна, навъсен като буреносен облак — бе заклет католик. Чест му правеше, че не натрапваше верските си убеждения на Брет, но много държеше на традициите и общоприетите норми.

— Те да решават — рече мъжът ѝ. — Но лично аз не бих ги съветвал да го правят.

Брет знаеше, че не му е времето да спори, макар и обикновено да отстояваше мнението си, дори то да се различаваше от това на мъжа ѝ. Често се впускаха в разгорещени спорове, даже се караха. Но Еймъри бе толкова добър, че не позволяваше различните им възгледи да се превръщат в непреодолима стена.

— Значи смяташ да се вживееш в ролята на бащата помирител — каза Брет и го погледна предпазливо със синьо-сивите си очи.

— От няколко години ние с Елиот се разбираме чудесно — отвърна Еймъри. — Едва след като завърши колеж, ми прости, че се ожених за майка му. Но така и не сме разговаряли като хората. Не успяхме да го сторим, когато почина Катерин, а също и когато той се ожени за Моника. Защо да не го направим сега?

Брет вече знаеше, че Еймъри вечно се съобразяваше с чувствата на другите и това бе основната му слабост, но и добродетел. Беше много съвестен и свестен като човек и именно благодарение на това се бе наложил като един от най-добрите юристи.

— Елиот е сложна личност — поясни Еймъри. — Много затворен е. Не знам дали ще откликне, но лично аз изпитвам необходимост да се сближа с него особено сега, след като животът ми се промени.

— Щом е толкова важно за теб, нямам нищо против — каза Брет и стисна ръката на мъжа си. — Единственото, което искам, е да си щастлив.

— Обичам те — промълви той и я помилва по бузата.

От тези думи Брет се почувства толкова щастлива, че чак се просълзи. Те обаче не разсеяха съмненията ѝ.

Шумът от двигателите започна да се променя и Брет погледна навън през илюминатора. Еймъри изстена, събуди се и ѝ се усмихна едва доловимо.

— Добро утро, скъпи! Добре ли поспа? — попита ведро Брет.

— Божичко, какво щях да правя без теб, Катерин! — възкликна той и я хвана за ръката.

Не забеляза как лицето ѝ помръква, не се усети и че е сбъркал името. Брет не го направи на въпрос — знаеше, че мъжът ѝ го е казал просто, защото е сънен.

— Още ли сме над океана? — попита Еймъри.

Тя надзърна през илюминатора — озареното от слънцето синьо море бе отстъпило място на кафеникавата суша.

— Не, вече сме над земя! — оповести радостно Брет. — Как е този твой проклет стомах?

— Май пак трябва да отида до тоалетната. Връщам се след минута.

Еймъри тръгна бавно по пътеката между седалките. Брет въздъхна горчиво. Знаеше, че мъжът ѝ е сбъркал името неволно, че Катерин вече не заема централно място в сърцето му. Сега тя бе жената на Еймъри, госпожа Мейтланд. Нищо друго нямаше значение.

Делхи

Елиот Брустър пристигна с колата до посолството. Мина през пропуска, зад който сякаш се простираше късче от Щатите — имаха си свой магазин, киносалон, тенис корт, училище, болница, плувен басейн и дори бейзболно игрище.

Спря пред сградата на посолството и веднага отиде при посланика, Юджийн Уелти — учил в най-престижните и стари училища и университети в Америка и който се смяташе за самото олицетворение на американеца. Елиот не се дразнеше от самочувствието му, намираше го за съвсем оправдано — Джийн бе с двайсет и пет години по-възрастен от него и скоро щеше да се пенсионира.

Индия бе последното му назначение преди пенсия. Беше човек на Сайръс Ванс и след като той най-неочаквано се оттегли след двегодишна работа в администрацията на Рейгън, Уелти отново се върна в Делхи. Бе минала половин година, откакто Рейгън бе избран за президент, а новоназначеният посланик, който знае защо, все още не пристигаше и продължаваше да работи в Капитолия.

Елиот харесваше Уелти не само защото и двамата бяха завършили института по право и дипломация „Флечър“, а и защото можеше да си говори откровено с него. Посланикът се славеше като човек, който умее да изслушва, една похвална за американец черта. Когато Елиот влезе при Дороти, секретарка на Уелти от дълги години, тя му каза, че са се обадили по спешност от Вашингтон и посланикът разговаря по телефона със заместника на държавния секретар.

Елиот седна на канапето под литографията на Мемориала на Джеферсън, но не взе от масичката последния брой на списание „Таим“, който секретарката му предложи. Мислите му бяха заети с друго: бе решил да помоли да го прехвърлят другаде и да поиска съвет от Джийн. Проблемите му с Моника не бяха тайна за никого — нямаше прием, на който той да не усещаше състрадателните погледи

на околните. Само че не знаеше за какво го съжаляват повече — затова, че тя пие или затова, че флиртува с всеки срещнат. Току се лепваше на някой и щом го направеше за смях, се прехвърляше на друг. Елиот веднъж дори чу как една лелка шушукаше учудено, че Моника още не се е развела, понеже била от жените, които сменят мъжете като носни кърпи. Напоследък съвсем го беше ударила през просото. Елиот обаче си даваше сметка, че се оправдава не по-малко от нея с това, че тя пие. Намръщи се при мисълта, че е крайно време да предприеме нещо.

Усети как раната на устната му се пуква и извади носната си кърпа да попие кръвта. Знаеше, че изглежда като влачен от порой и че раните, които сутринта си бе нанесъл сам и с помощта на Моника, безспорно ще озадачат колегите му. Запрелиства списанието, но мислите му бяха другаде. Отново се сети за Еймъри — мъжът на покойната му майка едва ли можеше да избере по-неподходящ момент за посещенията си. От няколко седмици отношенията му с Моника съвсем се бяха обтегнали и тя щеше да направи всичко, за да се изпокара с гостите.

— Господи, Елиот, какво се е случило? — възкликна от вратата на кабинета си Джийн Уелти. — Какво е това на лицето ти?

— Сутринта застанах прекалено близо до самообръсначката — усмихна се Елиот, като се пипна по челюстта. — Освен това се сблъскахме с Моника.

— Веднъж и ние с Ейдриън се наведохме едновременно да вдигнем нещо и си ударихме главите толкова силно, че получих мозъчно сътресение — каза посланикът неспринудено.

— Да, понякога е опасно да си женен.

Уелти се усмихна и го покани с ръка в просторния кабинет, обзаведен скромно, ала с вкус явно от жена му, чийто почерк личеше най-вече в подбора на старинните гравюри.

Посланикът се запъти към голямото писалище от тиково дърво.

— Изгаряме от нетърпение да се запознаем довечера със съдията Мейтланд и неговата съпруга — поде той и приглади по навик косата си. — Ейдриън не познава отблизо съдия от Върховния съд.

Елиот метна сакото си на един стол и седна.

— Еймъри ще ти допадне. Изключително умен и начетен е. Не знам доколко познава Индия, но вероятно се е подготвил преди пътуването.

— Харесвам такива хора. Сигурен съм, че ще се сприятелим. Но и ти не си виждал още госпожа Мейтланд, нали?

— Не — потвърди Елиот. — Последния път, когато се видяхме с Еймъри, още не бяха сгодени.

— Тя е била негова служителка, нали?

— Не. Еймъри ѝ издействал държавна стипендия, докато учила в университета в Джорджтаун. Отначало са били само приятели, но през последната година от нейното следване се влюбиха един в друг.

— Значи е доста млада.

— Дипломира се през юни.

— Виж ти! Излиза, че разликата им е твърде голяма, но... — Уелти се усмихна. — Приятно е да видиш как човек от моето поколение се чувства толкова жизнен. Ако се вярва на хората, такива съпруги действали подмладяващо. Всъщност теб това не те засяга, още си млад.

— Понякога се чувствам ужасно стар.

— За това ли си дошъл да поговорим?

— Общо взето, да — Елиот въздъхна тежко. — Мисля, че се налага Моника да се махне от Индия. Тук не ѝ понася. Пък и е излишно да ти казвам, че мога да си съсипя кариерата, ако вече не съм го направил.

— Не, няма такова нещо — рече Уелти и сведе поглед към дланите си. — Но ти влизам в положението.

— Каквото и решение да взема, първо ще се допитам до теб, затова съм тук.

— А Моника иска ли да се махне? Това ли е основната причина?

— Мога ли да бъда откровен, Джийн? — попита след кратко, колебание Елиот.

— Разбира се.

— Не искам да те натоварвам с личните си проблеми, но не съм много сигурен, че ние с нея ще останем заедно.

Посланикът не бе особено учуден.

— Знаех, че нещата между вас не вървят, но не подозирах, че е толкова сериозно. Смяташ ли, че ако промениш обстановката, бракът ви ще потръгне? Току-виж те пратили в някоя затънтена държава.

— Зная, но и така не може да продължава.

— Защо не пратиш Моника за малко в Щатите? Вероятно ще ѝ се отрази добре и ще слезе на земята.

— Надали това ще помогне в нашия случай — отвърна Елиот. — Но ще поговоря с нея.

— Може пък да се поободри от гостуването на роднините ви — вметна обнадежден Уелти. — Нали ще дойде на приема довечера?

— Би трябвало да дойде, но знае ли човек — тя е непредсказуема. Колкото до роднините, не храня особени надежди. Обратното, дори малко ме е страх.

Уелти понечи да попита защо, но после се отказа.

— Е, постъпи както сметнеш за добре. А аз ще се постарая да не вадя мръсните ризи от Делхи. Това поне съм в състояние да ти обещаая.

— Благодаря ти, Джийн. Съзнавам прекрасно, че не само бракът ми, но и моята кариера виси на косъм.

— Не се притеснявай, ще се оправиш.

Елиот се изправи и взе сакото си.

— Е, ще вървя да се подготвя за заседанието, а зная, че и ти си имаш работа.

Уелти стана иззад бюрото и докато изпращаше Елиот до вратата, сложи ръка върху рамото му.

— Можеш да разчиташ на мен, Елиот!

Някъде към средата на заседанието Елиот разбра, че няма да успее да посрещне Еймъри на летището. Измъкна се от залата, за да изпрати шофьора да ги докара. Помоли секретарката да звънне в хотела им и да предаде, че до вечерта ще се отбие там.

Още се двоумеше дали да покани и Моника днес следобед, или да я запознае с гостите чак на приема вечерта. Всичко зависеше от настроението ѝ. Накрая реши тя сама да избере.

Колкото до Еймъри и Брет, нямаше представа как те гледат на жена му и дали ще искат да дойдат на приема. На тяхно място и през ум не би му минало да ходи по посланически резиденции. Що се отнасяше до него, такава му бе професията — да присъства на приеми, затова и не го правеше с особено желание. Но на тях може би щеше да им е интересно. Разполагаха с предостатъчно време да посетят по-късно Агра и Джайпур.

Точно в дванайсет заседанието беше прекъснато за кратка почивка и Елиот отиде до кабинета си. Секретарката, Джони Хамънд, му каза, че го е търсила жена му.

— Довечера в осем щяла да дойде направо в резиденцията. Следобед била заета и не можела да ви придружи.

Старите съмнения отново го обхванаха.

— Каза ли какъв ангажимент има?

— Доколкото разбрах, трябвало да ходи на някаква изложба. Забравих на каква.

— Да не би в Министерството на културата?

— Да, сега вече си спомних, че спомена нещо за министерството.

По време на заседанието и културният аташе Робърт Фарънс бе казал, че днес следобед трябва да отиде на изложба в Министерството на културата. Елиот се опита да си го представи заедно с Моника. Не, не бяха чак толкова загубени, че да се излагат така, въпреки че жена му бе способна на всичко. Фарънс бе отскоро в посолството и Елиот не го познаваше достатъчно добре, за да каже що за човек е.

— Кога се обади? — попита той.

— Ами преди петнайсетина минути.

Елиот взе от Джони папката с документите, влезе в кабинета си и седна зад писалището, но не можеше да си избие от главата мисълта за Робърт Фарънс — колкото и безпочвени да бяха съмненията, основаващи се единствено на съобщението на Моника и на казаните между другото на заседанието думи на неговия колега, той имаше чувството, че вече знае с кого ходи жена му.

Сърцето му заби лудо. Още от началото на техния брак нямаше много-много вяра на Моника. Но сега тя за пръв път се хващаше с негов колега — досега се бе ограничавала да флиртува с непознати, анонимни, далечни мъже, на които Елиот можеше и да не обръща внимание.

Този път обаче работата явно бе загрубяла. До тази сутрин нито веднъж не бе давал воля на съмненията си, не бе притискал или обвинявал жена си. Даваше си сметка, че се е вбесил не от ревност, а от наранено самолюбие. Само като си помисли човек с кого се е помъкнала! С Робърт Фарънс! Какво толкова му е харесала? Новият културен аташе не се открояваше с нищо, не бе дори привлекателен. Бе на около четирийсет и пет-шест, но изглеждаше с десет години по-

стар. Беше вдовец. След смъртта на жена му, това беше първото му назначение извън Вашингтон. Подобно на мнозина, свързани с изкуството, се пишеше художник, но изглежда не му стискаше да живее, без да се води някъде на щат. Имаше големи връзки и приятелите му явно го крепяха. Не че не беше симпатичен на Елиот, но той го смяташе за аутсайдер, за човек, който не участва в големите игри. А какво излезе този келеш му правеше мили очи, поздравяваше го по коридорите и същевременно чукаше тайно жена му. Елиот усети как кръвта му кипва. За пръв път разбра какво е да ти сложат рога.

Веднага се замисли дали другите знаят. Дали, както ставаше обикновено, той научаваше последен? Дали посланикът и другите от посолството не го одумваха зад гърба му?

Уж в кабинета бе прохладно, а го изби пот. Ами ако греши и изложбата е просто съвпадение? Не. Кой знае защо, бе сигурен, че интуицията не го подвежда? Едва сега осъзна, че си е затварял очите за очевидни неща. От няколко месеца отношенията му с Моника съвсем се бяха обтегли. Но кога ли съвсем изстинаха един към друг? Дали след пристигането на Фарънс? Да, по време съвпаднаше: Моника беше започнала да се държи по-различно месец — месец и нещо, след като в Делхи дойде Фарънс. В началото сигурно са се крили. Елиот се помъчи да си спомни как се е държал новият му колега. Дали е избягвал погледа му? И разговорите с него? Поклати глава, осъзнал колко наивен е бил. Като си помислеше, Моника наистина би избрала именно човек като Фарънс. Това копеле бе от хората, които вечно се правят на нещастни и отегчени от живота. Както шушукаха колегите, падаше си и по чашката. Всъщност си бяха лика-прилика с Моника, която за нищо на света не би хлътнала по някой свестен, нормален мъж. Да, всичко пасваше.

Сега Елиот трябваше да реши какво да предприеме. Нямаше смисъл да си криви душата и да се прави на възмутен, да обвинява жена си, че е предала любовта му. Той не я обичаше, само я притежаваше. Живееха под един покрив, спяха в едно легло, имаха едно и също име.

Но само това.

Лошото бе, че и Елиот веднъж ѝ бе изневерил и то, кажи-речи, без да иска. Моника щеше да отсече, че е лицемер, но наистина беше така. Не че не беше имал възможност и той да му отпусне края.

Жените, за жалост главно омъжените, направо му се лепяха. Ала за разлика от Моника при него пристрастността към секса не беше чак толкова силна, че да не може да се владее и да не внимава — знаеше, че това щеше да е пагубно за кариерата му. Но преди три месеца и Елиот изневери на жена си. Беше отишъл в Джакарта за сесията на търговския съвет към АСЕАН. На един прием го заговори Елайз Моргац, съпруга на посланика на Австралия в Индонезия, снажна блондинка към четирийсетте, която съвсем открито му се сложи. Елиот се спаси единствено благодарение на мъжа ѝ, който се намеси навреме.

На следващата вечер, след закриването на сесията, той се прибра в хотелската стая, позамаян от виното, което бе пил на вечерята, и не след дълго Елайз му се домъкна на вратата. Подир броени минути вече беше гола и бе в леглото му. Не че Елиот се дърпа кой знае колко — Джакарта все пак не бе Делхи. Любиха се веднъж и втори път, а Елайз все искаше още и затова го замилва, за да я люби отново. Когато не му стана, тя просто се облече и го целуна за довиждане, без дори да го помоли да е дискретен.

Така че и той не беше безгрешен. Но ако Моника наистина се беше хванала с Фарънс, бе длъжен да се намеси. На карта бяха заложили две кариери. Щом на Моника не ѝ пукаше за мъжа ѝ, тя можеше да се замисли поне за любовника си.

Елиот набра телефонния номер вкъщи. Моника вдигна чак на седмото позвъняване.

— Връщаш ме от вратата.

— Джони ми каза, че си отивала на някаква изложба — рече Елиот, като едва се сдържаше да не избухне.

— Да, но не се безпокой, ще дойда на приема.

— Бях зает и не успях да посрещна Еймъри и Брет, затова смятам да отскоча до хотела. Няма ли да дойдеш с мен?

— И аз си имам планове. Затова се обадох.

— Толкова ли е важна тази изложба, че не можеш да я пропуснеш или да я видиш друг ден?

— Днес е откриването, ще е фразкано със знаменитости. Пък и искам да я разгледам.

— Откога индийското светско общество ти стана толкова интересно? Допреди няколко месеца само ми натякваше, че всички тук били тъпаци, а от парфюма на индийките ти се повдигало.

— Ами сигурно съм свикнала. Пък и ми писна да кисна вкъщи и да гледам вентилаторите по таваните. Още ли ще ми пилиш на главата или да тръгвам?

Мина му през ума да ѝ каже още сега без заобикалки, че знае за Фарънс, но после реши, че разговорът не е за телефон.

Брет се надвеси над плота и се взря притеснена в наземния стюард.

— Извинявайте, госпожо, но не мога да направя нищо повече — рече той и побутна очилата си с дебели лещи и рогови рамки. — Проверявам вече два пъти, няма го.

— Как така го няма!? Не може да се изгуби. Полетът от Найроби беше директен — Брет въздъхна тежко. — Вижте, мъжът ми е зле и наистина трябва на всяка цена да си получим багажа. Много ви моля, направете нещо.

Служителят, който беше много слаб и с много тъмна кожа, обеща още веднъж да се свърже с Найроби и да провери дали куфарите не са останали на летището в Кения. Предложи на Брет да седне, за да не чака права. До стената на тясното помещение имаше няколко стола и тя се отпусна на единия. Беше съвсем отчаяна, искаше ѝ се да ревне с глас. И Еймъри се бе притеснил, слава Богу, че Брет уреди да го отведа в VIP залата.

Самолетът бе пристигнал по-рано и Елиот още го нямаше. Дано намерят куфарите, докато дойде. Добре поне, че Брет се бе сетила да сложи накитите в дамската си чанта и по чифт бельо в ръчния багаж — нямаха никакви други дрехи, освен тези на гърба си. Дума да не става, престоят в Индия започваше зле. Какво ли им предстоеше тепърва? Брет почти не познаваше страната. Е, в университета в Джорджтаун имаше колеги индийци, но друго беше да ги види в родната им страна. В самолета Еймъри ѝ даде един пътеводител. Докато го прелистваше, Брет намери между страниците писмо на Елиот до Ивлин, към която явно бе много привързан. Беше ѝ го изпратил веднага след пристигането си в Делхи, а тя изглежда го бе дала на Еймъри, който пък го бе пхнал в пътеводителя. Писмото направи силно впечатление на Брет — даде ѝ някаква представа за Елиот, която сигурно щеше да ѝ е полезна, ако се наложеше да помага на Еймъри при помиряването на

доведения си син с жена му. Брет извади писмото от дамската си чанта и го прочете отново.

„За човек, израсъл на Запад, Индия е доста потискаща страна. Подмина ли някого, легнал на улицата, винаги се сещам за дъщерята на един колега, която, след като завърши училище в Щатите, дойде в Делхи. Баща ѝ отишъл да я вземе от летището и докато пътували с колата към къщи, видяла мъж, проснат на улицата. Изкрещяла да спрат, но баща ѝ продължил нататък, като ѝ казал, че вече е твърде късно: мъжът бил издъхнал.

Няма съмнение, че Индия е потискаща, но си има и добри страни — хората тук са много мили, приемат стоически живота. А богатите и високопоставени индийци и хората на изкуството гледат отвисоко на нас — американците, смятат ни за еснафи средна ръка, които са се залостили в посолството и не си подават носа, сякаш навън ги дебнат глутници вълци.

Вече имам приятели от елита на индийското общество и от коридорите на властта в Делхи. Това ми е работата, но го правя и заради себе си. Опитвам се да не изглеждам в очите им някакъв фукльо, надут американец, за когото са важни единствено парите.

Но колкото и да е странно, страната не ми харесва особено. Тя е прекалено тежко бремене за мен. Потискат ме, предполагам, нейните проблеми. Виж, в това отношение съм американец до мозъка на костите. Имам нужда от предизвикателства с постижима цел, с начало и с край. В това според мен е и силата, и слабостта на американския начин на мислене. А Индия е една неразгадаема тайна и това я тласка напред, но е и нейно проклятие.“

Брет сгъна писмото с дълбоко уважение към Елиот, макар да го познаваше само от думите, които беше написал. Явно бе умен, но притежаваше и още нещо — рядко срещана чувствителност. Младата жена усети, че доведеният син на Еймъри ще ѝ допадне.

В този момент се появи наземният стюард.

— Много съжалявам, госпожо Мейтланд, но трябва да ви съобща, че багажът ви го няма и в Найроби. Оттам казаха, че са го качили на самолета. Ще проверя и на летищата, за които е имало полети по същото време. Но няма да стане бързо. Затова ви предлагам да се настаните в хотела, а ние ще ви потърсим там веднага щом открием куфарите ви.

Брет се запъти към ВИП залата. Щом тя влезе, двама индийци бизнесмени, които пиеха чай и си бърбяха, млъкнаха и я огледаха от глава до пети.

Усмихната наземната стюардеса ѝ донесе чаша чай, от който Брет отпи веднага. Не бе от най-приятните, липсваха му захар и мляко, но тя беше доволна и на това. Престоят им в Индия беше започнал зле. Брет се сети за хубавата черна вечерна рокля, която взе специално за приема в резиденцията на посланика и която сега бе някъде в морето от багаж, ако вече не се бе озовала в ръцете на някой крадец. Само това оставаше — да отиде на приема с тези дрехи! Мина ѝ през ума, че би могла да вземе назаем някоя рокля на Моника, но веднага се отказа от тази идея. Може би щеше да си купи нещо от магазина в хотела.

Нали беше израснала в бедност, ѝ докривяваше, ако изгубеше нещо. Нямаше пари и се беше изпопритеснила, когато се наложи да попълни гардероба си. Но Ивлин моментално ѝ се притече на помощ. През юни, през един хубав топъл ден Ивлин ѝ предложи да подготвят заедно сватбата. Въздухът в Джорджтаун ухаеше на цъфнали цветя. Седяха в градинката зад къщата, на маса със стъклен плот, подредена съвсем в стила на Ивлин Мейтланд — изискано, с много вкус.

— Ще говоря без заобикалки, моето момиче — подхвана Ивлин учтиво и се усмихна, а в сините ѝ очи проблясваха сърдечност и нежност. — Като съпруга на съдия от Върховния съд имаш нужда от сериозен гардероб с тоалети за различни случаи, а не само с две-три рокли и едно костюмче.

Брет настръхна още щом чу, че става въпрос за дрехи. Знаеше прекрасно, че ходи облечена твърде скромно. Живееше само със студентската стипендия. Е, и леля Лиона ѝ пращаше по някой и друг долар, но семейство Уолас си имаха своите проблеми и едва свързваха двата края.

— Да, знам, че трябва да купя някои неща — отвърна Брет, опитвайки се да запази достойнство.

Ивлин я потупа мило по ръката.

— Еймъри ще ти даде пари, но аз те моля да ми позволиш да ти помогна при избора на тоалетите, за да не мисли той и за това.

Брет беше трогната, но и изненадана.

— И дума да не става! — отсече тя.

— Но защо? — възкликна Ивлин. — Изтъкни ми поне една причина.

— И аз имам достойнство — въздъхна Брет.

— Сега вече, моето момиче, сме едно семейство. Достойнството е за пред чуждите хора. Разреши ми да го направя, моля те!

Брет се смути, колкото и благодарна да ѝ беше. Когато се е омъжила за Еймъри, Катерин безспорно е влязла в къщата му с чеиз, с всички необходими дрехи, донесла е нужните мебели, сребърни прибори за хранене, скъп-прескъп порцелан, дори тлъста банкова сметка. Но Брет нямаше нищо. Имаше единствено любовта си. Ивлин го съзнаваше и не искаше момичето да страда.

— Толкова си добра към мен! — каза Брет. — Но ме задължаваш много.

— Ти не се тревожи за това — отвърна по-възрастната жена. — Всъщност го правя от себични подбуди. Ние с майка ми цял месец пазарувахме за моята сватба. И понеже си нямам дъщеря, не искам да се лишавам от подобно преживяване. Моля те, направи ми това удоволствие!

Просто беше невъзможно Брет да откаже. Ивлин беше съвсем искрена, такава си бе по характер. Щом момичето се дипломира, двете обиколиха всички магазини. Забавляваха се невероятно. Преструваха се, че са майка и дъщеря. Ивлин наистина беше невероятен човек!

Брет се отърси от спомените, когато двамата индийци бизнесмени си тръгнаха и пътьом я изгледаха. Единият ѝ заприлича на Омар Шариф — косата му бе прошарена, костюмът с двуредно закопчаване му стоеше като излят.

Брет беше свикнала мъжете да я гледат в прехлас, въпреки че не се ласкаеше кой знае колко от вниманието им. По-младите винаги имаха едно наум. А тя искаше да я ценят и като човек, не само като хубава жена. Пък и не бе флиртаджийка.

Тепърва ѝ предстоеше да свиква с мисълта, че вече е омъжена. Беше установила, че мъжете се държат по-различно с нея, щом разберяха, че не е свободна. Беше го изпитала и в Кения. Пилотът на самолета от Найроби за Нанюки — елегантен англичанин, реши, че те с Еймъри са баща и дъщеря и започна да я ухажва, докато тя не сложи ръка върху коляното на съпруга си и не го попита: „Скъпи, как си?“. След което Еймъри ѝ каза, че се чувства горд, затова че всички се заглеждат в жена му.

Във ВИП залата нахълта индиец, който се заглежда нервно. Видя Брет и се запъти към нея.

— Вие ли сте госпожа Мейтланд? — попита я и получил утвърдителен отговор, допълни: — Извинявайте много. Аз съм Бхагвант Кумар от американското посолство. Току-що научих, че сте пристигнали. Звъняхме до летището, за да проверим кога идва самолетът, но не ни казаха, че ще пристигнете по-рано. Е, какво да се прави, това не е летище „Дълес“. Дано не сте се притеснили, че не ви чакаме.

Брет направи всичко възможно да не прихне от престараването на индиеца.

— Господин Брустър с вас ли е? — попита го тя.

— Не. За съжаление той има неотложна работа в посолството. Помоли ме да ви откарам до хотела.

— Не искам да ви разочаровам още повече, но и аз имам лоши новини. Господин Мейтланд не се чувства добре, а на всичкото отгоре авиолиниите са изгубили и багажа ни. Още го търсят, но обещаха да го изпратят в хотела, ако случайно го намерят.

Кумар кимна.

— Тогава разбирате какво имам предвид, когато ви казвам, че това тук не е международното летище „Дълес“ — той се усмихна. — Бил съм в Щатите и знам.

Еймъри излезе от тоалетната. Брет го запозна с индиеца и му обясни за багажа и Елиот. Решиха, че е най-добре веднага да тръгнат към хотела. Еймъри бе толкова отмалял, че Брет му предложи да вземат инвалидна количка, с която да го откарат до колата.

— Отказвам да сядам в инвалидна количка през медения ми месец! — възкликна той и се опита да се усмихне.

— За предпочитане е, отколкото да те откарат в болница.

— След няколко часа съм ще съм нов човек.

Кумар взе ръчния им багаж и ги поведе към изхода, говорейки, без да спира. Той и Еймъри се сприятелиха веднага. Засмяха се, че светът е толкова малък — оказа се, че братът на шофьора живее в Истън, недалеч от семейната къща на Мейтландови в Мериленд.

— Как да не съм бил в Оксфорд! — възкликна развълнуван Кумар. — Видях и река Тред Ейвън. Брат ми ме заведе да се повозим на корабче, когато преди няколко години му ходих на гости. Вие сигурно живеете в някой от палатите покрай реката. Наистина са невероятни. Видях ги. Отдалеч, разбира се.

— Е, не са чак палати — засмя се Еймъри, както вървяха през навалищата.

Брет също се развесели. И на нея „Роузмънт“ ѝ заприлича на палат първия път, когато влезе вътре. Огромната двуетажна къща в старовремски стил се извисяваше над реката, върху ширнала се докъдето поглед стига стръмна морава. Няколко поколения Мейтландови бяха живели в нея, а сега тя принадлежеше на Еймъри и на брат му.

Брет дори не бе мечтала някога да притежава подобно имение. Но освен къщата в Мериленд Еймъри имаше и вила в Чеви Чейс и постепенно тя свикна с мисълта, че разполага с две прекрасни къщи. „Роузмънт“ ѝ бе особено скъп, тъй като именно там на терасата беше сватбената гощавка. Сега Брет беше част от семейство Мейтланд и много се гордееше с това.

Двамата с Еймъри се качиха на задната седалка на лимузината на посолството, спряна точно пред изхода на летището. Кумар подкара с шеметна скорост и Брет се притесни. В пътеводителя пишеше, че в Индия е доста опасно да се движиш по пътищата — шофьорите не се съобразявали с нищо, а понякога дори се държали враждебно. Младата жена съвсем се изнерви, когато видя, че шофьорът профучава на косъм от пешеходци, животни, велосипедисти и всъщност проявява повече интерес към разговора си с Еймъри, отколкото към пътя.

Стигнаха до града без произшествия. Улиците на Делхи гъмжаха от хора, велосипеди, моторизирани рикши, волски каруци, коли и животни. Навсякъде от радиоприемниците, тайванско производство, гърмеше индийска музика. Миришеше на пушек, готвено и изпращания. Кумар току натискаше нетърпеливо клаксона. Брет се

поуспокои, като видя, че сега той внимава повече и се обръща по-рядко назад към тях.

Ненадейно пред лимузината изскочи костелива крава. Младата жена изпищя, но Кумар не успя да спре и удари животното. Всички наоколо обърнаха очи към тях. Брет видя как кравата се мята в предсмъртни гърчове. Шофьорът седеше като вцепенен и не помръдваше. След малко животното издъхна. За броени секунди ги наобиколиха хора, които долепиха лица и длани до стъклата на колата и заудряха с юмруци по вратите и покрива ѝ. Двама-трима се метнаха на капака на двигателя. Кумар изломоти нещо на диалект.

— Трябва ли да направим нещо? — попита Еймъри внимателно.

— Лоша работа — рече им накрая шофьорът на английски. — Трябва да поговоря с тях. Нямам никаква вина. Тая загубена крава ми изскочи изневиделица. Толкова ли не го проумяват!

Брет се уплаши още повече, когато забеляза, че той трепери като лист.

— Трябва да поговоря с тях — повтори той повече на себе си, отколкото на тях, сякаш за да си вдъхне смелост.

Отвори вратата на автомобила и слезе, а насъбралата се тълпа се разкрясва. Брет понечи да заключи, но се отказа, за да не я помислят за страхливка. Видя как Кумар застава пред лимузината. Хората се струпваха около него, но се държаха кротко, ако не се броят няколкото удара по задния капак. Шофьорът впери поглед в кравата и ръкомахайки, заобяснява нещо. Явно тя сама се бе набутала под гумите.

— По дяволите — изпуща Еймъри. — Точно сега ли намери да ме присвие този проклет стомах! Как мислиш, имам ли шансове да намеря наоколо тоалетна?

— Ако не намериш, можем да вземем такси до хотела — отговори Брет.

— Не съм убеден, че е безопасно да спираме такси в тази навалица — каза мъжът ѝ. — Но въпреки това ще потърся тоалетна. Ако не намеря, ще си свърша работата в канавката, както правят всички тук. Но щом сляза, заключи вратите. Не пускай никого. Ще гледам да се върна до няколко минути.

Той слезе и Брет видя с облекчение как навалицата му прави път. Явно хората не бяха настроени чак толкова враждебно. Младата жена

затвори очи и се опита да се поуспокои.

Но отново я обзе ужас, както се чувстваше при всяка злополука след катастрофата по пътя за Корнилия, при която загина сестра ѝ Кади. Брет още не можеше да я прежали, защото след смъртта ѝ сякаш всичко се промени.

Дори сега, когато вече бе омъжена жена и се намираше чак в Индия, на двайсет хиляди километра от къщи, тя пак не можеше да се отърси от мъчителния спомен — сякаш още усещаше мириса на борови иглички, на нагорещен асфалт и разлято автомобилно масло както през оня зноен августовски ден. Потрепери и примигва, за да не се разплаче.

Изведнъж чу сред олелията вой на сирена. След миг тълпата отстъпи и при тях спря полицейски джип. Дежурният офицер слезе от него и тъкмо проверяваше документите на Кумар, когато се върна и Еймъри. Почука ѝ на прозореца, за да му отвори.

— Е сега вече мога да кажа, че имам впечатления от Индия и можем да се прибираме — засмя се той.

Жена му не отвърна. Забелязал угриженото ѝ изражение, Еймъри я попита защо се е натъжила.

— О, и аз не знам. Сигурно защото блъснахме кравата. Разстроих се и... отново се сетих за Кади.

Тя прехапа устни, за да не се разплаче. Еймъри я прегърна.

— Съжалявам, скъпи. И аз съм една, да се разкисна така! А пък ти беше болният. Всъщност как си? — попита Брет.

— По-добре.

— Пътуването ни в Индия започва зле.

— Не искам да се разстройваш. Наистина тази злополука никак не е приятна.

Брет поклати глава. Колкото и да се опитваше да прогони спомените, те я връщаха отново и отново в Джорджия. В съзнанието ѝ пак изникна вуйчо Ърл, който кършеше ръце, докато пожарникарите се мъчеха да извадят Кади от смачкания пикап. Брет не проумяваше защо се вълнува така заради нещо, случило се толкова отдавна, но въпреки това се разплака. Мъжът ѝ я хвана за ръката.

— Извинявай — изхлипа тя. — Не знам какво ме прихваща.

Еймъри ѝ подаде носната си кърпа. Тя си избърса носа и се опита да се усмихне.

— Призраци от миналото. Не, не на Кади, а на вуйчо Ърл.

— На вуйчо ти ли? Защо пък си спомни за него? — затворила очи, тя потрепери. — Какво има, Брет? Не е само катастрофата. Разстроена си заради нещо друго.

— Не се безпокой, Еймъри, няма ми нищо. Но покрай злополуката се сетих за вуйчо.

— Стане ли дума за сестра ти и вуйчо ти, винаги се държиш много странно. Защо не ми кажеш какво точно се е случило?

Брет виждаше, че мъжът ѝ е угрижен и това я трогна.

— Скъпи Еймъри, наистина не съм в състояние да крия нищо от теб.

— Нима криеш нещо? — учуди се той.

— Обстоятелствата около смъртта на Кади не са толкова прости, както съм ти казвала — въздъхна тя. — Но сега не е моментът да те обременявам със спомените си.

— Защо да не е моментът? И бездруго сме като затворници в тази кола наред Делхи. Хайде, кажи ми!

— Винаги се вълнувам, когато говоря за малката си сестричка — рече тя, след което притисна дланта му до бузата си. — Истината е, че според мен Ърл е виновен за смъртта ѝ.

— Нали я е блъснал камион, докато е карала пикала.

— Тя дори нямаше шофьорска книжка. Беше се качила в пикала на Ърл, за да се махне. Да избяга.

— Но защо?

— Защото той я наби.

— Наби ли? — възкликна ужасен Еймъри.

— Знам, от думите ми излиза, че моите роднини са някакви кретени, ала може би наистина е така.

— Но защо я е набил?

Брет въздъхна и се помъчи да обуздае гнева, който още я разкъсваше.

— Хванаха Кади с едно момче. В провинциална Джорджия това се смята едва ли не за престъпление, освен ако двамата не смятат да се женят.

— И за това я е набил?

— Да. Мен също, понеже знаех за Кади, а не направих нищо да я спра. Тя обаче си изпати много повече от мен. Вуйчо я скъса от бой.

— Чак сега ми стана ясно защо си толкова огорчена — поклати глава мъжът ѝ.

— Това е друг начин на живот, Еймъри. Разбирам го, но не го приемам докрай.

— Вуйчо ти никога не ми е бил особено симпатичен, сега обаче не искам и да чувам за него.

— Не се притеснявай. И аз го мразя от години. Все се опитвам да забравя какво причини на Кади, а съм безсилна да му простя. Извинявай, че се държа като хлапачка. Знаеш, че не ми е в стила. Пък и защо да те натоварвам с неприятностите си от миналото?

— Нали съм за това, да ме натоварваш. Съпрузите се опознават едва след като разкрият един пред друг своите рани и белези. Така поне би трябвало да бъде. Знай, че винаги можеш да си изплачеш душата пред мен — каза Еймъри и я притисна до себе си.

Хората отвън ги бяха зяпнали, но на Брет ѝ беше все едно. Важното бе, че ѝ олекна.

— Както изглежда, нещата май се оправиха — каза Еймъри.

Брет погледна през прозореца и видя, че полицаят е повикал неколцина от тълпата да отместят от платното мъртвата крава. Кумар се качи отново в автомобила.

— Обясних им, че сама изскочи на пътя — рече той, обръщайки се към тях. — Извинявайте, че се забавихме. Тръгваме към хотела ви.

През целия следобед Елиот чете и преглежда различни документи и докладни записки, непрекъснато отваряше и затваряше папките, но всъщност мислите му бяха другаде. Чудеше се какво да прави с Моника — дали съвсем хладнокръвно да ѝ каже, че знае, или да ѝ вдигне скандал и да я постави на място. Но съзнаваше, че каквото и да предприеме, няма да постигне нищо.

Дори му мина през ума да поговори и с Робърт Фарънс, да отиде на изложбата, да ги изненада двамата там и да ги направи за смях пред всички. Даваше си сметка обаче, че най-смутен ще бъде самият той, а може би дори ще изглежда глупак в очите на другите. Така де, нали той беше рогоносецът!

Беше толкова вкиснат, че изобщо не му беше до Еймъри и Брет. Но секретарката му беше съобщила за пътната злополука и ако не от

друго, то поне от благоприличие трябваше да отскочи до хотела. И без това не беше в състояние да свърши нищо.

Върна папките на етажерката, подреди бюрото, облече си самото и излезе от кабинета. Докато вървеше по коридора, му се струваше, че с всяка дума и поглед колегите му прикриват своето състрадание, заради проблемите с жена му. Най-големият грях на Моника беше, че го е направила за посмешище. И тя като че ли го знаеше много добре.

Хотел „Тадж Махал“ бе смятан от мнозина за най-добрия в Индия. Архитектурата му бе съвременна, но обзавеждането: килимите, дървените решетки, декоративните пауни, беше в традиционния за страната стил. На Елиот му харесваше, защото тук обслужването беше безупречно, но сега бе в такова настроение, че му беше черен целият свят. Отиде на рецепцията и попита в кой апартамент е отседнало семейство Мейтланд.

— Ще им позвъня по телефона, господине.

След кратък разговор администраторът го пусна да се качи горе. Пиколото го придружи от асансьора до стаята, почука тактично и след като Елиот му даде няколко рупии, се отдалечи.

След миг вратата се отвори. Изненада се от вида на Брет — не беше очаквал да е такава, каквато е. Тя бе не по-малко учудена. Грейна в усмивка и възкликна:

— Най-после да се запознаем, Елиот!

Той знаеше, че Брет е съвсем млада, че току-що се е дипломирала, ала нещо у нея — може би провлаченият ѝ южняшки акцент и обаяние, издаваха, че не е някакво недорасло девойче.

— Разбрах, че на път от летището сте имали малко произшествие.

— Не ми се говори за това! — завъртя очи Брет. — Блъснахме една крава. Насъбра се такава тълпа, че имах чувството, че ще ни убият наред пътя с камъни.

— В Индия хората се забавляват с какво ли не — усмихна се Елиот. — Но както и да е. Приветствам ви с добре дошли от името на посланика, министър-председателя и четирийсет милиона крави без една!

Брет се засмя.

— Е, на нас с Еймъри никак не ни беше до шеги. Доста се уплашихме.

Елиот се взря в очите ѝ. Веднага му направи впечатление, че младата жена е съвсем искрена, макар че по характер, а и покрай професията си бе сдържан в оценките си за хората.

— А къде е Еймъри? — попита той и огледа хола на апартамента.

— Страхувам се, че и за него новините не са добри.

— Да не си го загубила по пътя за хотела? — пошегува се Елиот.

— Не, но получи ужасно разстройство.

— Вече? — учуди се той. — В Делхи човек винаги получава разстройство, но поне ден-два, след като е пристигнал.

— Не, от Кения му е. Измъчи се в самолета. Легна да поспи.

— Съжалявам, че не се чувства добре. Да си болен по време на пътуване не е много приятно, особено през медения си месец.

— Мисля, че и Еймъри ще се съгласи с тебе. Чувства се едва ли не виновен! — Брет го покани да седне на канапето. — Нали нямаш нищо против да не го будим? Нека си почине.

Въпреки че помещението ухаеше на сандалово дърво, Елиот усети парфюма на Брет — беше с дъх на люляк. Докато младата жена седеше на дивана, той я огледа от глава до пети. Тя беше облечена с къса бежова рокля, под която личаха може би най-дългите крака, които някога беше виждал. Елиот седна на фотьойла срещу нея.

— Кравата не беше единственото ни произшествие днес — усмихна се Брет. — На всичко отгоре от авиокомпанията ни изгубиха багажа. Вече си представих как разпродават дрехите ни на някой пазар в Банкок, но тревогата се оказа фалшива. Половин час, след като се настанихме в хотела, ни съобщиха по телефона, че някакъв глупак е сложил куфарите ни на багажна количка и ги е забутал в някакъв ъгъл.

— Винаги е най-тъмно преди изгрев-слънце — рече Елиот и докосна пукнатата си устна.

— Като че ли и ти си имал произшествие? — попита Брет за раната.

— Ухапах ме от любов.

— Късметлия си — усмихна се тя.

— Нещата невинаги са такива, каквито изглеждат. Използвах думата „любов“ в преносен смисъл.

— Явно не ти се говори на тази тема — вметна Брет и кръстоса крака.

Елиот се загледа в нея отново и си помисли каква ирония на съдбата е, че я харесва. Знаеше, естествено, че е красива, беше я виждал на снимката върху изрезката от вестник, която му беше изпратила Ивлин. В действителност обаче бе много по-хубава. Излъчваше присъствие и интелект, които не се ограничаваха единствено с физическата красота, колкото и неоспорима да беше тя. Кожата ѝ бе бяла като мляко, беше слаба, без да е кльощава. Златистата ѝ права коса се спускаше до раменете, макар че тя имаше навика да я прибира зад ухото. Елиот се загледа в източеното ѝ вратле, в очите ѝ с цвят на шери и в златните обеци, които потрепваха като ягодки. Брет явно се смути от втренчения му поглед.

— Кога ще ме запознаеш с Моника? — попита тя накрая. — Надявах се, че ще дойдеш с нея.

— Аз също, но за съжаление е заета. Ще се видите довечера на приема у посланика.

Последното, което искаше, беше да вдъхва напразни надежди за жена си. Сто на сто двамата с нея щяха да се скарат и то още преди Еймъри и Брет да са си тръгнали от Делхи. Засега обаче реши да не споменава нищо за неприятностите с жена си.

Пак се върна в мислите си към Брет. Инстинктивно търсеше някакъв недостатък у нея. Тя му се струваше прекалено съвършена и добра, за да е истинска. Умело прикриваше своята младост и неопитност, макар че от време на време нервничеше. Уж се държеше наперено, но когато Елиот я погледна по-отблизо, забеляза, че ръцете ѝ треперят едва доловимо.

— Елиот, гледаш малко странно — възкликна тя по едно време. — За какво си мислиш?

Той се засмя — Брет беше усетила любопитството му.

— Интересна си ми — призна си чистосърдечно.

— В какъв смисъл?

Нямаше намерение да ѝ казва — това ѝ бе опасното на искреността.

— Интересно ми е какво се крие под южняшкия ти чар. Сигурен съм, че Еймъри не се е оженил за теб само защото е бил омаян от него.

— Не знам как да тълкувам думите ти — като комплимент или като обида — смути се тя.

— О, Брет, само не се обиждай! — побърза да каже Елиот. — Това би разрушило току-що зародилото се приятелство и да подкопае семейното равновесие.

— Не разбирам дали само се шегуващ, или просто си циничен? — попита озадачена Брет.

— Естествено, че съм циничен.

— Защото си дипломат ли? Или си такъв по характер?

— Да предположим, че е от професията. Дипломатите често са доста прикрити и... да, цинични.

— Ако се вярва на хората, на дипломатите това им е работата — да лъжат. Ти лъжец ли си, Елиот? Или да приемам думите тя за чиста монета?

Ироничният ѝ въпрос го развесели — младата жена имаше чувство за хумор. Дали това пък не бе привлякло Еймъри?

— Ако питаш мен, не е много разумно да вярваш на хората. Колкото по-сдържан си в преценките, толкова по-приятно ти става, когато нещата потръгнат.

— Говориш като отчаян човек.

Беше го хванала натясно. Тя не само беше хубава, но имаше и ум в главата си. Вероятно с това бе грабнала сърцето на Еймъри, който се славеше със своя интелект.

— Сложи пръст в раната. Няма как да го отрека.

Откровеността му изглежда ѝ допадна. Известно време не откъсваха очи един от друг. На вратата се почука и Брет се изправи.

— Поръчах чай, когато се обадиха от рецепцията, че идваш.

Елиот я загледа как отива да отвори. Не беше очаквал да е толкова женствена. Винаги си бе мислил, че Еймъри няма вкус, сега обаче трябваше да признае, че с Брет е ударил всички в земята.

Келнерът вкара количката и започна да подрежда върху масата чиниите с малки сандвичи, плодове, ядки и пастички. Щом мъжът излезе от хола, Брет попита госта си как предпочита чая.

— Без мляко и захар. Добре се справяш с ролята на съпруга. Като те слуша човек как казваш „Ние с Еймъри“, може да си помисли, че сте женени от години. Пък и си доста чевръста — рече Елиот и посочи към масата.

— Защо да си кривя душата — отвърна Брет, докато наливаше от чая и на себе си. — Притеснена съм като майски бръмбар на

магистрала. Ти си първият роднина на Еймъри, с когото се запознавам от сватбата насам.

Искреността ѝ бе трогателна.

— Колко недипломатично от твоя страна да си го признаваш.

— Е, още не съм се докарала дотам, да бъда цинична. Засега съм пряма и откровена. Колкото до чая, човек може да се научи да го сервира не само със скъп порцелан, но и с глинени чаши. Отгледала ме е леля, проста женица е, но отбира от обноски. А и вече две години наблюдавам Еймъри.

— Имам колеги, чиито дъщери са на твоите години, но те още са си дечица — вметна Елиот.

— Това комплимент ли е, господин Брустър, или просто смъкна за малко маската на дипломат?

— Комплимент.

— Благодаря. Смятам мъжа си за зрял човек и съм длъжна да се държа на ниво.

Елиот отпи от чая, без да сваля очи от Брет. Тя беше обезоръжаващо прозорлива. Смущаваше го обаче фактът, че жена като нея се е омъжила за Еймъри. Вторият му баща не беше от хората, които ще оценят пъргавия ѝ ум и ще забележат колко многопластов е нейният характер. Не че беше глупав, напротив, беше човек на интелекта, на принципите и утвърдените ценности, който живееше, вслушвайки се главно в здравия разум. Ако му липсваше нещо, то това бе чувството за хумор — той просто не съзнаваше колко пагубно е понякога да си ужасно сериозен.

Какво толкова му беше харесала Брет, че да се омъжи за него? Нима я привличаха нравствената чистота и скупчивостта на Еймъри?

— Да ти сложа ли нещо в чинията? — попита тя, когато разговорът съвсем замря.

— Да, ако обичаш.

Елиот загледа как Брет реди с дълги красиви пръсти в чинията от сандвичите, плодовете и сладкишите.

— Моля те, кажи ми как Еймъри успя да те убеди да се омъжиш за него?

— Може би питах как аз съм го убедила да се ожени за мен? — попита Брет.

— Не, Брет. Дори и да бях такъв грубиян, нямаше да го покажа. Ние, дипломатите, може да сме циници и лъжци, но винаги сме много любезни.

— Добре. Отговорът на твоя въпрос е много прост — ние с Еймъри се обичаме.

— И за миг не съм се съмнявал — каза Елиот и отхапа от сандвича.

Брет го погледна невярващо.

— Знам, мислиш си, че съм се омъжила за него, защото е важна клечка, но грешиш. Еймъри може и да е изгодна партия, но той преди всичко е прекрасен човек. Омъжих се за един невероятен мъж, който по някаква случайност ме обича. Понякога ми е трудно да повярвам, че съм част от живота му.

— С твое разрешение ще забравя за миг цинизма си и ще ти кажа, че с теб Еймъри е извадил невероятен късмет.

— Поласкана съм да го чуя от теб. Благодаря ти — тя отпи от чая и погледна Елиот над чашата. — Това означава ли, че вече сме приятели?

— Мен ако питаш, да. Но нима е толкова важно?

— Казвали са ми, че си черната овца в семейството. Много държах да те спечеля на своя страна.

— Дотук успяваш — подсмихна се той.

Вратата на спалнята се отвори.

— Какво надушвам тук? Чай ли? — възкликна Еймъри, който влезе при тях по пижама, заметнат с копринена роба.

— Както виждам, слуховете за тежкото ти състояние са силно преувеличени — засмя се Елиот и се изправи, след което отиде при Еймъри и се ръкува с него.

— Радвам се да те видя — каза Еймъри.

— И аз. По-добре ли си?

Съдията сложи ръка върху стомаха си.

— Да ти призная, не вярвах, че ще прекося жив Индийския океан.

— Отмъщението на Третия свят.

— Ела при нас да пийнеш чай — намеси се и Брет.

Еймъри отиде при жена си. Тя сложи длани върху врата му и го целуна.

— Драго ми е, че се запознахте. Брет ме върна отново към живота — каза съдията на доведения си син.

— Виждам това. Но ще е несправедливо, ако не признаем, че и ти си я направил щастлива.

— Моля ви, седнете — подкани ги младата жена. — Да ти наля ли чай, скъпи? — обърна се тя към съпруга си.

— Това би било чудесно — Еймъри изглеждаше щастлив въпреки болестта. — Моника нямаше ли възможност да дойде? — попита той Елиот.

— Заета е.

— Нали ще я видим?

— Не съм сигурен, но се надявам.

— Но е добре, нали?

— Предполагам, че ме питаш как върви бракът ни? — съдията кимна без желание. — Уместен въпрос — отвърна Елиот и стрелна с поглед Брет, която явно му съчувстваше. Знаеше, че този момент рано или късно ще дойде и не искаше да лъже, поне за това. — Истината е, че не сме добре.

— Съжалявам — каза Еймъри.

— Но да не говорим за това сега. Началото на брака винаги е много по-щастливо, отколкото неговият край. Доколкото разбрах от Брет, вашият е започнал чудесно.

Еймъри се усмихна и прегърна жена си, която се изчерви и за първи път й пролича колко е млада. Беше ясно като бял ден — и двамата са искрени, че са щастливи заедно.

На Елиот не му беше до тяхната радост, както и на тях до мрачните му настроения. Нямаше какво повече да търси тук. Погледна часовника си.

— Нали довечера ще дойдете на приема у Уелти? — попита той Еймъри.

— Смятах да го уважа, но не знам дали ще съм в състояние. Ту ми олеква, ту стомахът отново ме присвива. В самолета ми се виеше от болка, но сега, след като поспях, се чувствам по-добре, макар и отмалял — той отпи от чая. — Наистина не зная дали ще дойда, но Брет ще присъства при всички положения. Защо и тя да си разваля вечерта?

— Разбира се, че ще отида — намеси се тя, — но не и без теб. Предпочитам да съм с теб.

— Подобна преданост, скъпа, приляга на хора, по-възрастни дори и от мен. Още не съм на смъртен одър. Разбира се, че ще отидеш на приема — той погледна Елиот.

— Хайде, кажи ѝ и ти!

— Не, ти си шефът тук, не аз.

— В момента шеф е микроорганизмът, който ми отнема живота — засмя се Еймъри и остави чашата. — Ето, пак трябва да ходя до тоалетната — той се изправи и се закани бащински с пръст на Елиот. — Разчитам на теб да я убедиш да отиде на приема.

Елиот и Брет се спогледаха.

— Колкото и да си добър, понякога се държиш ужасно строго с мен — каза Брет.

— Докато ми играят по свирката, съм мек като памук — засмя се Еймъри и се скри в банята.

— Само си приказва. Не съм виждала по-добър човек от него — каза тя.

— Да, така е — съгласи се Елиот и се изправи. — Е, аз трябва да си вървя, Брет. И бездруго си доста заета.

— Не ме разсмивай. Приятно ми е да си говоря с теб.

— На мен също. Но можем да поприказваме и по-късно. Ако не довечера, то някой друг път.

— Виждам, че бързаш и няма да те задържам — отвърна Брет и също стана да го изпрати. — Искам все пак да попитам дали можем да ти помогнем с нещо.

— В какъв смисъл?

— За Моника. Една от причините Еймъри да настояваше да дойдем, е, че се надяваше да позаглади нещата.

— Благодарен съм ви за загрижеността. Но защо да ви занимаваме с проблемите си? Те не ви засягат.

— Може би тя предпочита да не ни вижда?

— Дано не ти прозвучи грубо, но ѝ е все едно. Не мисли за нея.

Брет се смути.

— Колкото до приема довечера, не се чувствай длъжна да идваш. Ако наистина предпочиташ да останеш с Еймъри, ще кажа да не изпращат колата.

— Да, искам да остана с него, но нали го знаеш, ще се вбеси. Женени сме само от половин месец, но усещам кога си е навил нещо на пръста.

Елиот се запъти към вратата. Брет се усмихна и му протегна ръка.

— Радвам се, че най-после се запознахме, макар и при доста неприятни обстоятелства.

Елиот пое тъничката ѝ хладна длан и усетил необяснимо вълнение, се взря в изпълнените ѝ с доброта очи.

— Еймъри е извадил страхотен късмет. Добре дошла в семейството, Брет!

— Ще гледам да съм готова, когато дойде колата — рече му тя на сбогуване.

Еймъри седеше в леглото, облегнат на възглавниците, и наблюдаваше как Брет се гримира в банята. Беше по черен сутиен и бикини и съдейки от позата, в която бе застанала, явно съзнаваше, че той я гледа.

— Знаеш ли, Брет — каза ѝ той след малко, — в Индия сигурно има закон, според който жените, ако мъжете им са болни, трябва да ходят забулени от глава до пети.

— Притеснявам ли те, скъпи? — попита тя усмихната, след като се обърна. — Ако искаш, ще затворя вратата.

— Не, недей. Само се пошегувах.

Брет остави гримовеите и се върна в спалнята. Отиде при мъжа си, притисна се в него и го целуна по устните.

— Както виждам, вече не си толкова зле. Защо не дойдеш с мен на приема? Или пък и двамата да си останем тук, а? — попита тя с дяволита усмивка и го целуна. След това погледна часовника. — Хайде, решавай, че ще закъснеем. Трябва да се приготвя, колата ще дойде всеки момент.

Брет изтича в банята, а Еймъри въздъхва. Не заслужаваше такава прелестна съпруга. Беше ужасно горд, когато вървяха хванати под ръка, но се чувстваше и малко гузен. Даваше си сметка, че повечето хора смятаха, че се е оженил за нея заради красотата ѝ, но това не беше вярно. Да, Брет наистина бе прекалено хубава, но го привличаше и с

ред други неща, най-вече с острия си като бръснар ум и с многопластовия си характер, които наистина му вдъхваха огромна енергия.

И Катерин беше умна, начетена и образована. Имаха много допирни точки, понякога дори обсъждаха проблеми от работата му. С Брет обаче беше друго — двамата се разбираха чудесно, тя проявяваше огромен интерес към правото и към всичко ново, което му хрумваше. Еймъри се чувстваше на върха на щастието от факта, че е едновременно неин наставник, любовник и партньор.

Въпреки това много мисли, преди да ѝ предложи да се ожени. Дълго се колеба, често се питаше какво ли ще си кажат хората. Показателно за реакцията на другите беше отношението на брат му Харисън.

Още преди да разговаря с Брет, той отиде при Харисън и Ивлин, за да сподели с тях намеренията си и — честно казано, за да получи благословията им. Те, естествено, знаеха за връзката му с младата жена, но не подозираха, че нещата са стигнали толкова далеч.

Отби се у тях през една неделя през януари. Тъкмо се играеха срещите за суперкупата по американски футбол. Той се сети за това, чак когато влезе в къщата на брат си в Джорджтаун и го завари пред телевизора. Реши да го остави да си догледа мача и отиде в хола при Ивлин. Беше му приятно, че ще каже най-напред на нея.

— Господи, колко се радвам! — възкликна тя. — От години не съм чувала по-добра новина. Брет сигурно е на седмото небе.

— Още не съм ѝ поискал официално ръката, но общо взето е наясно с намеренията ми.

— Взели сте най-правилното решение — допълни въодушевено снаха му.

Еймъри не беше изненадан от неподправената ѝ радост. Ивлин бе най-щедрият, най-сърдечният човек, когото беше срещал. Докато Катерин боледуваше, Ивлин не се отделяше от Еймъри и двамата се сблизиха много. Всъщност той имаше повече вяра на нея, отколкото на брат си.

— Да ти призная, малко се притеснявам да не би ние с Брет да сме толкова влюбени, че да сме загубили реална представа за нещата.

— За какви неща? — ахна снаха му.

— Та аз съм с цели трийсет и три години по-възрастен от нея.

— Брет го знае не по-зле от теб. Ако това я смущаваше, щеше да ти каже. Пък и човек никога не е наясно какво му готви бъдещето. Когато се запознахме с Харисън, бяхме още деца и ето, остаряваме заедно, но това не ни сближи особено. Докато при вас е друго. На челото ти е написано, че умираш от щастие.

— Да обичам Брет и искам да се ожения за нея — призна си той.

— Тогава какво толкова си седнал да се двоумиш? И тя не е хлапачка, съзнава какво прави.

— Да, права си, Брет е много зряла и сериозна.

— Не се колебай — насърчи го Ивлин. — Ще бъдете прекрасна двойка.

Еймъри се облегна на стола и се загледа в покритите със скреж клони на дърветата зад прозореца. Потърка умислено брадичка.

— Благодаря ти за подкрепата, Ив. Досега не съм изпитвал такива чувства към никого. Дори към Катерин, лека й пръст. Обичах и нея, но сега е различно. Брет съвсем ми е завъртяла главата.

— Виждам — засмя се Ивлин, после известно време се колеба, преди да продължи. — Ще ти кажа какво си говорихме веднъж с Катерин, месец преди да почине. Не съм го споделяла, защото не е имало повод, но сега явно му е дошло времето. Катерин се безпокоеше най-вече, че ще се затвориш в черупката си и толкова ще се вживееш в ролята на вдовец, че изобщо няма да се опиташ да си щастлив с друга. Помоли ме да те насърча, ако случайно се влюбиш.

— Наистина ли?

— Честен кръст. Бях трогната от щедростта ѝ. Ала беше права. И аз се тревожех за теб. Знаех, че не мога да направя нищо, освен да ти вдъхвам кураж, ако срещнеш подходяща жена.

— Ти си чудесна! — възкликна той просълзен.

— Но ще ти дам един важен съвет — допълни снаха му. — Вярвай на Брет. На чувствата и мислите ѝ. Вярвай и на себе си!

— Прекрасен съвет! — отвърна Еймъри и я хвана за ръката. — Милата ми Ивлин!

Точно в този момент в хола влезе Харисън.

— Виж ти! — възкликна той от вратата. — По телевизията в кабинета дават как отборът на „49“ направо смазва от бой „Делфините“, а тук в хола се разиграва любовна драма.

— Нямах представа какво съкровище е жена ти! — рече брат му.

— Я не говори така! Прахосах толкова години да я поставя на мястото ѝ, а сега ти ѝ помпаш гумите. Нали знаеш колко главоболия си има един мъж с високомерна и надута жена.

Еймъри и Ивлин се засмяха.

— Свърши ли мачът? — попита тя.

— Остава още малко. Защо?

— Защото Еймъри има да ти съобщи нещо чудесно.

— Да ми съобщи ли? Да седна ли, за да не падна, или мога да остана и прав?

— Я седни и поговори с Еймъри — рече Ивлин. — А аз ще сляза до избата да донеса шампанско.

— До шампанско ли сме се докарали! — ахна Харисън.

След като Ивлин излезе от хола, Еймъри му каза веднага за намеренията си. Известно време Харисън го гледа като попарен, сетне върху лицето му се мярна досада.

— За кой дявол ти е дотрябвало да се жениш за нея? Чукай си я, както би направил всеки нормален мъж на средна възраст. Вече си на години и би трябвало да правиш разлика между плътско желание и любов.

— Не става въпрос за секс — възрази Еймъри, без да обръща внимание на цинизма на брат си.

Той беше искрено учуден.

— Ама наистина ли си седнал да ми разправяш, че главата не ти се е размътила от младата плът?

— Обичам я, Харисън — отговори Еймъри и се изчерви.

Сенаторът се облегна и сбърчи озадачено чело.

— За Бога, Еймъри, та ти си съдия от Върховния съд! Сигурно не чукаш наред студентките, но защо ще се жениш за някакво девойче? Толкова ли не проумяваш, че ще станеш за смях? Какво ще си кажат хората?

— Все ми е едно.

— Значи си влюбен и само заради това ще сложиш кръст на всичко! — поклати глава брат му.

— От какво толкова се страхуваш, Харисън? Че ще ти пострада кариерата ли?

— Не ми е работа да ти се бъркам. И аз, ако имам да взимам важно решение, едва ли ще се съобразявам с теб. Но не мога да се

начудя толкова ли си заслепен, та не виждат последиците.

— Стига си увъртал, говори направо!

— Еймъри, че тя може да ти бъде дъщеря. Разбирам, привлича те. И аз съм го изпитвал на гърба си. Ето завчера една кукличка с минижуп се качи с мен в асансьора и хоп, сложи ръка върху дюкяна ми. А да кажеш, не е някаква уличница. Експерт е в една от сенатските комисии! Работим заедно от няколко седмици!

— Става дума за друго! — сопна се Еймъри, червен като рак.

— Не ми се вярва — възрази Харисън, след което стана и отиде до прозореца. — Само си въобразяваш, понеже ти е за първи път. След четвъртата-петата сладурана вече си наясно за какво точно става въпрос. Знам това от собствен опит.

— Друг път знаеш. Сексът изобщо не ме интересува.

— В такъв случай имаш нужда от домашна прислужница, а не от жена — Харисън седна пак на канапето. — Защо не поживееш малко с момичето? Виж как ще потръгнат нещата. Провери как е в леглото. Дявол го взел, опитай с още една-две, пък тогава решавай, че тази е жената на твоя живот.

Еймъри се опита да се овладее, но накрая си изтърва нервите.

— Не мога да живея по този начин и ти го знаеш прекрасно.

Харисън въздъхна тежко. Мненията им за доста неща бяха коренно противоположни. По-младият брат не вярваше в свещеността на брака, не гледаше на католицизма така сериозно, както Еймъри. Сякаш бяха деца на различни бащи. Още като малки единият приличаше на момче от църковния хор, а другият — на уличен хаймана. С времето проумяха, че няма смисъл да се карат и че е по-добре всеки да живее както сметне за добре, без да се сърди на другия.

— Знам, казваш ми го от обич — вметна Еймъри. — Въпреки това обаче смятам да поискам ръката на Брет. Приеме ли, ще се ожения за нея по причини, които ми се струват съвсем порядъчни. Би ми било приятно да одобряваш моите постъпки, но ако не си съгласен с мен, поне не ме мрази.

Харисън го изгледа навъсен.

— Накъде биеш? Да не искаш да кажеш, че ревнувам?

— Ако някой ревнува, то това съм аз. Имаш прекрасна съпруга и открай време съм смятал, че не я оценяваш.

— По дяволите, само това оставаше — сега пък да ми четеш конско за моя брак!

— И през ум не ми е минавало. Исках само да кажа, че ако като съпруга след време Брет поне мъничко заприлича на Ив, ще смятам, че ми е провървяло. И я обичам, защото е прекрасен човек, а не защото е младо гадже, покрай което отново се чувствам хлапак.

— Цял следобед гледам как футболистите се ритат като катъри, а накрая си стискат ръце и се прегръщат. Така би трябвало да е и с нас, драги ми братко. Явно ми искаш благословията, е, имаш я. Ако нямаш да ми казваш още нещо, дай да полеем случая! Ивлин! — провикна се той. — Какво стана с това шампанско?

— Идвам, идвам — отвърна тя.

След малко влезе в хола с поднос, върху който имаше бутилка шампанско, кофичка с лед и три чаши.

— Е, да честитим на Еймъри булката! — прикани тя.

— Честито, братко. Още не е пролет, а във въздуха ухае на любов...

Оттогава Харисън не каза и дума за Брет, но си личеше, че му завижда.

— Какво си се умърлушил такъв! — възкликна Брет и той се отърси от спомените.

Младата му жена стоеше при шкафа и вадеше от пликчето новия си чорапогачник.

— Мислех си колко щастлив съм, че си ми съпруга.

— Не ме лъжи, мислеше за друго.

— Да, всъщност си мислех за месеците преди сватбата.

— Ще излезе, че си ми и романтичен — засмя се тя.

— Да, и щастлив.

Брет дойде, при леглото, легна до мъжа си и пъкна длан под горнището на пижамата му.

— Аз също съм щастлива.

— Толкава щастлива, че искаш да закъснееш ли? — подсети я усмихнат Еймъри и притисна главата ѝ до своята.

Брет скочи и продължи да се облича. Еймъри загледа с възхита краката ѝ, докато тя си слагаше чорапогачника. Катерин беше много срамежлива и дори след дългогодишен брак рядко се обличаше пред него. Брет бе не само по-различна, тя бе от друго поколение.

Искреността ѝ му допаднаше, но му трябваше време, докато свикне с нея. За разлика от Катерин, Брет бе отказала да приеме католическата религия. С нея Еймъри трябваше да проявява повече търпимост и свободомислие, неща, които с годините беше усвоил от работата си като съдия.

— С перлите ли ще бъдеш? — попита той жена си, след като тя си облече официалната рокля от черна коприна.

— Стига да кажеш. Ще стоят добре с роклята. Но дали Елиот няма да се разстрои, когато ги види? Все пак ги е носила и майка му.

— Ако изобщо ги помни, ще се сети, че те всъщност са на семейство Мейтланд. Пък и не мисля, че ревността към мащехите се разпростира и върху доведените синове.

Брет взе дамската си чанта, надзърна какво има вътре, после се върна пак при леглото и целуна съпруга си. Помилва го с хладни пръсти и му каза:

— Оправяй се, скъпи!

— Ще се постарая. А ти направи каквото можеш за Елиот. Той наистина страда.

— Не е от най-щастливите — кимна Брет.

— Надявам се, че Моника ще се държи добре с теб — допълни Еймъри.

Тази вечер бе малко по-хладно от обикновено и Елиот реши да изчака отвън колата на посолството и жена си. Цял следобед не можеше да си избие от главата Брет и Моника, измъчваше го ту любопитство, ту злоба и яд.

Съзнаваше, че е крайно време да реши проблемите си с Моника. Не можеше повече да протака. После пак се сещаше за Брет, за парфюма ѝ, за дългите ѝ крака, за това колко си допаднаха интелектуално. Не можеше да се отърси от спомените за нея и това го изненада.

Вероятно това беше неговият начин да компенсира нещастieto си — търсеше красотата в свят, изпълнен с грозота. Знаеше обаче, че не става дума просто за физическо привличане, за плътско желание. Брет му харесваше, защото беше искрена и съвършена, беше щастлива, за разлика от Елиот, чийто живот се беше превърнал в ад.

Той се усмихна, задето е седнал да се самосъжалява. Не беше в негов стил. Но сега нервите му бяха опънати до скъсване. Беше уморен. Гордостта му бе наранена. Трябваше да се стегне. Както го бяха учили всичките му наставници, не биваше да позволява личният му живот да пречи на неговата кариера.

Крачеше под кичестите дървета. Въздухът ухаеше. Спомни си за разговора, който проведе с Джийн Уелти, и по време на който беше помолил да го прехвърлят на друго място. Да, трябваше на всяка цена да се махне от Индия, това може би беше единственият изход от положението.

Отдавна му бе втръснало от дипломатически приеми. В началото, когато пристигнаха в Индия, му беше приятно да ходи по светски сбирки — на тях се разнообразяваше, а и на Моника ѝ харесваше. Тя не понасяше да седи сама, вечно искаше да е сред хора.

Този път обаче съвсем се бе оляла. Дори не се бе прибрала да се преоблече за приема у посланика. Изневеряваше му открито. Ала тази вечер той нямаше намерение да го прави на въпрос. Беше изключено да се разберат мирно и кротко, просто това не беше в стила на жена му. Само това и чакаше — да се скарат, и това сякаш ѝ доставяше неопишуемо щастие.

Нищо чудно, че и Робърт Фарънс още не се бе появил в резиденцията, макар и да минаваше осем и четвърт и повечето поканени да бяха дошли. Явно не беше съвпадение, че и Моника закъсняваше.

За да си почине от тежките мисли за жена си, Елиот отново си спомни за Брет, която бе пълна противоположност на Моника. Отново го налегна тревога. Брет Мейтланд не бе просто жена, тя бе съпруга на втория му баща, бе заела мястото на покойната му майка. Струваше му се абсурдно, но такава бе голата истина. Някак между другото Елиот осъзна, че ревнува Еймъри. Днес следобед му се стори, че те с Брет попрекаляват с взаимната си преданост! Той бе сигурен, че рано или късно щастието им ще помръкне пред лицето на суровата действителност. Съзнаваше обаче, че цинизмът му е плод на завистта и че не вярва в щастието им единствено, защото самият той е неопишуемо нещастен. Съвсем естествено любовта на Брет към Еймъри му се бе сторила прекалено сладникава, че да бъде искрена. Брет бе млада, което означаваше, че тя бе влюбена в самата любов. От

това, че я съди толкова строго, не му олекна ни най-малко, явно така бранеше нараненото си себелюбие. При тази мисъл се усмихна. Толкова се беше измъчил с брака си, че нервите му вече не издържаха. Защо му трябваше да набърква и Брет? Защо усложняваше нещата, като се вманиачаваше по красивата млада жена?

Пристигнаха още гости, които Елиот поздрави. Саломе Нюджънт, ливанка, съпруга на най-добрия му приятел в посолството, го потупа по бузата и му каза, че изглеждал страхотно. Бе възпълна и мургава, беше родила четири деца, но още бе влюбена до полуда в съпруга си. Добре поне, че се сдържаше да не го показва на публични места.

— Ти ли си официалният посрещач? — засмя се Фред Нюджънт, когато другите влязоха в резиденцията.

— Реших да изчакам тук почетните гости. Каква прекрасна вечер, нали?

Вече плешивеещият Фред, който бе на петдесет и пет години и не бе от бърливите, каза на жена си, че ще поостане отвън. Запали цигара и, загледан в луната, издиша дима.

— Я кажи някоя клюка за новия шеф! — подкани Елиот.

— Не знам нищо, освен че се е поизръсил доста за предизборната кампания на президента и че знае коя е столицата на Индия.

— А аз все се надявах да ни пратят професионалист, а не парашутист.

— Е, няма да извадим такъв късмет — въздъхна Нюджънт. — Моника вътре ли е?

— Не, тя още не е дошла.

— Днес следобед говорил ли си с нея?

— Не. Защо? — попита Елиот и се взря разтревожен в лицето на колегата си.

— Не ми се иска да ти развалям настроението, но ми се обади Ранджит Баренджи от министерството. Днес на изложбата пред десетина души Моника е нарекла „пачавра“ жената на един от заместник-министрите. Доколкото разбрах, е била с Робърт Фарънс и той я бил извел.

Елиот усети как сърцето му се свива. Значи наистина е била с Фарънс! Излизаше, че вече не се крият и се появяват заедно на

обществени места. Добре поне, че Фред не правеше никакви намеци.

— Явно се налага да поговоря с нея — рече Елиот, като се мъчеше да прикрие срама си.

— Не е зле да размениш и две-три думи с жената на заместник-министъра. Не го познавам, но съм записал името му.

Нюджънт хвърли фасата, загаси го с обувка и го ритна в храстите. После потупа по рамото младия си колега и влезе в резиденцията. Елиот не го свърташе на едно място, толкова беше ядосан. Сигурно щеше да убие Моника, ако в този момент му се изпречеше пред погледа. Проклетата да е! Не стига, че му се изплю в лицето, ами взе, че му заби и нож в гърба!

На алеята пред резиденцията се появи колата на посолството, която Елиот беше изпратил за Брет. Той надзърна през тъмните стъкла на прозорците, за да види дали е дошъл и Еймъри. В известен смисъл се надяваше и той да е тук, но на светлините в резиденцията различи вътре само лицето на Брет и усети как го пронизва сладостна тръпка. Отиде до колата, отвори вратата, и ѝ подаде ръка.

— Добър вечер, госпожо Мейтланд!

— Нима задълженията ти към Чичо Сам включват и това да отваряш вратите на автомобилите? — ахна младата жена.

Елиот я огледа тактично. Тя беше в черна рокля, прилепнала по тялото, и с късо сако, косата ѝ бе вдигната на свободен кок, беше си сложила големи обеци с перли и диаманти и перлената огърлица на Мейтландови. Позна я веднага.

— Доколкото виждам, тази вечер на съдията не му е до дипломатически приеми.

— Не — кимна Брет и го погледна право в очите. — Оставих го с чиния бульон и каничка чай.

Сега пък Брет ухаеше на рози — всеки път различно ухание. Елиот впери очи в устата ѝ.

— В Третия свят по-страшна от стомашните разстройства е единствено инфлацията.

— Моника вътре ли е? — попита Брет, когато Елиот я хвана под ръка и двамата се запътиха към входа.

— Не, закъснява, както винаги. Може и да е забягнала и тогава изобщо няма да я видим.

— Забягнала ли?

— Да не говорим сега за това — отсече лаконично Елиот.

Прислужникът индиец ги заведе в залата, където цареше истинска какофония от гласове и цитрова музика и миришеше на вкусни гозби и източни благовония. Брет погледна Елиот, лицето ѝ грееше от щастие.

— За пръв път съм на дипломатически прием. Доста притеснена съм.

Елиот я потупа по ръката. Стана му приятно, затова че не крие, че е новачка в светското общество.

— Поемаш си два пъти въздух, отпускаш се и си лепваш усмивка на лицето. Успееш ли да го направиш, няма начин да сгафиш.

— Като те слуша човек, ще си помисли, че е много лесно — отвърна младата жена и го стисна за ръката, сякаш ѝ бе любимият братовчед.

— Както да паднеш от велосипед.

— Кажи ми, ако сбъркам нещо. Този прием ми е като суха тренировка. По-добре да стана за смях тук, отколкото във Вашингтон.

Елиот виждаше, че тя разчита тази вечер на него — от лицето ѝ личеше, че го възприема като приятел и роднина, на когото може да се довери. Той нямаше нищо против. Поне щеше да отклони мислите си от Моника.

Представи Брет на Ейдриън Уелти и на посланика. Ейдриън веднага поведе съпругата на съдията от Върховния съд да я представя на гостите. Елиот си поръча двойна водка и следеше отдалеч как Брет се справя блестящо с положението, как се усмихва съвсем непринудено и отговаря на репликите, без да лицемерничи. Ивлин явно я беше инструктирала тайничко как да се държи в светско общество. За някакви си десет минути Брет грабна сърцата на всички. Кога ли подобни тузарски сбирки щяха да ѝ втръснат?

При нейния остър ум сигурно за половин година щеше да се отегчи да е нежната половинка на Еймъри. Моника не беше издържала и толкова, но нейната трагедия бе, че не умееше да бъде нищо друго, освен съпруга. И понеже умираше от скука, сега се бе хванала с този никаквец Фарънс. Елиот си представи как жена му нарича на всеослушание оная клета индийка пачавра. Толкова се вбеси, че стисна зъби от яд. Съжали, че не му хрумваше нищо, с което да се извини и да се измъкне от приема. Сигурно вече се бе разчуло каква каша е

забъркала жена му. Фред щеше да си мълчи като гроб, но виж, жена му си падаше клюкарка. Пък и другите колеги имаха познати държавници и до утре на обяд всички в Делхи щяха да научат за скандала.

Ейдриън Уелти не се издаваше с нищо, че е подочула какво е станало на изложбата, но беше в състояние да се вживее в ролята на домакиня дори и Джийн да ѝ беше казал, че всеки момент ще избухне атомна война. Елиот се запъти към масата с ордьоврите, когато го настигна Саломе Нюджънт. Тя допря до ръката му едрата си гръд, сигурен знак, че се кани да му довери нещо.

— Госпожа Мейтланд е невероятно момиче — възкликна тя.

— Да, очарователна е — съгласи се Елиот.

Камък му падна от сърцето, че Саломе няма да го подпитва за Моника.

— И е много умна — допълни тя. — Обзалагам се, че някой ден ще стигне до Върховния съд.

— Защо реши така?

— Смята да става адвокатка. Ти не знаеше ли? Тя сподели с мен, че през другия месец започва следдипломна квалификация. Жалко, че не е дошъл и съдията. Беше ми любопитно да се запозная с него.

— Той е прекрасен човек.

— Сигурно, щом е успял да завърти главата на такова прелестно момиче — усмихна се Саломе, след което грабна от подноса един сандвич и тръгна нанякъде.

Елиот продължи да наблюдава Брет и усети колко силно му въздейства тя сексуално. Представи си как се люби с Еймъри и го жегна ревност, макар и да не знаеше дали заради самата Брет, или по-скоро заради майка му.

Усети, че някой е застанал зад него и когато се обърна, видя иконома на Уелти, едър като канара сикх на име Рам. Изглеждаше страховит с униформата, чалмата и брадата, но всъщност бе много забавен.

— Имаме си нова перла в короната — изкоментира Рам, когато Брет каза нещо и всички около нея прихнаха в неудържим смях.

— Да, жената на един от съдиите в нашия Върховен съд.

— А самият съдия къде е?

— Няма го, Рам. Тази вечер аз имам честта да съм кавалер на прелестната дама. Обаждала ли се е жена ми?

— Не, сър.

— Робърт Фарънс не се ли е появил?

— И него го няма, сър.

Моника и Фарънс не бяха тема, която Елиот можеше да обсъжда с Рам, това обаче не означаваше, че икономът не е в течение. Той, както се бе убедил младият дипломат, бе сред най-информираните хора в Делхи.

— А, ето го и културния аташе. Нали питахте за него — рече индиецът и кимна към вратата.

Робърт Фарънс стоеше на прага и оглеждаше салона. Видя Елиот и бързо извърна очи. Явно знаеше, че вече се е разчуло за неприятната случка на изложбата и не бе в настроение да я обсъжда с него, освен ако не го принудят.

Елиот се взря във Фарънс и изпита по-скоро презрение, отколкото ревност. Въпреки изпития умърлушен вид на човек, който от години прекалява с алкохола, Фарънс още ловеше око и създаваше впечатление на голям ерудит. Доста му беше минало през главата и носеше мъката си като значка, забодена на ревера. Някои жени, Моника например, си падаха по такива несретници. Елиот не проумяваше какво толкова намират в тях, но все пак той не бе жена.

Фарънс бе среден на ръст, с кестенява коса и тъмни пронизващи очи. Случваше се да се вживее дотам в мъката си, че да е доста разсеян и небрежен, каквито често са богатите безделници, но не и дипломатите. Днес бе по-размъкнат от обикновено. Инак имаше изискани обноски. Владееше три-четири езика. Не че отблъскваше хората, но не им беше и симпатичен. Всъщност трудно се поддаваше на квалификации.

Елиот обърна поглед към вратата. Чудеше се дали Моника не се спотайва отвън и не чака удобен момент, за да се появи и тя на приема? Не изгаряше от нетърпение да я види и бездруго не можеше да ѝ каже в тая навалица нищо.

Културният аташе побърза да се слее с тълпата, за да не се натъкне на Елиот. Откакто Фарънс беше дошъл на приема, хората току стрелкаха с поглед Елиот. Той обаче не знаеше защо — дали за да видят как ще реагира рогоносецът, или заради скандала на изложбата.

Елиот се славеше като един от многообещаващите млади кадри в дипломатията, който рано или късно ще се издигне до посланик. Сега

обаче над него тегнеше заплахата да стане за посмешище. Моника беше намерила начин да му отмъсти.

За да запази самообладание, той насочи вниманието си не към Фарънс, а към Брет. Колкото повече я гледаше, толкова повече му се струваше, че е като роза, поникнала сред бурени. Бе прекалено чиста, направо съвършена. И това го тревожеше. Съдбата, кой знае защо, гледаше да помрачи съвършенството в живота.

Но колкото и да се опитваше, Елиот не можеше да прогони от мислите си Фарънс. Наблюдаваше го над чашата и се мъчеше да не издава презрението си.

Ейдриън Уелти забеляза, че той стои сам, и му махна да иде при нея. Елиот си сложи най-чаровната усмивка и се приближи към жената на посланика. Разбираше, че не можеше цяла вечер да стои встрани. Тя, както и дамите, насъбрали се около нея, го посрещнаха радушно — дори и да го съжаляваха, не се издадоха с нищо. Докато слушаше празните им приказки, Елиот се запита как ли ще свърши конфликтът му с Моника. Разводът изглеждаше неизбежен. Това беше последното, до което можеше да прибегне един рогоносец, освен, разбира се, насилието.

Побъбри няколко минути с жените и реши, че е крайно време да обиколи гостите на приема. Разговаря с възможно най-много от поканените, като гледаше да не се доближава до Фарънс. Скараха ли се пред всички, Елиот само щеше да покаже безсилието си. За предпочитане бе да преглътне унижението.

Стана време за вечеря. Ейдриън настани Брет между Елиот и посланика, който седна на челното място на дългата маса от тиково дърво. Моника още не се бе появила. За капак Робърт Фарънс се изниза броени минути преди гостите да се пренесат в трапезарията. Елиот беше твърде далеч и не чу какво извинение е измислил културният аташе, но Ейдриън се обърна да го погледне, докато се сбогуваше.

Колкото и да се опитваше да забрави как го е предала Моника, Елиот все не можеше да се успокои. Дали пък тя не се е притеснила от случката и сега я е страх да го погледне в очите? Едва ли. По-скоро би се изтъпанчила пред всички гости и би разказала на всеослушание как е подредила оная индийка.

Джийн Уелти си беше пийнал повечко от обикновено и се скъсваше да забавлява Брет с най-смешните истории от

дипломатическата си кариера, сякаш до него седеше не друг, а самият Раджив Ганди.

Брет наистина беше много очарователна и се държеше доста самоуверено за възрастта си. Но на Елиот все му се струваше, че тя само си пилее дарбите, като се вживява в ролята на съпруга. Добре поне, че е решила да запише следдипломна квалификация. Дали пък не е по-хитра, отколкото му се струваше? Като съпруга на съдия от Върховния съд само щеше да спечели, ако стане адвокатка.

Когато Джийн най-сетне млъкна за малко, Брет се обърна към Елиот.

— Как се справям? — попита го тя шепнешком. — Не прекалявам ли с любезностите?

Той беше поласкан, че Брет го пита дали одобрява поведението ѝ.

— Страхотна си, моето момиче. Продължавай в същия дух.

— Страхувам се да не изложя Еймъри.

— Ако можеше да те види, щеше да се гордее с теб.

Брет се взря в очите му, явно за да разбере дали е искрен. Елиот беше трогнат, че споделя с него страховете си.

— Защо Моника я няма? Надявах се да се запозная с нея на приема — рече Брет.

— Остави я Моника, Брет.

— Дано не ѝ се е случило нещо.

— Не се безпокой, няма ѝ нищо. И друг път ме е подвеждала.

Беше много доволен, когато най-сетне приемът свърши. Оставаше му само да изпрати Брет. Сбогуваха се с домакините и се отправиха към колата на посолството, която стоеше отвън. Шофьорът скочи да отвори на Брет, Елиот обаче му махна с ръка да седне зад волана. Младата жена се поспря и се загледа в нощния небосвод.

— Тук вечерите са приказни — каза тя. — Напомнят ми за лятото в Джорджия.

На лунната светлина Брет беше неописуемо красива. Човек не можеше да откъсне поглед от устните ѝ, от високите скули, от очите, в които се четяха невинност, щастие и някаква загадъчност. Душата ѝ ликуваше, нещо, на което Елиот рядко се натъкваше. Докато Брет го гледаше, изражението ѝ се промени и върху лицето ѝ се изписа загриженост.

— Тревожа се за теб — каза му тя.

— Защо?

— Виждам, че страдаш. Задето Моника не дойде ли?

— Моника прави каквото си иска.

— Ще ми се да ти помогна — изрече колебливо Брет.

Елиот го напуши смях, но бе и трогнат.

— Няма как да ми помогнеш.

— Мога поне да те изслушам — възрази тя най-сериозно.

Елиот се замисли, след това се огледа.

— Хайде да се поразходим, ако искаш. Най-безопасното място в Делхи е паркът на посолството.

— С удоволствие.

Елиот каза на шофьора, че ще се върнат след малко и затвори вратата на лимузината. Тръгнаха по алеята. Гостите на Уелти се бяха разотишли, виждаха се само две коли, включително неговата. Брет пое дълбоко от наситения с аромати въздух.

— Индия е невероятна страна — тя го погледна плахо. — Всъщност и Африка ми се стори невероятна. Може би обичам да пътувам.

— Индия наистина е приказна. Тя е една от люлките на цивилизацията. Оттук тръгва нашата лудост.

Брет бе озадачена.

— Защо си толкова краен в преценките си?

— И аз не знам. Сигурно съм в такова настроение. Извинявай. Не ми обръщай внимание.

— Но ти непрекъснато говориш така. И личи в очите ти, че страдаш.

— Май не биваше да се разхождаме.

— Само не си мисли, че си пъхам носа, там, където не ми е работа.

— Не се притеснявай, няма нищо.

Не му се искаше да ѝ казва истината главно от гордост, но и заради това, че през цялата вечер се беше мъчил да сдържи гнева си и да не показва колко унизен е. Или може би нямаше да е зле да си изплаче болката пред Брет? Явно Брет и Еймъри се притесняваха най-вече, защото не знаеха какво точно става.

— Не исках да ви занимавам с това, но виждам, че от неизвестността вие с Еймъри се измъчвате още повече. Сигурно няма да е зле да знаеш, че ние с Моника сме на път да се разделим.

— Колко жалко, Елиот!

— Нещата при нас отдавна не вървят. Но днес съм вбесен, защото тя наистина съвсем прекаля. Проблемите между нас вече ми вредят в службата. Няма да се впускам в подробности, ще ти кажа само, че положението никак не е розово. Вече не зная какво да правя. Вдигнал съм ръце от нея. Но стига сме приказвали за мен. Хайде да поговорим за теб.

— За мен ли? Темата не е от най-интересните.

— Не знам нищо за теб. Щом вече сме роднини, сигурно ще, е добре да понауча някои неща.

— Е, засега нямам какво да ти съобщя. Попитай ме след няколко години.

На Елиот му поолекна от ведрото ѝ настроение. Може би тъкмо заради това беше настоял да разговарят отново.

— Подочух, че смяташ да караш следдипломна квалификация. Какво си решила да правиш след това?

Тя скръсти ръце на гърба си и погледна луната някак замечтано, сякаш се опитваше да си представи бъдещето.

— Наистина ли искаш да знаеш?

— Защо иначе ще те питам?

— Но обещавай, че няма да се смееш!

— Аз, Брет, съм дипломат. Наслушал съм се на какво ли не, вече съм обръгнал.

— Намислила съм да стана президент — призна си чистосърдечно Брет.

Елиот кимна бавно, сякаш обмисляше думите ѝ.

— Е, какво ще кажеш? — подкани го тя.

— Ще кажа, че е хубаво човек да си поставя високи цели — отговори ѝ той спокойно.

Брет го щипна закачливо по ръката.

— Само ми се подиграваш, Елиот. Не е честно!

— Ето, не се смея. Нали така се споразумяхме.

— А, не, ти наруши духа на споразумението.

— Няма такова нещо. Наистина си много амбициозна и това ме радва. Но защо искаш да ставаш точно президент?

— Не, не искам, казах го просто така. Имах предвид, че държа да върша нещо смислено. Например да стана колежка на Еймъри във Върховния съд или сенатор като Харисън, или пък член на Долната камара, а ако нямам сили за повече, ще разнасям призовки. Важното е да правя нещо значимо.

— Моите поздравления!

— Благодаря ти, че не ми се изсмя — усмихна се Брет. — Знам, говоря като тринайсетгодишна хлапачка, но ми зададе сериозен въпрос и аз се опитах да ти отговоря сериозно.

— Щом за теб е важна властта, значи си се омъжила в подходящото семейство. Харисън може да каже две-три похвални думи за теб направо в Овалния кабинет, а Еймъри... Е, за него не е нужно да ти обяснявам какво може да направи. Той е достигнал върха в юридическата професия.

— Ти пък си дипломатът в семейството — усмихна се Брет. — Като се замислиш, сме покрили всички клонове на държавната власт.

— Мен ме остави, аз съм дребна риба.

— Но ти си още много млад. На колко години си — на трийсет и две-три ли?

— На трийсет и четири.

— Ето, имаш само десет години преднина в сравнение с мен.

Елиот не можеше да не се възхищава на стремежа ѝ да е вярна на себе си, да говори, без да си криви душата. Беше му симпатична. Тя го хвана за ръката.

— Е, казах ти за какво си мечтая тайничко. А твоите амбиции какви са? Да станеш държавен секретар или може би посланик?

— В момента мечтая само за едно — да не се издъня до края на този мандат.

— Защо ми говориш с недомлъвки? Кажи ми честно, както ти казах аз.

— Е, добре, от мен да мине. Искам да стана държавен секретар.

— Ето, виждаш ли колко е просто. И кога смяташ да го направиш?

— Е, това едва ли ще е следващият ми пост. Първо трябва да сменим хората в Белия дом.

— Да не си демократ?

— Шшт! Говори по-тихо! — предупреди я той и ѝ намигна. — Държавният департамент е деполитизиран. Не че на някой му пука.

— Радвам се, че си демократ. Тъкмо се бях уплашила, че съм единствена в семейния клан.

— Не думай! Значи не си републиканка! Как така са те допуснали да припариш до Мейтландови! — пошегува се Елиот.

— Еймъри не е Харисън — вметна Брет.

— Така е.

— Интересно, как ти си станал републиканец?

— От чисто техническа гледна точка, не съм от това семейство. Е, покрай майка ми формално съм им роднина.

— Странно, но откакто се запознахме, не те възприемам като син на Катерин. И слава Богу, опасяхах се, че ще се чувствам с теб като в небрано лозе.

Продължиха да се разхождат. Брет бе ненагледно хубава на лунната светлина, човек не можеше да откъсне очи от нея. Тя се огледа, явно бе щастлива. Ако не се брои това, че държеше Елиот за ръката, сякаш не забелязваше присъствието му. Той обаче не можеше да се отърси от мисълта колко силно го привлича младата жена. Вдъхна от парфюма ѝ. Изведнъж си даде сметка в какво неловко положение се е оказал — измъчваше се, без да има защо.

— Дали да не се връщаме вече? — попита я по едно време.

— Добре, щом искаш.

Тръгнаха към колата. Известно време и двамата мълчаха.

— Дано вие с Еймъри ми влизате в положението — каза накрая Елиот. — Много съжалявам, че се получи така, но сега с Моника наистина сме стигнали до задънена улица. Надявам се, преди да си заминете, поне да ви поканя на вечеря.

— Не се чувствай задължен. Разбираме какво ти се е струпало на главата — вече бяха при автомобила. — Благодаря ти, Елиот, за вечерта. Беше много мил с мен.

— Радвам се, че си прекарала добре — протегна ѝ ръка, но не се здрависаха, само докоснаха длани. — И предай на Еймъри, че ще се постарая да организирам нещо за тримата.

— Клетият, измъчи се с това разстройство. Казах му, че не се ли оправи, ще настоявам още веднъж да заминем на меден месец.

Погледнаха се в очите. На лунната светлина косата на Брет изглеждаше ту златна, ту сребриста.

— Ох, надрънках ти куп глупости. Нали мога да те помоля нещо? Не казвай на никого онова за президента. Извадени от контекста, такива споделени с приятел откровения звучат глупаво.

— Разбира се, ще съм гроб, Брет — обеща развеселен той. — Няма да кажа дори на Еймъри.

Брет грейна в усмивка и се качи в лимузината. Елиот затвори вратата и остана сам в нощта. Щом светлините на мигачите се скриха в мрака, си даде сметка, че с това увлечение по младата съпруга на втория си баща съвсем е объркал своя живот. Ако навремето имаше капчица ум в главата си, нямаше да се жени за Моника, а щеше да изчака и да си потърси момиче като Брет!

Водката от приема го бе позамаяла, но след разходката се освежи, което бе само добре дошло. Да караш нощем из Делхи си беше живо самоубийство — индийците смятаха за лукс да палят фарове и да дават мигачи. Стигна без произшествия вкъщи. Джамна изтича да му отвори. Елиот веднага забеляза, че в къщата не свети.

— Госпожа Брустър вкъщи ли е?

— Не, не се е прибирала цял ден — отвърна прислужникът.

— Не се ли е обаждала?

Момчето поклати глава. Елиот изруга наум, както се качваше по стъпалата. От Моника нямаше и следа. Всичко в стаите си беше, както го бе оставил, преди да отиде на приема. Бе толкова уморен, че се съблече и си легна, заслушан в нощните звуци — в песента на насекомите и в бученето на автомобилите по шосето.

Моника наистина бе прекалила. Той нямаше друг избор, освен да скъса веднъж завинаги с нея. Два часа се мята в леглото все поразтревожен. Накрая стана и както беше по долни гащета, отиде бос в предната стая. Джамна бе пуснал щорите, но Елиот ги вдигна и надзърна в градината. Зад избуялата тропическа растителност, окъпана в лунна светлина, зад манговите дървета и металната ограда се виждаше улицата. Отсреща се мерзелееше друга къща с бели колони, много по-голяма, строена навремето от англичани, която сега беше резиденция на посланика на Малайзия.

Елиот вече си мислеше, че този път Моника няма да се прибере, нещо, което никога не правеше, колкото и да се бе улисала в дивотиите си. Закрачи нервно, чудеше се дали да не звънне в полицията. Първо, разбира се, щеше да се обади у Фарънс.

Дочул стъпките му, Джамна надникна зад пердето с тъмни любопитни очи. Елиот почти не му обърна внимание, беше му неприятно, че и момчето е станало свидетел на неговото унижение. Но и Джамна явно бе разтревожен. По всичко личеше, че той също не е мигнал цяла нощ. И двамата чакаха Моника да се прибере.

Елиот тъкмо реши, че няма никакъв смисъл да виси на прозореца, когато чу, че приближава кола. След малко пред оградата спря такси. Чу се смехът на Моника. Вратата на автомобила се отвори и тя слезе. Тънката ѝ бяла пола се бе вдигнала чак до бедрата. Мъжът в таксито ѝ каза нещо и тя се наведе към него. Елиот видя как някой я милва по голия гръб. Ако се съди по гласа, човекът бе американец. Робърт Фарънс! Моника тръгна, залитайки, към къщата.

— Сигурна ли си, че всичко е наред? — провикна се пак мъжът.

— Да, Робърт — отвърна Моника. — Ето, Мурджо идва да ме посрещне. Ще се погрижи да не се изтърся по задник.

Таксито потегли, щом Джамна отвори портата и поведе досущ като жива патерица жена му към къщата. Моника още се кикотеше, докато изкачваха стълбището.

— Шшт! Ще събудим господаря!

— Още не си е легнал — каза Елиот, от което Моника се стресна. Взря се и съгледа силуета му в мрака.

— Виж ти, цялото шибано семейство седнало да ме чака! Първо Мурджо, сега пък и ти!

— Да, и цялото шибано семейство е погнусено.

— Така ли? Че защо, не мога ли да се позабавлявам и аз?

Моника свали ръка от рамото на Джамна и олюлявайки се, пристъпи предизвикателно към мъжа си. Индиецът се скри в своята стаичка. Елиот я сграбчи грубо за китката.

— Крайно време е да поговорим.

Моника се разпищя, докато мъжът ѝ я теглеше през къщата към спалнята. Останала без дъх, го напсува, когато той я бутна към средата на стаята.

— Какво искаш от мен, лайнар такъв? — извика тя.

— Да не се чукаш с всеки срещнат като последната уличница. Фарънс поне има благоприличието да се появи снощи у посланика. А ти къде беше?

— Не ти влиза в работата — изсъска Моника, която едвам се държеше на крака.

— А, влиза ми и още как! Внимавай какво ти казвам. Ще престанеш да спиш с колегите ми. Крайно време е да изтрезнееш и да си опичаш ума. Иначе ще те изпратят да те лекуват и ще те разкарам оттук.

— Какво си въобразяваш, Елиот? Че съм ти някакво девойче от харема ли? Или пък слугиня? Ти ли ще ми казваш какво да правя! Знам какво очакваш от мен. Да те чакам на задни лапи като Мурджо. Да лижа всеки задник, който ми посочиш, само за да ти доставя удоволствие. И да се разкрачвам, когато ти скимне. Това няма да го бъде!

— Можеше поне да си държиш езика зад зъбите на обществени места. За нула време научих какво си изтърсил на жената на оня заместник-министър.

— Майната ти и на теб, и на нея — изкрещя Моника и отново залитна. — Така й се пада на тая курва. Само се чудеше как да се лепне на Робърт и да му пусне ръка.

— Повдига ми се от теб — поклати глава Елиот.

— На мен също. Мразя те! Кой ме би по главата да се женя за теб?

Той пристъпи заплашително към нея, но Моника дори не трепна. Идеше му да я удари, както стоеше пред него разрошена, с размъкната рокля, която всеки момент щеше да се свлече на пода.

— Защо само се наливаш? — попита Елиот, като едвам се сдържаше.

— Защото ми харесва.

— Троши си главата, щом искаш, но защо погубваш и мен? Изглежда това ти доставя някакво садистично удоволствие. Правиш всичко възможно, за да ме унищожиш.

— Да те унищожа ли? — изкикоти се тя пиански. — Изобщо не ми пука за теб. Нима наистина си въобразяваш, че по цял ден само това и правя — мисля как да те злепоставя? Че ти си бил голям глупак, Елиот! Не виждаш по-далече от носа си. А не ти ли е хрумвало, че и аз

си търся щастието? Не ти ли е хрумвало, че ми е черен целият свят, затова че съм твоя жена?

— Защо тогава се омъжи за мен? Махни се, щом съм ти толкова противен.

— Нима си мислиш, че не търся начин?

— Както виждам, вече си го намерила. Въргаляш се, с когото ти падне.

— Ако имаш предвид Робърт, дълбоко се заблуждаваш. Просто не го познаваш. Само благодарение на него още не съм превъртала. Не можеш да стъпиш и на малкия му пръст. Той ме обича. Обожава ме! И аз го обичам точно колкото мразя теб! Ако можех, щях да те убия, Елиот!

Знаеше, че жена му е пияна, но въпреки това казва истината. Вече му беше ясно като бял ден, че с брака им е свършено. Дори когато Моника беше трезва, нещата не бяха по-розови — алкохолът просто премахваше задръжките ѝ.

— Ти си за окайване! — простена Елиот.

— О, запази за себе си съжалението. Натикай си го отзад! Мразя те! — изпищя Моника и му замахна с юмруци. Той я хвана за китките, но тя се отскубна. — Само да си посмьл да ме докоснеш!

Елиот виждаше синините от целувките по врата и рамото ѝ: Роклята ѝ се смъкна — имаше синини и по гърдите ѝ. Беше отвратен, но и го заболя. Едно време беше обичал тази жена — или поне си бе въобразявал. Не можеше да повярва, че отношенията им са се превърнали в такъв ад. Забелязала помръкналото му лице, Моника се ухили и се отдръпна към огледалото.

— Харесва ли ти роклята ми? На мен ми харесва много. Щом ме видят с нея, мъжете моментално се надървят.

Елиот не се хвана на въдицата, само погледна лицето на жена си в огледалото. Моника започна да се държи по-различно, прокара пръст по деколтето си и се опита да го съблазни. Той я наблюдаваше равнодушно.

— Сутринта ти казах, че се безпокоя за теб. Може би не ти става? — попита тя и го погледна с премрежен поглед, след което сложи върху гърдите му хладна длан. — А помниш ли едно време колко сладко ни беше?

Елиот едва се сдържа да не я зашлеви, толкова погнусен беше. Моника прокара пръсти по члена му и се усмихна предизвикателно.

— Така де, не всеки го бива да чука една уличница. Особено след като знае, че току-що е спала с друг.

Елиот кипна. Сграбчи Моника за роклята и я разкъса. Жена му залитна, но все пак се задържа на крака. Роклята ѝ висеше като парцал. Тя я смъкна от тялото си и остана чисто гола.

— Толкова ли се напи, че си забравила да си облечеш бельото? — попита Елиот.

В очите ѝ проблесна гняв, Моника го цапардоса с все сила, Елиот също я удари. Жена му се разпищя като попарена и замахна да го одраска по лицето. Той се извъртя, за да избегне удара, фрасна я по челюстта и я повали на леглото. Тъкмо понечи да я удари още веднъж, когато тя го изрита по слабините и Елиот се преви одве. След малко обаче дойде на себе си и затисна с тяло жена си върху кревата.

— Пусни ме, говедо такова! — изкрещя като побесняла Моника и се изплю в лицето му. — Мразя те, мразя те! — изстена със сетни сили.

Елиот знаеше, че няма смисъл да се боричка с нея. Пусна китките ѝ и стана. Моника не се помръдна, само го изгледа кръвнишки. Той избърса бузата си. Извърна очи към тялото, сетне към венериния хълм на жена си. Усети как се възбужда от неприкритата ѝ сексуалност, от страстта, с която се бе боричкала с него, и почти си представи как я обладава. Моника потърка страната си, без да сваля от него блеснали от злоба очи. Сякаш стояха на стръмен връх и не знаеха, по кой склон да се спуснат. Сетне тя пхна длан между бедрата си и започна да се милва.

— Чукай ме, Елиот! — подкани накрая. Но в сегашното си състояние би могла да го каже на всеки. — Хайде, моля те — изстена пак жена му.

Той я загледа как се милва и въпреки всичко усети как членът му набъбва. Напрегна мускули, за да не се поддаде на изкушението.

— Желая те, Елиот! — прошепна отново Моника.

— Де да беше така! — поклати той глава и след като отиде до прозореца, дръпна щорите, за да погледне градината.

Луната бе съвсем ниско, сребристите ѝ лъчи се отразяваха в листака. Елиот вдиша дълбоко от уханныя въздух. Чу зад себе си как

Моника ридае. После тя стана от леглото и зашляпа с боси нозе към банята. Затвори вратата и въртна ключа.

След миг отекна първият ѝ вик. Чу се трясък на счупени стъкла, Моника запищя като обезумяла. В гласа ѝ се долавяха ярост и ужас, и още нещо, което Елиот не бе чувал никога дотогава — лудост.

Когато се прибра, Брет завари Еймъри да спи. В озарената от меката светлина на лампиона стая се чуваха само приглушеното бръмчене на климатичната инсталация и тежкото дишане на мъжа ѝ. Жалко, че спеше — на нея ѝ се искаше да му разкаже как е прекарала вечерта.

Приседна на крайчеца на леглото. Мъжът ѝ се размърда, надигна глава от възглавницата, погледна я сънено и пак се унесе. Беше останал без сили. Обзета от странна, почти майчинска обич, Брет го погали по гъстата бяла коса. Преди сватбата леля Лиона ѝ бе казала, че омъжиш ли се, пробуждаш у своя съпруг малчугана в него. Нямало значение, че Еймъри бил съдия във Върховния съд и два пъти по-възрастен от нея. Всички мъже били еднакви — дълбоко в себе си са хлапета.

Брет проумя думите на леля си, чак когато Еймъри се разболя. Не че той се оплакваше и тръшкаше, но му беше приятно жена му да се грижи за него. Тя се наведе и го целуна по слепоочието. Еймъри дори не се помръдна, а на нея ужасно ѝ се искаше да я прегърне и да я люби. Но щеше да е егоистично от нейна страна да го събуди, ето защо тя се изправи и започна да се съблича. Не се смяташе за кой знае колко страстна, но понякога ѝ се искаше да загърби благоприличието. Ето и сега ѝ се любеше много. Мина ѝ през ума да се пъкне гола под завивките и да се притисне до мъжа си, ала после си каза, че в сегашното си състояние той сигурно няма да ѝ обърне внимание. Е, Брет можеше и да почака.

Беше много щастлива, че вече е госпожа Мейтланд, дори по-щастлива, отколкото беше очаквала. Преди сватбата бе малко притеснена за физическата страна на тяхната връзка, ала бракът им вървеше чудесно.

Преди първата брачна нощ се бяха любили само три пъти, главно защото Еймъри смяташе, че не е редно да спи с жена, за която не е

венчан. Брет обаче беше категорична, че сексът е важна част от съвместното съжителство и заяви, че няма намерение да играе на сляпа баба. Съзнаваше какви рискове поема, тъй като Еймъри много държеше на религиозните си убеждения и на морала, но не сбърка.

Една зимна вечер малко след като се сгодиха, той я заведе в „Роузмънт“ на Източния бряг, където се любиха за първи път. Оказа се, че е нежен и внимателен в леглото. След като тя свърши, дълго я прегръща и милва по косата.

Въпреки неговите угризения на съвестта се любиха отново през април в жилището на Брет, след като той се размекна от бутилката вино и гозбите, които Брет му беше наготвила. За трети път легнаха заедно чак на четвърти юли в къщата му в Чеви Чейс, месец преди венчавката. Направиха си на скарата в задния двор сандвичи, изпиха няколко бири и както се печеше по бански, Брет се възбуди. Щом Еймъри седна до нея на шезлонга, тя го замилва страстно.

— Как да ти откаже човек! — възкликна той и за пръв път я заведе в спалнята на горния етаж, в леглото, където преди беше спал с Катерин.

Първата брачна нощ прекараха в хотел „Уолдорф“ в Ню Йорк и им беше хубаво, както и предишните три пъти. Ала най-силна и дълбока беше духовната им връзка. Какво повече можеше да иска!

Сега, докато лежеше до него, я обзе някакво неописуемо спокойствие. Само за две седмици се бе сближила с Еймъри физически както с никой друг, дори с Дру Крофт, кадета от военноморските сили, в когото навремето си мислеше, че е влюбена до полуда и който ѝ беше първият мъж.

Всъщност тя се премести да живее на север, за да бъде с него. По едно време ѝ се струваше, че няма начин да не се оженят. Щом той излезеше в отпуск, Брет се мяташе на автобуса за Анаполис или пък Дру идваше във Вашингтон, където наемаха стая в някой хотел. Любеха се бурно, макар и непохватно. Брет още помнеше първия път, когато получи оргазъм. Беше началото на пролетта и тя живееше във Вашингтон едва от няколко месеца. Наеха с Дру стая в евтин мотел в покрайнините на Анаполис. Цял следобед вилня гръмотевична буря. Любиха се три-четири пъти на включен телевизор. Ала Брет получи оргазъм чак някъде през нощта. Усети в просъница как Дру я милва и не след дълго се възбуди и се разтрепери. Никога не се беше любила

толкова страстно, до пълна забрава, може би защото го правеше подсъзнателно.

Възбуди се при спомена за онази нощ. Но Еймъри беше болен и не му беше до секс. Брет се отдръпна от него, за да не ѝ се прилюби още повече и се загледа в тавана. Беше капнала от умора след този безкраен ден, започнал още в Африка, ала съзнанието и тялото ѝ бяха будни след множеството впечатления. Брет отново се сети за приема, за разговора си с Елиот и за разходката им из парка на посолството. Пред очите ѝ още беше лицето на младия мъж, който ѝ бе пожелал „лека нощ“ под манговите дървета.

Беше ѝ ужасно мъчно за него. Влизаше му в положението. Но като се замислеше, бе забелязала в изражението му не само тъга. Още помнеше как я държеше за ръка. Уж бяха обсъждали семейството, приятелството и безобидните си тайни, но всъщност бяха разговаряли за тях двамата.

Наистина, той беше много привлекателен. Всички жени на приема се заглеждаха по него. Брет, разбира се, не го възприемаше като мъж. Ала си спомни, че той не свали зелените си очи от нея, докато се разхождаха на лунната светлина. Дано не беше изтълкувал погрешно нейната добронамереност. Не беше глупак — съзнаваше прекрасно, че сега тя му се пада нещо като мащеха.

Дори и да я беше гледал тъжно и замечтано, то бе, защото страдеше и беше отчаян. Но на приема Брет беше толкова развълнувана, че явно не бе забелязала какво се върти в главата му. Чак сега си даде сметка, че Елиот я харесва.

При тази мисъл потрепери цялата и пламна. Знаеше обаче, че това не е сериозно. Чувствата на Елиот бяха породени от моментното му настроение и бяха свързани по-скоро с Моника, отколкото с нея. Бяха се сприятелили и сега зависеше само от Брет да запази крехката им дружба. Много скоро Елиот щеше да разбере, че се е заблуждавал. Единственото, което трябваше да прави отсега нататък, бе да не му вдъхва напразни надежди.

След като реши как да се държи, ѝ поолекна. Пак виждаше лицето на Елиот, чуваше гласа му, но се опитваше да си втълпи, че си мисли за него просто като за приятел, за който ѝ е мъчно.

Погледна светещия циферблат на часовника — бяха минали цели два часа, откакто се беше прибрала. Еймъри се пресегна в просъница и

я прегърна. Ведрата му спокойна любов ѝ вдъхваше сила. Тя пхна длан в неговата и Еймъри я стисна, точно както баща стиска ръчичката на детето си.

Поуспокоена, Брет се унесе. Тъкмо бе заспала, когато иззвъня телефонът. Тя вдигна глава и забеляза през процепа между пердетата, че вече се развиделява. Телефонът иззвъня отново и този път събуди и Еймъри. Той поклати глава и вдигна слушалката.

— Ало!

Брет чу приглушения глас в другия край на линията.

— Сериозно ли е? — попита мъжът ѝ угрижено. Известно време слуша, сетне рече: — И къде е сега? Добре, ще се опитам да вземем такси. Така ще стигнем най-бързо, нали? Тръгваме веднага — каза накрая и затвори.

— Какво се е случило? — стресна се Брет.

— Обади се жената на посланика. Моника е пострадала, сега е в болницата на посолството. Явно е получила някаква криза. Опитала се е да си среже вените. Всички са много обезпокоени. Елиот е при нея. Няма да е зле да отидем и ние.

— Разбира се — възкликна Брет и отметна завивките.

Еймъри вече беше станал и тръгна към банята. Брет седна в леглото и се помъчи да се съвземе. Тъкмо беше решила, че всичко си е дошло на мястото, а ето че отново бе настанал пълен хаос. Клетата Моника! После се сети за Елиот, с когото се бяха разхождали след приема — колко тъжен беше, как си споделяха мечтите, как се шегуваха и дори смяха. Спомни си и колко сериозно ѝ обеща да не издава на никого, дори на Еймъри, нейните тайни. Горкият Елиот!

ЧАСТ II

Вашингтон

27 септември 1988 година

Джорджтаун тъкмо се пробуждаше, когато Харисън Мейтланд слезе по стълбите пред своята къща, метна броя на „Поуст“ на верандата и затвори внимателно вратата на оградата от ковано желязо. Покрай него по покритата с шума алея профуча някакъв младеж, също излязъл да потича за здраве. Кимнаха си мълком и сенаторът съжали, че не може да наеме някой младок като този, който да бяга вместо него.

Тази сутрин обаче не му беше до тичане. Но трябваше да се постарее, когато се върне, да изглежда така, сякаш наистина е бягал за здраве. Ивлин не беше вчерашна, досещаше се, че освен от политиката вниманието му е погълнато и от още нещо. Но и през ум не й минаваше, че мъжът ѝ ще тръгне още на развиделяване да се среща с друга жена.

Харисън направи насила няколко упражнения, помъчи се безуспешно да стигне пръстите на краката си и затича бавно към ъгъла, където зави по Трийсет и първа улица и се насочи по нанагорнището към Дъмбартън Оукс, който бе само на няколко пресечки. Усети, че не му стига въздух. Уж още беше прохладно, а щом стигна площад Ейвън, целият бе плувнал в пот и едва си поемаше въздух. Когато преди година имаше проблеми със сърцето, неговият лекар, Марк Фелдман, настоя да смъкне няколко килограма и да откаже цигарите.

Напоследък обаче Харисън току търсеше в джоба на самото си пакета цигари. Покрай изборите нервите му съвсем се бяха изопнали. Ето защо предната вечер си позволи да излезе във вътрешния двор на къщата и да изпуши една цигара — първата от месец насам. Изправеше ли се пред избирателите, забравяше всичко: работата си като сенатор, личния си живот, дори здравето си. Това влизаше в играта. И той го знаеше най-добре от всички. Щеше доста да се озори до ноември, когато смяташе отново да се кандидатира за Сената.

Стигна алеята, водеща към парка в Дъмбартън Оукс, и се поспря да си поеме въздух, сетне тръгна бавно нагоре, за да не се появи съвсем капнал пред Меган. За свой ужас съгледа още отдалеч младата червенокоса жена — чакаше го пред входа.

— Какво правиш тук? — сопна ѝ се той. — Ще ни видят всички.

— Извинявай — отвърна тя притеснено, — но още не са отворили.

Харисън погледна табелата върху оградата — щяха да отворят след час.

— Дано не ме викаш за някоя дреболия — каза той запъхтяно и се огледа. — Не можем да останем тук. Хайде да потърсим по-закътаното място.

Хвана я за ръка и я поведе по алеята, по която от време на време капеха сухи листа.

— Колко пъти да ти казвам да не ми звъниш вкъщи! — тросна се Харисън след малко.

— Извинявай, но нямах друг избор. Пък и жена ти не ме познава. Казах ѝ, че съм твоя подчинена.

— Ивлин познава всичките ми подчинени, най-малкото хората, които ще седнат да ми звънят в седем без петнайсет.

— Страх ме беше, че ще тръгнеш на предизборна обиколка. Трябва на всяка цена да говоря с теб.

— Имам предизборна среща чак довечера. След час ще се срещна с Томи Бишоп, иначе съм посветил деня на семейството. Ще обядвам с брат си.

— Съжалявам. Не знаех.

Намериха пейка в прикътано място, точно до входа за парка Рок Крийк. Меган седна с наведена глава, без да поглежда Харисън в очите. Той се взря в профила ѝ, след това — в гърдите под анцуга от синьо кадифе. Меган Тиърнън имаше невероятен бюст — беше жена до мозъка на костите, само за леглото. Харисън я уважаваше за пъргавия ѝ ум и добротата, но всичките ѝ качества бледнееха пред физическото въздействие, което тя имаше върху него.

Усети, че се възбужда и забрави, че ѝ е ядосан. Така се получаваше винаги с Меган. Когато не бяха заедно, не беше проблем да не мисли за нея, но съберяха ли се, просто не устояваше на чара ѝ и

главата му се замайваше. Харисън се пресегна и хвана младата жена за ръката.

— Какво има, Меги? Защо настояваше толкова да се видим?

Тя го погледна за първи път. Върху лицето ѝ беше изписан смут, който го притесни. Жените само си търсеха за какво да се тръшкат.

— Какво се е случило? — подкани я отново Харисън.

— Господи... — пророни тя и съвсем се умърлуши. Още малко и щеше да се разплаче. — Бременна съм, Харисън — промълви едва чуто.

Сенаторът от Мериленд застина като вкаменен.

— Бременна ли? — повтори той и примигна.

Меган сведе очи и по страните ѝ се затъркаляха едри сълзи.

— Боже Господи! — изпъшка Харисън, проумял за какво става дума.

Зарови лице в едрите си длани, подпря се с лакти на коленете си и сведе глава. По едно време отново погледна младата жена.

— Сигурна ли си?

Тя само кимна.

— Ходи ли на лекар?

— Да. Правиха ми изследвания. Най-различни. Всички резултати са положителни.

— Нали не си казала за нас... на лекаря?

— Не. Там не задават такива въпроси.

Харисън се замисли. Винаги се беше страхувал от това, но досега все му се бе разминавало.

— Ама как така си бременна! — възкликна той, вече ядосан.

— И аз не знам. Гледам да се пазя, обикновено си слагам мембрана, но...

— Сега вече загазихме — изсумтя сенаторът и удари с пестник по пейката.

Тя го погледна ужасена. Харисън я стисна с все сила за брадичката и я извърна към себе си.

— Мое ли е? — попита я с разтреперан глас.

— Че на кого друг да е! — ахна Меган ужасена.

Сенаторът се обърна и прокара пръсти през прошарената си коса.

— Извинявай, бях длъжен да попитам. Не е много сигурно, че мога да имам деца, затова си казах...

— Можеш да имаш деца... и ще имаш! След около шест месеца.

Меган Тиърнън не беше някоя от поредните му мимолетни флиртове, въпреки че всичко беше започнало на шега. Бяха спали за пръв път преди около девет месеца и оттогава се срещаха почти през ден. Харисън не познаваше жена, която така да му бе завъртяла главата. Преди нея сексът беше просто игра, закачка. Сенаторът се натискаше с някоя, която му е навита, оправяше я набързо и тутакси се прехвърля на друга.

Но ето, все не можеше да се насити на Меган. Дори след като я беше любил до премала, пак я желал.

— Ще го родиш ли? — попита той, осъзнал каква каша са забъркали с тази тяхна неутолима подсъзнателна жажда един за друг.

— А ти какво очакваш? — възкликна тя невярващо. — Да го махна ли?

Харисън не отговори. Младата жена присви очи.

— Не мога да повярвам, че искаш това от мен. Наистина съм набожна, най-малкото стане ли дума за такива неща.

В гласа ѝ прозвуча упрек, нещо, което Харисън не понасяше у жените.

— Аз също. Но в този случай...

— Какви ги говориш! — възкликна смаяна Меган. — Точно ти ли си седнал да ми говориш за аборт!

— Това ще ме съсипе.

— Става въпрос за нашето дете! За човешко същество!

Той отново прокара ръка през косата си и изруга едва чуто. Меган се разплака. Сенаторът усети как му призлява. Волю-неволю трябваше да признае, че чувствата му към Меган не отстъпват на тези към Ивлин.

— Хайде, недей да плачеш — започна да я утешава.

Тя го погледна презрително, както никога досега.

— Притесняваш се за избирателите, нали? — попита Меган. — Какво ще си кажат хората! Божичко, защо се влюбих точно в теб!

Отпърво той не разбра дали го обижда, или му прави комплимент. Още се мятал между гнева и разкаянието. Поклати глава и погледна към небето.

— Ами Ивлин? — попита след малко Меган.

— Много те моля, нека не говорим и за нея. И бездруго ми се струпа много.

— А с нас какво ще стане? Ще се промени ли нещо?

От няколко месеца Харисън гледаше да не се замисля какво точно изпитва към нея — беше раздвоен. Ту бе убеден, че е готов да се разведе с Ивлин и да се ожени за Меган, ту му се струваше, че предпочита да продължават така. Веднъж го прихвана нещо и ѝ спомена за брак. Меган се вкопчи в думите му, така както може да се вкопчи само една жена.

— Нищо не се е променило. Само си бременна. Не забърквай и Ивлин — изсумтя навъсен сенаторът.

— Как така да не я забърквам? Става въпрос дали детето ни ще бъде законородено.

— Позакъсняла си. То вече е копеле.

— Говориш като за пред избирателите, нали? — изхлипа пискливо Меган.

— О, хайде да не обсъждаме сега това. Нищо няма да постигнем. Знам, разстроена си. Аз също. Трябва да помисля — Харисън пак я хвана за ръката. — Не се безпокой за нас, Меги. Много те моля. Кълна ти се, всичко ще е наред. Ще гледам никой да не пострада — обеща ѝ той и я целуна по бузата.

Меган съвсем си изпусна нервите. Беше доловила в гласа му нещо ново, непознато. Харисън увърташе, опитваше се да ѝ хвърли прах в очите. Дори докато я целуваше, тя усети студенината му. Страхуваше се тъкмо от това — да не загуби любовта му. До този момент нито за миг не се съмняваше, че той я обича. Беше си особняк, бе вманиачен на тема работа и кариера. Меган знаеше това. Но въпреки всичко той я обичаше. Сега обаче младата жена не беше съвсем сигурна в това. Тя подсмръкна и си избърса носа.

— Ако има виновен, то това съм аз. Трябваше да взимам хапчета.

— Стига си се обвинявала — рече Харисън и я прегърна през раменете. — Нека помислим трезво. Само че друг път — той погледна часовника си марка „Ролекс“. — Време е да се прибирам. Имам среща с Томи.

Каза го някак равнодушно, разсъдливо. Меган предпочиташе да е ядосан. Когато сенаторът се пресегна да я помилва, тя се разрида. Харисън погледна тялото ѝ, което си бе все така стройно. Меган беше

на трийсет и четири години, ако искаше да има деца, нямаше за кога да отлага. Бе зряла, женствена, само да ражда! Неведнъж, докато се любеха, сенаторът си беше представял как тя зачева от него. Даваше си сметка, че вече не обича Ивлин както едно време, но предприемеше ли нещо, рискуваше да си провали кариерата. И какво щеше да му остане?

Жена, която моментално го възбужда и може да му нареди куп деца, и бивша съпруга, към която още бе привързан.

— Слушай, скъпа, трябва да вървя — каза на Меган и се изправи. — Никога през живота си не съм бягал толкова дълго за здраве. Ивлин сигурно вече е пратила да ме търсят с „Бърза помощ“.

Меги също стана от пейката и Харисън я огледа. Беше хубава, притеснена, вълнуваща. Спомни си как следобед се е измъквал от службата, за да отскочи до апартамента ѝ. С нея ставаше друг човек. Преди, легнеше ли с някоя жена, му се отцяваше да прави каквото и да било, ако случайно се сетеше за Ивлин или за майка си. С Меган обаче беше по-различно. Сега тя изглеждаше тъжна. Харисън не беше свикнал да я вижда такава унила. Обичаше я именно, защото преливаше от жизненост и щастие. Днес му се струваше ужасно уязвима. Но пак беше секси. Най-неочаквано сенаторът се възбуди и се вгледа в тялото на младата жена. Представи си я гола. Тръпка премина през слабините му.

Каква ирония на съдбата! Тя току-що му каза, че е бременна, кариерата му висеше на косъм, а той пак я желаше.

— Наистина ще вървя. Разчитай на мен. В момента не знам какво да правим. Но ще помисля.

Меган се взря в очите му. Искаше ѝ се да му повярва, но я измъчваха съмнения. Харисън вече не бе ядосан, ала лицето му пак бе вгълбено, пепеляво. Вече обмисляше онова, което му бе съобщила, в светлината на политическата си кариера. Претегляше кое е по-важно — тяхното дете или всичко останало, на което държеше толкова много: проклетите избори, Сената, жена му.

Меган се опасяваше, че извън борда ще останат те с детето. Беше дошла в парка с плахата надежда, че Харисън ще се зарадва, че любовта им ще победи всичко друго. Господи, може ли да е толкова наивна! Политиците са най-вече прагматици. Това обаче не значеше, че му е все едно. Меган знаеше, че той я обича.

— Извинявай — проплака тя. — Не исках да ти създавам неприятности.

Той само кимна и се наведе да я целуне. Допря устни някак набързо, колкото да отбие номера, както правят хора, женени от години. Отдръпна се и тя се взря в лицето му, за да открие върху него поне лъч на надежда. Изведнъж очите ѝ се разшириха — Харисън отвори уста и задиша като риба на сухо. От гръкляна му се чу някакво къркорене. Той вдигна ръка към сърцето си.

— Повикай „Бърза помощ“ — промълви със сетни сили Харисън и се свлече върху пейката, без да сваля длан от сърцето си.

— Господи! — възкликна Меган и се вторачи ужасена в него.

После се заоглежда трескаво. Наоколо не се виждаше жива душа. Тя понечи да изкрещи, но навреме се сети, че не бива да го прави. Седна на пейката и хвана сенатора за ръката.

— Нали ще чакаш тук, аз ще отида да повикам някой на помощ.

Той кимна. Меган се завтече надолу по алеята. Гърдите и ръцете на сенатора бяха сковани от болка. Явно беше получил сърдечен пристъп. Край с него. Ей сега ще умре. Тялото му го бе подвело. С единия крак беше в гроба. Легна на пейката и се помъчи да се отпусне. Вече не го болеше толкова много. Затвори очи и се заслуша в сърцето си, което сега не биеше толкова лудо. Може пък да му се размине!

Погледна към алеята. Меган не се виждаше, сигурно беше изтичала да търси уличен телефон, от който да повика линейка. Какво ли щеше да направи след това? Сигурно щеше да се върне. Божичко, дано прояви дискретност! Харисън вече си представяше какво ще пише по вестниците. И сърдечният пристъп беше достатъчен, за да го провали като политик, камо ли съобщението, че е бил намерен в прегръдките на млада дама. Ами Ивлин! Трябваше да съобщи някак на Ивлин.

Чу, че някой идва по алеята, обърна се и видя Меган, която тичаше към него. Върху лицето ѝ се бе изписал ужас.

— Слава Богу, че си добре! — възкликна запъхтяна тя. — Ей сега ще дойде „Бърза помощ“. Много ли те боли?

— Преди малко ме болеше, но сега ме поотпусна.

Някъде в далечината отекна приглушеният вой на сирена.

— Ето, идват — опита се да го успокои Меган.

— Дали да не си вървиш? — попита Харисън.

— Не, не мога да те оставя така.

— По-добре да не те виждат при мен. Защо да рискуваме?

— Никой не знае коя съм — поклати тя глава. — Пък и в линейката надали има репортери.

— В линейката — да, но в болницата сигурно ще гъмжи от журналисти. Не идвай с мен! Върви си!

Меган я заболя — Харисън мислеше само за себе си, което би било естествено при неговото състояние, ако се тревожеше за сърцето си, а не за политическата си кариера.

След броени минути санитарите вече го качваха на носилката. Малко преди да му сложат кислородната маска, той помоли:

— Нека някой се обади вкъщи. Жена ми се тревожи. Предайте ѝ да дойде при мен в болницата.

Думите му прорязаха Меган като нож в сърцето. Прималя ѝ. Той сякаш я гонеше от живота си. Линейката отпраши с виеща сирена към авеню Уисконсин и когато се скри зад ъгъла, младата жена погледна корема си и сложи ръка върху него. В съзнанието ѝ още кънтяха думите на Харисън: „Върви си вкъщи!“.

С куфарчето от крокодилска кожа в ръка Брет се качи в асансьора и натисна копчето за шестнайсетия етаж.

Подът във фоайето бе застлан с дебел кафеникав килим, отсреща на стената върху ламперията от орехово дърво бе окачена голяма маслена картина с ловна сцена. Пред входа на кантората имаше табела, на която с изпъкнали букви пишеше: „Хорган, Голтийф и Браунинг“.

— Добър ден, госпожо Мейтланд! — поздрави я секретарката. — Заповядайте, седнете. Веднага ще предам на господин Хорган, че сте тук.

Джон Хорган беше личният адвокат на Еймъри. Беше вече на седемдесет и пет-шест години, но дълго време бе представлявал и майка му, така че се бе превърнал в нещо повече от приятел, едва ли не в роднина. След малко секретарката заведе Брет в просторния ъглов кабинет. Едър и плешив, с няколко бели косъмчета на голото теме, Хорган скочи иззад писалището да я посрещне.

— Както винаги си неотразима! — рече ѝ и я потупа по бузата.

Брет се засмя и седна в удобното кресло срещу бюрото. Колкото и приятелски да се държеше Хорган, нямаше равен като адвокат. Приличаше на дребен банкер от някой забутан щат, макар и да бе издънка на прочут нюйоркски род. Умееше да изслушва, беше безпристрастен и затова бе сред най-известните юристи.

— Благодаря, Джон.

— Е, как мина изпитът за научната степен? — попита той и върху червендалестото му лице грейна усмивка.

— Доволна съм, че не подведох Еймъри.

— И през ум не ми е минавало, че ще го подведеш. Хвърли толкова усилия да се подготвиш! Наистина ще стигнеш далеч. А как е твоят благоверен съпруг?

— Добре е. Знаеш го, непоклатим е като скала. Но и той се притеснява какво ще правя отсега нататък, Джон. Стана ли адвокатка, трябва и двамата да си отваряме очите на четири, за да не ни обвинят в пристрастност.

— Ако го нямаше Еймъри, ако беше омъжена за друг, с какво щеше да се занимаваш?

— Бих станала адвокат и щях да се занимавам с правата на жените. Но как да го правя, при положение че девер ми се бори със зъби и нокти в Сената срещу абортите, а съпругът ми умува дали на следващата сесия на Върховния съд да даде ход на делото на Роу срещу Уейд? Само това оставаше — да тръгна да демонстрирам по улиците на Вашингтон в полза на поправката към Конституцията за еднакви права между половете или срещу сексуалния тормоз. Но когато се омъжвах за Еймъри, знаех що за човек е. Лошото е, че в юридическия институт възгледите ми се промениха. Добре, че той ми влиза в положението и ме насърчава да отстоявам мнението си.

— Това обаче не решава професионалната ти дилема.

— Така е и се чувствам малко гузна. Знам, звучи налудничаво, ала Еймъри наистина заслужава съпруга, която да споделя възгледите му и да го подкрепя във всичко. А с мен само си взе белята.

— Не се съди толкова строго, Брет — каза възрастният адвокат. — Еймъри може и да е от друго поколение, но съзнава, че светът се е променил и днес жените също държат да се утвърдят в професията. Пък и е реалист и едва ли не знае, че рано или късно ще поискаш да приложиш своите знания.

— Така е. Но дори и да се заема с данъчно право, трябва да внимавам много. Не е изключено някое дело да стигне и до Върховния съд.

— А какво иска Еймъри? — поинтересува се Хорган и скръсти ръце върху шкембенцето си.

— Иска да му родя дете.

— Виж, семейното планиране е извън моите компетенции.

— Да, семейният живот не е шега работа — засмя се Брет, сетне въздъхна. — Най-важното е, че ние с Еймъри се обичаме. Другото все ще се нареди.

На вратата се почука и в кабинета влезе секретарката.

— Извинявайте, господин Хорган, но търсят спешно по телефона госпожа Мейтланд.

Адвокатът и Брет се спогледаха. Младата жена настръхна — вероятно се бе случило нещо на Еймъри, напоследък тя много се страхуваше мъжът ѝ да не умре.

— Кой ме търси? — попита тя със свито сърце.

— Господин Мейтланд.

Брет грабна слушалката.

— Какво има, Еймъри? — попита задъхана.

— Извинявай, скъпа, че те безпокоя, но Харисън е получил сърдечен пристъп. Не знам колко сериозно е състоянието му. Ивлин ми каза само, че е жив. Обади ми се преди четвърт час от болница „Джордж Вашингтон“. Не се тревожи — опита се той да я поуспокои. — Аз тръгвам за болницата. Ако искаш, ще мина да те взема, скъпа.

— Не, мили. Ще хвана такси, за да не се бавиш. Обичам те.

След като затвори, Хорган попита с посърнало лице.

— Нещо неприятно ли?

— Да. Харисън е получил инфаркт. Засега не се знае дали ще прескочи трапа.

— Слава Богу, че не е Еймъри! — възкликна възрастният мъж.

Уж бе обигран адвокат, но си позволи тази чистосърдечна забележка, от която пролича отношението му към двамата братя.

Ивлин Мейтланд седеше разплакала в параклиса на болницата. Непрекъснато си втълпяваше, че точно сега не бива да пада духом,

защото Харисън има нужда от нея повече от всякога. Тя въздъхна. От деня, в който беше казала пред олтара „Да“, се гордееше, че е образцова съпруга. Но и на нея понякога ѝ ставаше непоносимо, колкото и всеотдайна да беше.

Безпокоеше я не само здравето на мъжа ѝ. От няколко месеца тя се опасяваше и за брака им. Въпреки че Харисън все повтаряше, че всичко е наред, тя усещаше, че в мислите си съпругът ѝ е другаде. Външно Ивлин запазваше самообладание, но отвътре ѝ вреше и кипеше. За кой ли път се опитваше да си внуши, че ако се е хванал с друга жена, ще му мине. Но този път, като че ли нещата бяха различни.

Преди няколко месеца го убеди да заминат за годишнината от сватбата си на Бермудските острови с надеждата, че там отново ще се сближат. Наеха апартамент в един от най-скъпите хотели с тераса към океана. Първата вечер си легнаха рано и Ивлин си облече прозрачна нощница, надявайки се да го възбуди. Той обаче не ѝ обърна никакво внимание. Когато Ивлин разбра, че Харисън няма да я докосне, се притисна до него и плъзна ръка по гърдите му. Съпругът ѝ бе едър и снажен и винаги я бе привличал. В началото я любеше страстно, макар и без въображение, но първоначалният плам отдавна беше забравен. Сега сексът при тях бе заприличал на поздравителна картичка — любеха се само от дъжд на вятър, при специални случаи.

Ивлин знаеше, че онази нощ на Бермудските острови щеше да е повратна за брака им. Не спечелеше ли отново мъжа си, със семейството им щеше да бъде свършено. Ето защо реши да направи първата стъпка. Ала Харисън лежеше като труп и изобщо не отговаряше на милувките ѝ, дори не я целуна. Накрая тя се разплака и той я погледна в мрака.

— Сега пък какво те прихваща? Разбери, не ми е до секс.

— Моля те, не ме мрази — простена Ивлин.

Харисън стана от леглото, отиде до отворения прозорец и се взря в непрогледната тропическа нощ, без да казва нищо.

Сега, докато седеше в параклиса на болницата, който бе толкова далеч като време и място от Бермудските острови, Ивлин си помисли, че разпятието върху стената е своеобразен символ на нейния брак, на провала ѝ.

За нейна изненада Харисън не я напусна след онази нощ в хотела. На другата сутрин не каза и дума за развод. Държеше се, сякаш

не се е случило нищо и тя не проумяваше какво още го задържа при нея, сигурно предаността и подкрепата ѝ.

На Ивлин обаче това не ѝ беше достатъчно. Държеше Харисън да я уважава като пълноправна партньорка. Мечтаеше за това от години, въпреки че никога не го беше получавала. Мъжът ѝ си имаше съветници и искаше жена му да стои на заден план.

Тя отново погледна разпятието върху стената. Беше дошла в параклиса не толкова да се моли за мъжа си, колкото да намери утеха. Лекарят, Марк Фелдман, я увери, че животът на Харисън е във от опасност и ако, не дай си Боже, не се случи нещо непредвидено, много скоро той отново ще е на крака.

Преди да дойде в параклиса, я бяха пуснали при него в болничната стая. Тя го целуна по челото и притисна лице до неговото.

— Благодаря ти! — прошепна той, разплакан от вълнение, когато я видя. Но още на второто-третото изречение пак заговори за онова, което най-много го интересуваше: — Кажи на Томи Бишоп да дойде веднага. Той си знае работата, наясно е какво трябва да обясни на журналистите, но все пак нека го видя. И помоли Марк да не казва и дума на никого. Да не прави никакви изявления. И да извърти нещата така, сякаш едва ли не съм се изтърсил по задник, докато съм тичал за здраве и че ми няма нищо.

— Но ти, Харисън, наистина си болен — опита се да възрази Ивлин.

— Не, един сенатор не може да е болен, освен ако не е мъртъв.

— Последните четири мандата и татко не беше никак добре.

— Баща ти е друго. Него щяха да го преизберат, дори и да беше в моргата. А мен ме чака люта предизборна борба. Не мога да рискувам, защото току-виж съм се издънил.

— Сега ли намери да мислиш за това! — възкликна обезпокоена жена му.

— Да, знам, че не бива да се тревожа. Но ти повикай за всеки случай Томи и Артър Каднес. Звънни и на Еймъри. Нека е в течение. Помоли го обаче да бъде дискретен.

Ивлин излезе от стаята. Знаеше, че само така той ще се поуспокои.

Сега стана от пейката в параклиса и отиде в коридора — Еймъри щеше да дойде всеки момент, а Томи Бишоп сигурно вече беше тук.

Марк Фелдман надали щеше да го пусне при Харисън и тя явно щеше да бъде единствената връзка на мъжа си с външния свят. По всичко личеше, че все пак в някои случаи съпругите играеха решаваща роля, дори бяха незаменими.

Харисън Мейтланд погледна лейкопласта върху китката си, където обикновено беше скъпият му часовник, и моментално си спомни, че и той е простосмъртен, и че в края на краищата целият му блясък на сенатор не значи нищо.

Докараха го в болницата и го съблякоха, както биха съблекли всеки друг, дадоха му халат, заведоха го в болничната стая и го включиха на системи.

Навън вече беше мръкнало. Доживя да види вечерта, но дали щеше да е жив утре сутринта? Сега не го болеше. Но от време на време усещаше как сърцето му прескача и изтръпваше от страх. Според Марк първите ден-два били най-критични. Беше му ужасно неприятно, че животът му виси на косъм.

Съжали, че е отпратил Ивлин да си върви — тя неизменно му вдъхваше спокойствие и вяра, не го подпитваше, не му искаше нищо. Бе самото олицетворение на предаността, верността, състрадателността — все качества, незаменими у една съпруга, заради които той вечно се чувстваше гузен. Беше й казал да се прибира, защото беше сигурен, че през нощта няма да умре. Ето защо искаше да е сам и да се отдаде на мислите си.

Помоли Марк да му донесат в стаята телевизор, за да чуе новините, но лекарят категорично се възпротиви. Томи Бишоп пък го успокои, че от инфаркта само ще спечелят дивиденди и ще грабнат сърцата на избирателите.

Преди двайсетина минути му биха инжекция, от която започна да се унася. Отпусна пръсти върху гърдите си, за да усеща пулса си и обърна глава към тъмните прозорци.

Чувстваше се с вързани ръце, идеше му да скочи и да докаже, че му няма нищо.

Успее ли да отклони мислите си от болното си сърце и от изборите, в съзнанието му неизменно изникваше Меган с нейното тъжно лице, когато му съобщаваше, че е бременна. Сега не беше

моментът да умува как да се измъкне от ситуацията. Реши да не се занимава с това и да прехвърли проблема на някой от помощниците си, например на Артър Каднес. Той беше най-подходящ — не само разумен и предан, но и дискретен. За съветниците на Харисън не беше тайна, че той си пада по тънката част. На него дори му се струваше, че го уважават още повече заради това. Всъщност му беше все едно какво си мислят. Можеше да прави каквото си поиска, беше си го извоювал. Брат му, който все се правеше на светец, никога нямаше да го проумее. Нямаше да разбере какво е да си отпуснеш душата и защо например Меган Тиърнън е толкова важна за него. Наистина жалко, че Еймъри се лишаваше от най-сладкото в живота.

Но живееш ли по този начин, трябва да си носиш последиците и Харисън го знаеше. Беше платил с тялото си, беше на крачка да се провали и в политиката.

Вратата на болничната стая се отвори и една от сестрите влезе.

— Буден ли сте, сенаторе?

— Да.

— Извинявайте за безпокойството, но ви търсят по телефона. Лекарят каза да почивате, но се обаждат от Капитолия... една от вашите подчинени, Меган Тиърнън.

Харисън усети как сърцето му се свива.

— Добре, свържете ме — каза, след като се подвоуми.

Знаеше, че Меган е бременна и не можеше да си затваря безкрайно очите. Но се подразни, че тя го излага на рискове. Добре поне, че не беше дошла в болницата. Затвори очи и докато чакаше да прехвърлят разговора, се опита да се успокои. Меган. Как щеше да се оправя с нея?

Брет лежеше в леглото и слушаше как Еймъри се опитва да се свърже с Женева. Накрая явно му се обади някаква прислужница, която почти не говореше английски. Той съвсем се притесни. Инфарктът на Харисън го разстрои повече, отколкото беше предполагала Брет. Тя забеляза в очите му нещо, което не беше долавяла никога дотогава — страх. Не се успокои дори след като се увери, че брат му е вън от опасност.

Беше го виждала смутен, само когато споменава и то без да се впуска в подробности, за смъртта на Катерин или за отношенията с майка си, Ан Мейтланд.

От шума в другата стая разбра, че мъжът ѝ най-сетне се беше свързал с Моника. Чу го да ѝ обяснява за случилото се с Харисън. Брет нямаше представа какво му отговаря тя, но явно думите ѝ бяха груби, изпълнени с безразличие.

Клетият Елиот! На Брет още ѝ беше мъчно за него. Прие скептично думите му, че нервната криза на Моника я е променила. Не виждаше как преместването в Швейцария, щеше да реши проблемите в брака им, който бе в задънена улица. Чак когато научи, че Моника е бременна, нещата се изясниха.

Дженифър се роди в края на май 1986 година, което означаваше, че Моника е заченала още докато са били с Елиот в Индия. При всичко, което знаеше за семейството им, Брет естествено се чудеше дали детето е негово.

Брет не беше виждала Моника и Елиот след Индия. Санаториумът, в който пратиха Моника на лечение, се намираше на Лонг Айланд, близо до дома на родителите ѝ. Брет и Еймъри така и не се накаха да отидат чак дотам. После Мейтландови получаваха от Моника и Елиот само по някоя снимка на детето и поздравителни картички, така че почти нямаха представа как я карат в Швейцария. Миналият август, докато Брет учеше за изпитите, Еймъри замина за Женева, за да участва в някаква международна правна конференция. Елиот и Моника го поканили на вечеря в жилището си на улица Атене. Живеели в крехко примирие. Моника не криела, че е нещастна и че не обича нито съпруга си, нито детето.

Дори Еймъри беше съгласен, че е щяло да бъде по-добре, ако тя не е забременявала. Върна се от Женева с куфар, пълен със снимки, които Брет разгледа с огромен интерес. И макар че Дженифър бе съвсем мъничка, си личеше, че направо е одрала кожата на баща си.

— Знам, на теб ти е все едно, Моника — каза Еймъри в другата стая, — но те моля да предадеш на Елиот да ми позвъни.

Брет долови в гласа на мъжа си раздразнение, каквото той рядко проявяваше. Явно съвсем беше изгубил търпение. Моника едва ли беше пияна по това време — в Европа бе ранна сутрин.

— Извинявай — каза той накрая. — Не исках да те будя по никое време. Да, нека ми се обади.

Брет го чу как оставя слушалката. След това мъжът ѝ се появи доста умърлушен и пребледнял на вратата.

— Направо не проумявам как Елиот я търпи — изпъшка горестно Еймъри. — Явно нещата при тях никак не вървят. През август той сподели с мен, че Моника отново се е пропила. Не спомена нищо за отношенията помежду им, но е ясно, че не са цъфнали и вързали. Ето и сега, докато разговарях с Моника, долових нещо в гласа ѝ. Тросна ми се да не съм я подпитвал за Дженифър и да не съм се правел на неин дядо, защото не съм ѝ бил никакъв. Всъщност и Елиот се държал така, сякаш момиченцето е само негово и очаквала и аз да предявявам подобни претенции.

— Как може да ти говори така! Може пък наистина да е била пияна.

— Не, но сигурно я мъчеше махмурлук от предната вечер. Не знаеше къде е Елиот, наложи се прислужницата да ѝ припомни, че е в командировка извън града.

— Е, не се тревожи и за Елиот. И без това ти се струпа много на главата.

Еймъри я хвана за ръката и се замисли. Сетне, за да разсее напрежението, промени темата.

— Как мина срещата ти с Джон Хорган днес сутринта?

— Беше много мил. Както винаги ме изслуша най-търпеливо и ме остави да се набъбря на воля.

— Веднъж му предложих да си сложи в кабинета кушетка за психоаналитични сеанси и да приема пациенти — засмя се мъжът ѝ.

— Ще натрупа цяло състояние. Всъщност говорихме главно за кариерата ми и за това, че все не мога да реша с какво да се заема.

— И какво те посъветва Джон?

— Ами препоръча ми да не бързам — забелязала, че мъжът ѝ отново е оклюмал, Брет попита: — Да се обадя ли в болницата, за да разбера как е Харисън? Предполагам, че ще спиш по-спокойно, ако знаеш, че брат ти се възстановява.

— Недей да звъниш. Няма смисъл.

Брет се обърна на една страна, така че да вижда лицето на Еймъри, който бе потънал в размисъл. Усети, че тя го гледа, но не каза

нищо — щеше да сподели с нея за какво се е умислил, ако го попиташе.

— Да не правиш пак от мухата слон? — прошепна Брет.

— Не, този път си мисля за нас.

— Интересно. И какво си мислиш? — усмихна се младата жена и се подпря на лакът.

— Едва ли ще ти хареса, скъпа — засмя се той и я докосна по устните.

— Е, сега вече нямаш избор, няма да те оставя, докато не ми кажеш — погледна го Брет изпитателно.

Еймъри продължи да гледа тавана и да потърква брадичка.

— Покрай инфаркта на Харисън се сетих, че и аз не съм в първа младост.

— Не се учудвам. Дори и аз съм потисната — отговори му Брет.

— За друго ми е думата. Вече съм на петдесет и осем. Остават ми най-много два-сет-три-сет години — засмя се той.

— Като те гледам, ще живееш до сто — възрази Брет.

— И така да е, когато си отида от този свят, децата ми ще са съвсем малки. Днес ми хрумна ужасната мисъл, че нищо чудно да буташ едновременно инвалидна и бебешка количка.

Брет също се загледа в тавана и сложи ръка върху челото си. Почувства се ужасно неловко — точно по този въпрос все не можеха да се разберат с Еймъри.

— Не искам да те разстройвам — допълни Еймъри, — но досега си мълчах, защото знаех под каква пара си покрай изпитите. Но днес, когато видях Харисън на системи, направо ме присви под лъжичката.

Брет не каза нищо. Тя наистина искаше първо да се утвърди в професията си и тогава да гледа деца, колкото и егоистично да бе желанието ѝ. Както беше тръгнало, Еймъри щеше да е принуден да гледа малки деца на шейсет-седемдесет години.

— Дай ми още няколко месеца да помисля — примоли се тя.

— Разбира се, скъпа. Не те карам да вземеш решение още сега.

Брет го погали по ръката.

— Денят беше тежък. Но ти не унивай заради Харисън.

— Не бих казал нищо, ако брат ми не беше на петдесет и пет. Те с Ивлин вече няма за кога да имат деца. Ако не ми родиш и ти, има опасност родът на Мейтландови да бъде прекъснат.

— Недей да говориш така — укори го Брет, усетила отново как я налягат тревоги. — Ще ти родя наследник, Еймъри, обещавам ти.

— Не искам да те пришпорвам. Ти ще решиш кога ще раждаш.

Брет се наведе и го целуна нежно.

— Не, ще решим двамата.

От тези й думи той съвсем се размекна и я замилва по косата.

— Да угася ли лампата? — попита Брет едва чуто.

Еймъри погледна часовника.

— Добре. Но нека първо звънна в болницата. Нали нямаш нищо против?

Той седна на края на леглото и погледна листчето върху нощното шкафче, на което беше написал номера на болницата. Брет беше доволна, че е с гръб към нея — не искаше да я види, че се е разплакала.

Меган Тиърнън седеше в колата, която беше спряла отстрани на болницата. Минаваше един след полунощ. Погледна към входа на болницата. Не можеше да си избие от главата телефонния разговор, който проведе преди няколко часа с Харисън.

Чакаше с разтуптяно сърце да я свържат с него. От болницата отказваха да й съобщят какво е състоянието му, неговите помощници също не даваха никакви изявления. Уж тя беше спасила живота му, тя носеше в утробата си неговото дете, а я бяха отрязали от кръга на най-близките му хора и я държаха в неведение.

Щом чу гласа му, изпадна в еуфория. Нищо, че й говореше хладно, безлично, равнодушно. Важното беше, че е жив. Меган не се сдържа и се разплака.

— Харисън, не устоях и се обадох... Искях да разбера как си — пророни с разтреперан глас.

— Е, жив съм. Засега.

Сълзите рукохна неудържимо по страните на Меган. Добре, че Харисън не я виждаше. Тя искаше да се държи мъжки, както Ивлин. Още помнеше как, преди да го качат в линейката, Харисън помоли на всяка цена да повикат жена му.

— Цял ден се моля за теб — заподсмърча Меган. — За двама ни.

Настъпи дълго мълчание, през което Меган слушаше със затворени очи как сърцето ѝ препуска като обезумяло.

— Нямах време да помисля за онова, което ми каза — рече накрая Харисън.

— Знам, знам. Не се безпокой.

Но всъщност даваше мило и драго той да ѝ каже нещо, с което да я утеши, пък било то и че я обича.

— Слушай, Меган, сега не можем да говорим. Знае ли човек кой ни слуша! — Харисън се поколеба. — Хайде, ще се видим, след като ме изпишат. Към края на седмицата.

— Добре, ще чакам. Обичам те — пророни тя по-скоро на себе си, отколкото на него. Харисън вече беше затворил.

Вкъщи лежа дълго в кревата, вцепенена от ужас, че Харисън вече не я обича. Разбира се, той щеше да се погрижи да е обезпечена материално. Но дали новината, че е бременна, не го беше отблъснала? Не, не беше такъв човек!

Все пак я измъчваха съмнения. Меган се чувстваше толкова несигурна, че не я свърташе на едно място.

Продължи да гледа входа на болницата. Все не се престрашаваше да влезе, ами ако я хванеха? По телефона Харисън говореше безразлично, но беше ли с нея, ставаше друг. Беше се научила да разсейва мрачните му мисли, да го преобразява.

Често идваше в жилището ѝ навъсен като буреносен облак, ядосан от нещо в работата. Меган го притискаше до себе си и го целуваше. Известно време Харисън се дърпаше, но сетне омекваше и се отпускате на любимия си фотьойл. Милваше я по бедрата и гърдите и не след дълго се озоваваха в леглото.

Меган видя как две медицински сестри в бели престилки влизат в болницата. Не беше изключено да работят в кардиологичното отделение и да се грижат за Харисън. На Меган направо ѝ причерняваше при мисълта, че до него може да седи друга жена.

До началото на предизборната кампания Харисън отскачаше, кажи-речи, всеки ден до жилището ѝ и все повтаряше, че ще умре, ако не я види. Гледаше на апартамента ѝ като на техен дом. Разправяше, че там прекарвал най-щастливите си часове.

Беше ѝ помогнал да го обзаведе с довода, че той е и негов. Меган не се чувстваше като любовница. Влюбваше се в него все повече и

искаше да са заедно през цялото време.

Налегнеше ли я самота, отиваше при шкафа с напитките и вадеше бутилката уиски „Гленфидич“, което Харисън толкова обичаше. Милваше я, махаше запушалката и вдъхваше от изискания аромат. Или пък вадеше от дрешника домашната му роба и я притискаше до лицето си — тя миришеше на Харисън толкова силно, сякаш той беше при нея. Божичко, колко го желаше! Сега, когато знаеше, че носи в утробата си неговото дете, не я свърташе на едно място — въпреки огромната опасност трябваше да го види на всяка цена.

Подкара колата и спря при един пожарен кран — единствено там имаше празно място. Слезе от автомобила и отиде в болницата. Сестрата на пропуска ѝ обясни, че може да отиде на свиждане при сенатора само с изричното разрешение на лекуващия лекар. Меган видя върху написания на машина списък пред жената в коя стая е Харисън.

— А къде мога да пийна чаша кафе? — попита тя.

Медицинската сестра погледна часовника върху стената.

— Сега кафенето работи само за персонала на болницата. Но мисля, че няма да откажат и на вас чаша кафе. Слезте с асансьора долу.

Меган се качи в асансьора, но натисна копчето за петия етаж. Само това оставаше — да се уплаши от някаква си медицинска сестра! В коридора на етажа цареше суматоха. Някой извика:

— Стая 514! Бързо!

Всички се затичаха натам и не обърнаха никакво внимание на младата жена, която се вмъкна на пръсти в стаята на Харисън. Вътре светеше нощна лампа. Харисън беше на системи, изглеждаше ужасно крехък. Меган отиде при него и загледа как диша спокойно. Камък ѝ падна от сърцето. Целуна го по челото. Той дори не се помръдна. Какво ли щеше да прави тя, ако Харисън почине? Още помнеше как през 1983 година сенаторът Хенри Джаксън умря от инфаркт. По онова време Мегън беше чиновничка в екипа му. Бе във Вашингтон едва от три седмици, работеше съвсем отскоро при сенатора и почти не го познаваше. Ала всичките ѝ колеги бяха като смазани, плачеха и взаимно се утешаваха. Само след две седмици Меган се оказа без работа. Цял месец обикаля Капитолия с надеждата да я назначат отново. Но се оказа, че няма вакантни места и тя съвсем се отчая. Един

следобед чакаше пред Сенатската комисия по селско стопанство, за да я повикат на разговор и евентуално да я назначат, когато в кабинета влезе Харисън, придружаван от сенатора Хелмс, председател на комисията. Докато Хелмс вършеше някаква работа, Харисън я заговори и още преди да се е усетила, ѝ даде визитната си картичка. Каза ѝ да си запише час при неговата секретарка и да отиде при него.

Меган обаче все не намираше смелост да посети Харисън в неговия офис. Междувременно си намери работа при сенатора от нейния избирателен район в щата Вашингтон и остана на работа там до изборите през 1986 година. Сенаторът смяташе, да се оттегли в пенсия, на негово място щеше да бъде избран друг и пак имаше опасност Меган да се озове на улицата. Спомни си за поканата на Харисън и нали вече бе наясно с порядките на Капитолия, реши да го потърси, въпреки че от разговора им бяха минали цели три години.

Записа си час в късния следобед навръх празника Вси светии. Подчинените на сенатора бяха украсили помещенията. Една от секретарките я въведе в кабинета му. Той седеше във висок стол, обърнат към високия прозорец.

— Тук е госпожица Тиърнън, сенаторе.

— Заповядайте, седнете! — покани я Харисън, без да я поглежда.

Тя тъкмо седна, когато сенаторът най-неочаквано се завъртя със стола. Беше с маска на дявол! Без да иска, Меган изпищя, а той избухна в смях.

— Уплашихте ме до смърт!

Харисън още се превиваше от смях, когато смъкна маската и се облегна на стола.

— Мразя да разговарям с хора, търсещи работа — рече той. — А вие?

— Ами и аз не обичам тези събеседвания.

— А защо идвате чак сега? Толкова ли ви уплаших онзи път?

— Нима ме помните, сенаторе?

— Да помня имена и лица, моето момиче, това е половината от работата ми. А вие сте толкова хубава, че просто е невъзможно човек да ви забрави.

Меган знаеше, че това не е вярно. Харисън се е сетил за нея едва след като е видял, че се е записала за посещение при него и въпреки

това бе поласкана. Но Харисън беше такъв — винаги знаеше какво да ти каже и как да те очарова.

Той я попита откъде е и Меган му обясни, че е израсла в Елънсбърг, щата Вашингтон и че майка ѝ е била библиотекарка в колеж, а тя е незаконородено дете. Учила е в католически училища, докато майка ѝ не се е разболяла от Паркинсон. Открай време мечтаела да се занимава с политика, затова и завършила политически науки. Но не можела да зареже майка си, затова останала в Елънсбърг и работила като учителка, след което станала директорка на местната търговска палата. Ала не се отказала от политиката — участвала дейно в предизборните кампании. Когато майка ѝ починала, тя си стегнала багажа и дошла във Вашингтон.

— А сега сте сам-сама и без работа — обобщи Харисън. — Бива ли така, я колко млада и хубава сте!

Сенаторът ѝ стана симпатичен — не беше надут като другите конгресмени и явно искрено ѝ съчувстваше. Харесваше ѝ и като мъж, въпреки че в началото тя не искаше да си го признае.

Харисън ѝ каза, че засега при него няма вакантни места, но ѝ обеща да поговори с един свой приятел. След седмица Меган вече беше на работа при Лойд Креншоу, лобист от Вашингтон, чиято фирма представляваше различни политически организации. Щом я назначиха, тя се отби да благодари на Харисън, а той ѝ се зарадва най-чистосърдечно.

— Честито! Ще черпите!

Заведе я в ресторанта на Сената. Меган не беше толкова наивна, та да си мисли, че някой сенатор ще седне да обядва с жена само от любезност, затова беше нащрек. Харисън обаче се държеше като истински кавалер. Накрая ѝ каза някой ден отново да мине да се видят.

Когато се разделиха, Меган беше малко разочарована. Мислеше си, че повече никога няма да види Харисън. Но след половин месец той я покани на вечеря — искал да разбере дали е доволна от новата работа. Отби се да я вземе от жилището ѝ. Тя го покани да пийнат нещо и така и не стигнаха до ресторанта. Още същата вечер Меган се влюби до полуда в Харисън Е. Мейтланд, сенатор на Съединените щати...

Наведе се и се взря в лицето, което толкова обичаше. Сега вече бе сигурна, че Харисън ще прескочи трапа. Това бе най-важното.

Оставаше да помислят и за детето, което носеше в утробата си. Беше повече от уверена в любовта им. Знаеше, че нищо и никой не може да се изпречи на пътя им и че рано или късно тя ще направи така, че тримата с детето да бъдат заедно.

Целуна го по устата. Не искаше да го буди, но не се стърпя. Харисън се размърда и отвори очи.

— Меган? — прошепна той дрезгаво.

— Харисън, скъпи! Обичам те.

— Какво търсиш тук? Ами ако те хванат?

— Сигурно ще ме изгонят. Но трябваше да дойда на всяка цена. Искях да се уверя, че си добре, че още ме обичаш.

— Разбира се, че те обичам — отвърна той задъхано, после затвори очи и Меган разбра, че още не се е отърсил от съня.

Не искаше да го разстройва, но не можеше и да не му зададе въпроса, който не й даваше мира.

— Нали не ме мразиш, затова че съм бременна?

Той само извърна глава върху възглавницата, сякаш за да каже „не“.

— Можем да се оженим и да заживеем тримата с детето. След изборите. Ще ги спечелиш, повече от сигурна съм.

Харисън бе замаян и почти не съзнаваше какво става, но се почувства много спокоен. Обичаше Меган. И то много.

Учуди се, когато видя слънцето. Въпреки уверенията на Марк Фелдман все се съмняваше, че ще доживее утрото. Какво прекрасно нещо бе животът!

Тъкмо се канеше да повика медицинската сестра, когато забеляза до леглото си стола и осъзна, че не е сънувал. Меган наистина е била в стаята. Най-неочаквано си спомни, че му предстои да стане баща. Обзе го еуфория, ала след малко му хрумна отрезвяващата мисъл — какво ще си кажат хората? Какво ще стане с доброто му име? Отпусна се на възглавницата и затвори очи.

— О, Меги! — прошепна едва чуто. — Каква я забъркахме!

Денят, в който тя зачена, се беше врязал до най-малките подробности в паметта му. Отдавна знаеше, че Меган му въздейства

по-различно — онзи ден за кой ли път се увери, че тя сякаш го е омагьосала.

Реши да я заведе на Източния бряг, нещо, което не беше правил с никоя жена преди това. Гледаше на пътуването като на приключение, но и като на проверка. Искаше да види как ще се чувства с Меган в светая светих на семейството — къщата на Мейтландови. Меган дори не подозираше какво му се върти в ума, как чувствата му към нея са прераснали в любов.

Харисън каза на Ивлин, че отива на риба в Чесапийк, после качи в колата Меган и двамата отидоха първо в Балтимор, а след това по моста през залива Чесапийк в окръг Талбът и Тред Ейвън. При вида на родния си край Харисън беше обзет от лека тъга. Всичко наоколо принадлежеше на Мейтландови и той бе свързан с него. Докато прекосяваха равните като тепсия ниви, мочурищата и горите, се почувства отново у дома.

Познаваше на пръсти окръг Талбът от дете. Беше роден в Балтимор само защото майка му бе карала тежка бременност и за да не рискува, доктор Кнауф я бе пратил в болницата към университета Джонс Хопкинс.

Още от малък Харисън усети, че неговото раждане е променило живота на майка му и баща му и че след него те едва ли са се любили.

Чарлс Мейтланд беше земевладелец и бизнесмен. След като отношенията с жена му се обтегнаха, той все по-често отсъстваше от къщи — все ходеше някъде по работа. Щом избухна войната, стана важна фигура във военното министерство, а по-късно в министерството за снабдяване на армията с продоволствие, което всъщност ръководеше. През ония години почти не се вясваше вкъщи, а след време Харисън подочу, че баща му живеел с някаква млада жена във Вашингтон.

Веднага след войната Чарлс получи удар и почина. Еймъри и Харисън бяха още момчета, така че Ан Мейтланд се зае да ръководи семейството. Баща ѝ беше сенатор от Мериленд по времето на Теодор Рузвелт и Тафт, ето защо тя възпитаваше синовете си строго, в духа на нравствените и религиозните ценности и още от малки им втълпяваше, че са родени за политици. Неин любимец открай време беше Еймъри, който бе наследил от семейството ѝ вгълбеността и снажното телосложение. А Харисън — набит и необуздан по характер,

приличаше на баща си. Той обаче не оклюмваше и си осигуряваше вниманието, от което се нуждаеше, извън къщи. Беше звездата на училището и бързо проумя, че и без обичта на майка си ще се справи в този живот. Завърши университета Джорджтаун през 1951 година. В армията, където прекара две години, получи чин младши лейтенант и дори бе в Корея, когато се водеха последните сражения. През 1958 година стана адвокат. Беше в трети курс, когато се прибра за ваканцията в семейната къща на Източния бряг и по една случайност се запозна с Ивлин Дотън. Еймъри също беше дошъл на госта с един свой приятел от Харвард. Отегчен от майка си, която само се чудеше как да угоди на брат му, Харисън се метна на лодката и колкото да се позабавлява, загреба по река Тред Ейвън. Денят беше необичайно горещ и нали не му пукаше от нищо, Харисън загреба към отсрещния бряг, брега на Дотънови, както го наричаха.

Дотънови, протестанти и демократи, от поколения бяха съперници на Мейтландови, въпреки че през последните няколко десетилетия враждата като че ли се беше попригъпила. По онова време във фамилиното имение на Дотънови живееше Ханли Дотън, ерген особняк. Всички останали от рода бяха починали, с изключение на брат му Елис от Кънектикът, който на всичкото отгоре беше и конгресмен.

През същия ден Харисън съгледа край къщата на Дотънови снажно момиче, което се разхождаше под дърветата, и това го изненада. Старият Ханли беше саможив, в къщата му не стъпваше почти никой. Изведнъж Харисън се досети, че това сигурно е племенницата на дядото — дъщерята на конгресмена, и го зачовърка любопитство.

Още от едно време Ан Мейтланд втълпяваше на невръстния Харисън, че се води не само духовна война между Бог и Сатаната, но и политическа битка между тези светци — републиканците, каквито бяха баща му и дядо му по майчина линия, и безбожниците демократи като Дотънови. От малък Харисън гледаше на река Тред Ейвън като на своеобразна линия между силите на злото и на доброто.

Младата представителка на рода Дотън му се стори невероятно предизвикателство. Ето защо Харисън натисна веслата и загреба във вражески води, за да отиде при прелестното създание, което беше съгледал отдалеч.

— Ей, вие! — провикна се той. — Ще ми услужите ли с малко захар?

— Приятел или враг сте? — отвърна момичето.

— Републиканец съм, следвам право и се казвам Мейтланд.

— Ами тогава да ви предупредя, че във водата има мини.

— По дяволите торпедата — прихна Харисън. — Пълен напред?

Седнаха с Ивлин на тревата и си бърбиха цял час. После нещо го прихвана и той я покани вкъщи, за да я представи на майка си. Ан Мейтланд беше толкова смаяна, че намрази Ивлин до гроб. След това Харисън нямаше друг избор, освен да се ожени за нея. Сватбата попритъпи враждата между двата бряга на реката, от която не остана и помен, когато Ан Мейтланд се спомина през есента на 1968 година, ден след като Ричард Никсън натри носа на Хюбърт Хъмфри и спечели президентските избори.

— Бог винаги е закрилял майка ми — сподели след години Харисън с Ивлин. — Остави я да види как Никсън става президент, но ѝ спести Уотъргейт.

Щом наближиха с Меган „Роузмънт“, къщата, построена от неговия прадядо, Харисън подкара по-бавно, смъкна прозореца и пое с наслада от ухания въздух.

— Сега я притежаваме заедно с Еймъри — поясни той за къщата. — Но всъщност нейна истинска господарка все още е майка ми. Духът ѝ обикаля из стаите. Хич не си поплюваше — според завещанието ѝ домът е наш само докато сме живи, после ще го наследи най-голямото от децата ни.

— Но вие с брат ти нямате деца.

— Да де, и по този повод оная дърта вещица, майка ми, бълваше змии и гущери.

Хвана Меган за ръка и я поведе към терасата с изглед към моравата, спускаща се към реката.

— Я, каква голяма къща! — възкликна Меган, сочейки отсрещния бряг.

— На Дотънови е. Там живее един изкуфял дъртак, сигурно наближава стоте. Пада се чичо на Ивлин.

Меган се постъписа, но Харисън я целуна страстно по устата, после извади багажа от колата и двете бутилки шампанско, които бе взел, и я поведе да разгледа къщата.

— Коя е тази жена? — попита Меган, съгледала големия портрет над камината.

— Скъпото мамче — подсмихна се Харисън.

— Била е много строга, нали?

— Искан ли питане! Непрекъснато ни строяваше в две редици.

— Изобщо не приличаш на нея. А харесваше ли Ивлин?

Харисън поклати глава.

— А мен щеше ли да хареса?

— Не съм мислил за това. Нямах да одобри политическите ти убеждения, но виж, твоята набожност щеше да ѝ допадне. Щеше да вдигне врява до небесата, че си толкова по-млада от мен и за нищо на света нямаше да одобри връзката ни. Но честно казано, щеше да ѝ станеш симпатична. Като човек, имам предвид. Аз обаче харесвам у теб все неща, които нямаше да ѝ допаднат.

Показа ѝ къщата от край до край, след което качиха багажа в стаята, в която Харисън спеше с Ивлин. Меган не каза нищо, но явно се досещаше. Започна да слага дрехите си в гардероба, а Харисън приседна на леглото и се загледа в заобления ѝ ханш и дупе. Усети, че се възбужда и му стана приятно. Младата жена се приближи и пъкна колене между неговите.

— Хайде, какво става с шампанското? — подкани тя. Слязоха долу и Харисън извади бутилките, които бе сложил в хладилника, и две чаши. След половин час ги хвана и двамата. Меган отпусна глава върху гърдите му и му каза, че го обича.

— Желая те, Меган — пророни Харисън, заровил глава в косата ѝ. — Желая те много.

Тя плъзна ръка върху панталона му.

— Какво искаш да направя? — прошепна едва чуто.

— Съблечи се. Все едно, че правиш стриптийз.

— Тук ли?

— Не, пред камината.

Меган тръгна олюлявайки се натам. Обърна се, засрамена като гимназистка, след което изхлузи сандалите и горнището на костюмчето, под което се показаха огромните ѝ налети гърди.

— Продължавай, продължавай! — насърчи я Харисън, след като тя го погледна разколебано.

Меган разкопча полата си и я остави да се свлече на пода. Усмихна се предизвикателно и остана гола под портрета на Ан Мейтланд.

— А сега?

Харисън се изправи тежко, грабна огромния фотьойл и го сложи настрани между двамата.

— Ела насам! — повика я.

Щом тя застана пред него, я обърна с лице към камината, така че да се хване за фотьойла и да е с гръб към него. Свали панталоните си и възбуденият му член опря в дупето на младата жена. Харисън влезе в нея с все сила, а Меган изкрещя и застана. Той не знаеше дали тя стене от болка или от наслада, но всъщност му бе все едно. След малко почувства как скоро ще стигне до оргазъм. Впи пръсти в бедрата на Меган и загледа дупето ѝ, което се поклащаше ритмично под него. Щом младата жена свърши и Харисън усети как стиска члена му във влагалището си, извърна победоносно поглед към портрета на майка си. Свлече се със стон върху Меган и я напълни със семето си.

— Обичам те, обичам те! — прошепна тя.

Тялото на Харисън потрепери под завивките и той почувства, че му се плаче. Беше затворил очи и не видя кога вратата се е отворила. Но когато Ивлин допря хладната си длан до челото му, той се отърси от унеса.

— Дано не съм те уплашила, скъпи! Върху лицето ти се бе изписала такава мъка!

— Бях се унесъл. Сигурно съм сънувал нещо.

Ивлин му беше донесла вестници. Харисън разлисти броя на „Поуст“. Бележката, че е получил инфаркт, бе поместена на първа страница в долния ляв ъгъл. Той прочете заглавието и първите три абзаца, и остави вестника.

— Както виждам, никой не очаква заради мен държавата да се срине.

— Не се обиждай, Харисън, но ти си много по-важен за мен, отколкото за останалите.

Целуна го по темето и го замилва по бузата. Харисън погледна към слънчевата светлина, струяща през прозореца.

— Дали ще ми предпишат почивка, преди да продължа предизборната кампания?

— Сигурно — отговори жена му.

— Хайде да отидем на Източния бряг.

— Искаш ли? — попита зарадвана жена му.

Чувствата на Харисън към „Роузмънт“ бяха противоречиви. Там неговата любовница беше заченала, но и пак там в същата къща той беше седял като малък върху скута на майка си и беше ухажвал Ивлин.

— Наистина ли искаш да дойда с теб? — попита отново Ивлин, когато той не ѝ отговори.

— Не просто искам, Ив — каза Харисън. — Това е въпрос на живот и смърт.

ЧАСТ III

Мауят Айви, щата Джорджия

15 октомври 1988 година

Два дни след телевизионния дебат на Джордж Буш и Майкъл Дукакис Брет пътуваше с колата от Атланта към хълмистата Северна Джорджия. Беше събота, тя отиваше на погребението на Ърл Хачър. Предната вечер Лиона се беше обадила да ѝ съобщи, че Ърл е починал от инфаркт, както си е седял във фотьойла и е слушал по радиото бейзболен мач. Еймъри ѝ предложи да я придружи, ала тъкмо беше започнала сесията на Върховния съд и Брет настоя да не идва с нея, за да не пропусне толкова важното заседание в понеделник.

Всичко наоколо беше забулено в лека мъгла, въздухът ухаеше на есен и ѝ навяваше спомени от детството.

В скромните, плачеци за ремонт, къщички покрай пътя живееха хора, които нямаха нищо общо със съседите на Брет от Чеви Чейс. Тя се чувстваше у дома си сред тези провинциалисти, които караха очукани пикапи и американски автомобили на петнайсетина години. Преди време бе живяла по същия начин като тях.

Сега, докато пътуваше към къщи, си мислеше и за Ърл. Новината, че е починал, не я натъжи особено, но виж, домъчня ѝ много за леля ѝ. Тя си нямаше никого на този свят, освен Брет, затова реши да отиде на погребението. Завари Лиона в хола заедно със съседката, която беше напълняла поне с десет килограма от последния път, когато я бе виждала. Колкото до Лиона, тя все още бе висока и кокалеста като всички Уоласови. Кади и Брет бяха стройни като майка си, но бяха наследили русата коса по линия на баща си и на леля си Лиона, която му бе сестра.

След два дни, в понеделник сутринта, от северозапад задуха вятър, който донесе и дъжд, а заедно с него пробуди и горестни спомени. Брет седеше в стаята, в която беше живяла като дете, и гледаше как се полюшват клоните на дървото пред прозореца.

Беше съвсем малка, когато майка ѝ, Лора Брет Уолас, почина и почти не я помнеше. Виж, смъртта на Кади беше друго. Спомените ѝ за нея бяха кристалночисти. Сестра ѝ и досега беше пред очите ѝ, сякаш я виждаше върху купчина разпилени снимки. От тази семейна главоблъсканица липсваше само баща ѝ — Джак Уолас, но Брет отдавна беше изгубила надежда да го намери.

Уж бе брат на Лиона, но тя нито веднъж не отвори дума за него. Ако Брет събереше смелост да попита нещо за баща си, леля ѝ моментално сменяше темата. Момичето почти не го помнеше. Сетеше ли се за него, в съзнанието ѝ изникваше само тъмен силует с кафява филцова шапка. През оная декемврийска вечер, когато той докара нея и Кади в Маунт Айви, я бе нахлупил чак до веждите и лицето му не се виждаше. Леля Лиона ги чакаше на стълбите под мъждивата жълта крушка. Беше се сгушила в размъкнатия пуловер съвсем умърлушена. Баща им я целуна за довиждане и потъна в мрака, за да не се върне повече.

Както се беше унесла в спомените, Брет усети миризмата на пържен бекон. Слезе долу да закуси с леля си.

— Какъв ден! — възкликна Лиона.

Докато се хранеха, си говореха за незначителни неща. От време на време Брет се заслушваше в трополенето на дъжда и волю-неволю се връщаше към спомените от безрадостното си детство. От вечерта, когато Харисън получи инфаркт и Еймъри бе отворил дума да му роди дете, младата жена все си мислеше за своето детство и най-вече за баща си. Сега едва ли бе моментът да подпитва леля си, но все пак набра смелост и я попита:

— Знаеш ли нещо за татко?

— За Джак ли? Не съм го виждала от вечерта, когато ви доведе двете с Кади.

— Къде ли е?

Лиона отпи от кафето и остави чашата.

— Баща ти не ставаше за семейство. Убедих се в това на собствен гръб. Ако е жив, сигурно живее с някоя стара вдовица.

Брет я заболя от жестоката искреност на леля ѝ, която никак не се връщаше с романтичния образ за баща ѝ. Младата жена пребледня.

— Джак беше от мъжете, за които трябва непрекъснато да трепериш. Не бе в състояние да се грижи за две малки момиченца.

След като се спомина майка ти, не знаеше какво да прави, предаде се пред живота. Такъв си беше.

Прибраха масата и отидоха с колата до обкованата с дъски черква в Хоуп Джънкшън. Ърл измести от съзнанието на Брет спомените за баща ѝ. Тя открай време винеше именно вуйчо си за онова, което се случи с Кади, и Лиона го знаеше, макар и да не го признаваше открито. Когато тръгнаха за гробището, дъждът беше спрял. Миришеше на спарена мокра шума и на пръст. Опелото край гроба не трая дълго. Дошлите на погребението изказаха съболезнованията си и Лиона си тръгна с Брет към къщи.

И двете мълчаха. Брет се чувстваше като затисната от своите спомени. В душата ѝ се промъкна едва доловимо отчаяние, което тя не можеше да си обясни. Едва ли имаше връзка с Ърл, Лиона, баща ѝ и другите призраци от миналото. Може би се беше натъжила просто защото си бе у дома и валеше дъжд.

От няколко години, налегнеше ли я тъга, я разсейваше с мисли за Еймъри. Сега обаче те не я ободриха, вероятно защото младата жена беше разтревожена от настояването на съпруга си да имат деца.

Пак заваля и Брет пусна чистачките. Пъплеха бавно зад камион, натоварен с пилета в телени кафези. Когато най-сетне стигнаха къщата на леля Лиона, още от стълбите чува, че звъни телефонът. Но докато влязат, апаратът замлъкна. Заеха се да чистят калта по обувките си. Докато Брет стоеше по чорапи край мивката в кухнята, ѝ хрумна, че може би се е обаждал Еймъри, и веднага набра номера му. Той вдигна след третото позвъняване.

— Току-що те търсих, скъпа.

— Точно влизахме, когато телефонът спря да звъни. Помислих си, че си ти — поясни Брет.

— Как сте? Лиона държи ли се?

— Да, не се предава. И аз съм добре. Но ми липсваш.

— Ти също. Търсих те да ти съобща нещо. Доста ни се струпа на главата, но...

— Да не се е случило нещо с Харисън? — възкликна уплашена Брет, опасявайки се, че девер ѝ е получил втори инфаркт.

— Не, този път става дума за Елиот. Разделили са се окончателно с Моника. Довечера пристига с Дженифър от Женева. Помолил е да го

прехвърлят във Вашингтон, за да е тук за развода. Ако не възразяваш, ще го покана да ни погостува няколко дни, докато си уреди нещата.

На Брет ѝ домъчня за Елиот както първия път, когато се бяха запознали. Но донякъде ѝ олекна, че най-после са се разделили окончателно с Моника. Само се мъчеха. Лошото бе, че имаха дъщеричка. Какво ли щеше да прави, ако му присъдеха родителските права, както вероятно щеше да стане?

— Покани го, разбира се — каза тя на мъжа си. — Какво се е случило пак?

— Не ми каза, но Моника сигурно отново го е ударила през просото и се е пропила. Той вероятно има нужда от нас. Не че сме му толкова близки, но като си помислиш, си няма никого, освен нас. Пък и си му симпатична. Ще ти бъде благодарен, ако го подкрепиш морално.

— Естествено, че ще го подкрепя.

— Може да е за добро — допълни Еймъри. Известно време мълча, сетне попита: — Колко време смяташ да останеш при леля си?

— А, едва ли ще е задълго — отговори Брет и погледна Лиона. — Мога да тръгна още утре. Зависи.

— Тя също има нужда от теб.

— Но се държи мъжки — каза Брет. — Искам да се прибера.

Вашингтон

19 октомври 1988 година

Елиот сновеше зад Дженифър, която играеше в залата за посрещачи на летището и ту се превиваше от смях, ту застиваше като попарена, усетила, че всички наоколо я гледат. Накрая баща ѝ я гушна и седна с нея на един празен стол.

— Хей, ангелче, кротувай! Брет ще си каже, че съм дошъл да я посрещна с една малка маймунка.

— Ти, тати, си маймунка — изкиска се момиченцето и обви с ръчички врата му. — Пусни ме, моля те!

— Не, наигра се вече. Самолетът ще кацне всеки момент.

— Мама ли си идва?

— Не, миличкото ми, Брет.

Името не ѝ говореше нищо, но Елиот не знаеше как да обясни на едно двегодишно момиченце сложните роднински връзки. Би могъл да

каже на Дженифър, че Брет ѝ е баба, но детето надали щеше да повярва. Всъщност и самият той не знаеше как да гледа на нея. Преди три години в Индия тя бе хубава млада жена, с която беше установил духовна връзка. Ала каква ли бе станала сега? Дали трите години брак не я бяха променили? При други обстоятелства щеше да забрави моментално всяка жена, с която е прекарал броени часове, но ето че Брет не му излизаше от главата. Обяснението бе съвсем просто. По онова време Елиот беше разстроен, а Брет с нейната доброта и сърдечност беше пълна противоположност на Моника. Даваше си сметка, че идеализира жената на Еймъри, че си затваря очите за нейните слабости и недостатъци. Всъщност изобщо не я познаваше. Ала тя му напомняше колко много неща му липсват в живота, за които той тайно копнееше. Ето защо му бе интересно да я види отново.

Когато самолетът спря на летището, Елиот отиде с Дженифър при огромния прозорец. Не беше сигурен дали Брет знае, че ще я чака. Еймъри смяташе да дойде на летището, но когато Елиот предложи да се поразходят с детето, той прие на драго сърце, понеже беше много зает, и обеща да звънне на жена си. Елиот обаче не знаеше дали е успял да се свърже с нея.

От самолета започнаха да слизат първите пътници и той бе обзет от някаква необяснима нервност, сякаш чакаше старо гадже. Брет явно се беше врязала в паметта му по-силно, отколкото си мислеше.

— Мама, мама! — запляска с ръчички Дженифър, от което баща ѝ се развесели.

Преди три години се питаше какво е щяло да стане, ако бе женен не за Моника, а за Брет. Каква ирония на съдбата! Сега Дженифър очакваше да види майка си, а не жената, която Елиот си беше представял навремето на нейно място.

Най-после съзря Брет в тълпата и се постъписа точно както и преди три години в Делхи, когато я видя за първи път в хотел „Тадж Махал“. Беше облечена в тъмносиньо сако, сива вълнена пола и копринена блуза тип шемизета. Изглеждаше изискана, някак строга. Сега, за разлика от Индия не изглеждаше плаха, а излъчваше самочувствието на жена, която знае, че е хубава и интересна. Докато си проправяше път през навалищата, тя изобщо не го забеляза.

— Брет! — извика Елиот и се пресегна да я хване за ръката.

Тя се заозърта недоумяващо и когато го видя, възкликна учудено:

— Елиот! — тя се усмихна радушно и извърна очи към детето.
— А това сигурно е твоето момиченце. Здравей, сладурано!

Засрамена, Дженифър се дръпна и пхна пръстчета в устата си. Дватамата се засмяха.

— Както виждаш, срамежлива е като баща си — каза развеселен Елиот.

— Много се радвам, че си довел и нея. Виждам я за първи път.

— Като си помисли човек и ние с теб се виждаме едва за втори път. Е, всъщност си е в реда на нещата. Аз съм съвсем в периферията на клана Мейтланд.

— Не говори така, Елиот, всички те обичаме!

— Откакто и ти се присъедини към Мейтландови, те са ми много по-симпатични — вметна младият мъж.

— Комплимент ли ми правиш?

— Разбира се, а защо не?

Натовариха багажа в колата и поеха към града.

— Знам, никак не е приятно да се прибереш от път и да завариш у дома гости. Но няма да ви досаждаме дълго. Приех да ви погостуваме, само защото Еймъри настоя — каза Елиот.

— Търси си повод да се вживее в ролята на дядо — засмя се Брет. — Лично аз не бих му отказала.

— И въпреки това ви създаваме главоболия.

— Не, няма такова нещо! Радвам се, че сте с нас, не по-малко от Еймъри — възрази най-чистосърдечно Брет.

Елиот се запита дали наистина е така. В Индия Брет се беше държала много приятелски, дори сърдечно с него. Спомни си, че след партито в посолството го бе укорила, и то с право, че е циник. Дали отново между тях щеше да се зароди оная необяснима, странна връзка? Засега едно беше сигурно — Брет бе съпруга на Еймъри, тоест Елиот не можеше дори да мечтае за нея.

— А, щях да забравя! Моите съболезнования за вуйчо ти. Бяхте ли близки с него?

— Обратното. Изобщо не се разбирахме — отвърна младата жена. — Но ми е мъчно за леля. Бяха женени над трийсет години.

— Имат ли деца?

Брет поклати глава.

— Не, но ние със сестра ми им бяхме като деца. Те са ни отгледали.

— Значи си сираче. Не знаех.

— Да, на практика съм сираче — не съм виждала баща си от четиригодишна и нямам представа къде е. Доколкото знам и ти си останал без баща съвсем малък.

— Да, когато бях на седем години. По бащина линия имам само двама-трима далечни братовчеди. Мама беше единствено дете. И аз като теб нямам роднини.

— Затова пък имаш дъщеря — каза Брет и се пресегна да помилва Дженифър по крачето.

— Да. Сега тя е моето семейство.

— Тати, коя е тази жена? — попита момиченцето и посочи Брет.

— Съпруга на дядо ти. Живее заедно с него в къщата.

— Ама как така? — учуди се детето.

Брет погледна замислено платното пред себе си и попита Дженифър:

— Ти имаш ли си плюшено мече?

Момиченцето пак пъкна пръстчета в устата си и кимна.

— Твоето плюшено мече живее с теб, защото го обичаш, затова и аз живея заедно с дядо ти.

— А къде ми е мечето? — попита момиченцето и се заозърта.

— В къщата на дядо, ангелче — засмя се Елиот и намигна на Брет. — Както виждаш, още възприемаме всичко съвсем дословно. Човек проглежда за философските измерения на любовта чак след детската градина.

— Или след като навърши дваисет и пет — вметна Брет.

— Или пък трийсет и пет — допълни младият мъж. — Някои житейски поуки се усвояват доста трудно.

Брет долови тъгата в гласа му и се досети, че той говори за Моника. Явно много го болеше, че са се разделили, вероятно заради Дженифър.

— Лошо се получи при теб, Елиот — каза тя. — Все се надявахме нещата да потръгнат.

— Не, пак си е същото. Дори по-лошо.

— Ами детето? Не го ли иска?

— При нея е трудно да кажеш какво иска. Виж, към мен чувствата ѝ са еднозначни. Но не знам какво е намислила за нашата издънка. Занапред ще разберем.

Брет усети, че Елиот мери всяка своя дума заради Дженифър, но и без нея като че не му се искаше много-много да обсъждат тази тема.

Макар и да беше остарял през последните три години, Елиот бе все така привлекателен. По слепоочията му тук-там се виждаха бели косъмчета, ала сега той не изглеждаше толкова измъчен и смазан, както в Индия. Може би му бе олекнало, след като беше решил да се разведе, колкото и мъчителни да бяха подобни раздели.

— Ние с Еймъри ще направим всичко по силите ни, за да ти помогнем. Чувствай се у нас като у дома.

— Благодаря ти, Брет, но наистина не искам да ви притеснявам.

— Какво толкова има да ни притесняваш? Ще ни бъде приятно да има около нас едно малко човече. Бременото всъщност ще падне върху нашата прислужница, Оди. Тази жена е безценна. Без нея съм заникъде.

— Какво да се прави, такава е участта на съвременната жена — подметна Елиот.

Елиот определено ѝ допаднаше и това ѝ бе и приятно, но и я безпокоеше. Сега той беше не по-малко уязвим, отколкото в Индия. Не дай си Боже да изтълкува превратно приятелското ѝ отношение!

Брет беше сигурна, че времето ще излекува раните му, че Елиот ще си възвърне самоувереността и ще си стъпи на краката. Беше хубав, умен, а понякога и много-много чаровен. Веднъж да се разведеше и моментално щеше да си намери приятелка — жените щяха да се надпреварват да грабнат сърцето му.

Усети, че Елиот я гледа. Вероятно си мислеше за същото. Колко странно и необяснимо беше понякога привличането между двама души! Брет се обърна към него и забеляза, че Дженифър е заспала върху коленете му.

— Както виждам, харесва ти да бъдеш баща.

— Без Дженифър щях да съм загубен. Вие не мислите ли за деца? Или се намесвам там, където не ми е работа?

— Сигурно сте разговаряли с Еймъри.

— Не сме говорили точно за това. Виждам, че не биваше да питам. Извинявай.

— Няма за какво да се извиняваш, не си ме обидил. Но въпросът наистина е на дневен ред.

— Нямам намерение да ти се бъркам, но ако питаш мен, недей да раждаш, ако ти не искаш.

— Не че не искам, но мисля, че още ми е рано. А Еймъри се притеснява, че остарява и не му се чака.

— Е, това вече е друго. Виж, ние с Моника наистина не искахме деца. За беда, когато забременя, тя беше много зле с нервите и съвсем щеше да излезе от релси, ако се беше стигнало до аборт. Но сега съм щастлив, че имам Дженифър. Защо да си кривя душата, Моника също я обича. Само че не я бива за майка.

— Какво ще правиш оттук нататък?

— Опитвам се да си издействам да ме върнат във Вашингтон — тук ще ми е по-лесно да гледам детето. Но ще се наложи да наема бабачка.

— Браво на теб, не искаш смелост на заем! — възкликна Брет.

— Да ти призная, непрекъснато си вдъхвам кураж. Трудното предстои тепърва, просто се чудя как ще се справям и в службата, и с малко дете вкъщи.

— Не са много мъжете, които ще се нагърбят с такова бреме. Но ако имаш нужда от помощ, винаги ще съм на твое разположение.

— Благодаря ти, много си мила, но и без мен си доста претоварена. Нали започваш работа?

— Засега не — отвърна Брет и намали скоростта — вече приближаваха голямата тухлена къща в стил крал Джордж в скъпия, удавен в зеленина квартал. — Първо ще си почина и ще изчакам да оповестят резултатите от изпитите. Вероятно ще се заема с ремонта на „Роузмънт“, та Еймъри и Харисън да не мислят и за това. Ето защо на драго сърце ще ти помагам с Дженифър, стига да нямаш нищо против, разбира се.

— Разбира се, че нямам. Следобед смятам да отидем с малката на зоологическа градина — рече Елиот и погали дъщеричката си по главата. — Защо не дойдеш с нас? Тъкмо ще видиш дали ставаш за тази работа. Пък и на мен ще ми е интересно да проверя дали си мащехата, за която открай време съм мечтал — пошегува се той.

Брет го плесна лекичко по ръката.

— Мерете си думите, господин Брустър. Никак не ми е приятно да се заяждат с мен, задето съм млада и неопитна.

Меган Тиърнън спря на паркинга пред катедрала „Сейнт Матю“, където навремето беше идвал Джон Кенеди и където сега се молеше и Харисън, освен ако не се бе отказал от Господ, както се беше отказал от нея.

Вътре бе прохладно и спокойно, за разлика от улиците на града, където цареше пълен хаос. Меган отиде в сумрачния ъгъл, коленичи и се замоли. Преди няколко дни се беше изповядала на свещеника и беше споделила, че смята да направи аборт. Както и очакваше, той посрещна на нож думите ѝ и я укори, че не постъпвала като християнка. Виж, не спомена и дума за онова, което я тревожеше най-много — Харисън. Меган щеше да даде мило и драго, само и само да спечели отново любовта му.

В деня, когато го изписаха от болницата, Харисън изпратя при нея своя помощник Артър Каднес. Тя си беше вкъщи. Както винаги сутрин ѝ се гадеше, но се надяваше Харисън да отскочи да я види. Вместо него обаче дойде Каднес, слаб вгълбен мъж с очила с рогови рамки, които бяха прекалено тъмни за бледия цвят на лицето му.

— Какво търсиш тук? — сопна се Меган още преди той да е влязъл в жилището.

— Харисън не можа да дойде — отвърна смутен мъжът.

— Не можа или не поиска?

— Не можа.

Меган го покани в хола имаше чувството, че цял Вашингтон отново се е съюзил срещу нея. А тя искаше толкова малко — да бъде с мъжа, когото обича, и да му роди детето. Той обаче вече беше женен. И Артър явно беше дошъл да ѝ го напомни.

Неприкосновеността на брака бе едно от нещата в религията, които Меган не приемаше, и то не само заради положението, в което беше изпаднала сега, но и заради майка си, която беше обречена цял живот да е нещастна, само защото баща ѝ беше женен за друга.

Не че Меган мразеше семейството на баща си, както не мразеше и Ивлин. Но не виждаше защо едно решение, което Харисън е взел през петдесетте години, трябва да го възпира той да живее с нея.

Когато дойде Каднес, тя се отпусна в любимото кресло на Харисън и се взря в безизразните студени очи на посетителя си.

— Какво искате да направя?

— Да почакаш. Нека минат изборите. Молим те да ни дадеш само пет седмици.

— Молите ли ме? Да не би да въртя любов с цяла сенатска комисия? Толкова ли не разбираш, Артър, бременна съм! Нося в утробата си детето на Харисън.

— Много ми е неприятно, че се получи така.

— Какво има да ти е неприятно! Все ми е едно какво ти е на теб. Важното е какво му е на Харисън. Защо не дойде? Знам защо — не сте го пуснали вие, гениите, дето му диктувате как да живее.

— Изборите са след броени дни, положението наистина е напечено. Пет седмици само, Меган. Нито ден повече.

Колкото и да се мъчеше да запази самообладание, тя се разплака. Каднес се размърда притеснено.

— Е, господин Гений, какво да правя с това дете, докато чакам да минат изборите?

— Не знам какво да правиш. Работата ми е да предвиждам политическите последици.

— Божичко, Артър... става дума не кой как ще гласува за закона, разрешаващ абортите, а как ще живея занапред!

— Аборт ли смяташ да правиш? Мислех, че си католичка.

— Да, католичка съм. Но освен това съм човек от плът и кръв. Сега ме интересува само едно — какво е мнението на Харисън.

— Мен ако питаш, те обича — отвърна Каднес и смутен, намести очилата върху носа си. — Само пет седмици. Ако си решила да направиш аборт, твоя работа.

— Кой го казва, ти или Харисън? — попита Меган със свито сърце.

— Аз.

— А какво мисли Харисън?

— Ще дойде да поговорите след пет седмици.

— Какво си е въобразил, по дяволите, че е Ричард Никсън ли? Защо ме погубва? — не се сдържа младата жена.

— Нищо не си е въобразил, но след месец му предстои да се яви пред американските избиратели. Женен е за почтена жена, която дори

не подозира за вашата връзка. Харисън си дава сметка, че носи отговорност пред теб и е готов да я поеме. Но до 8 ноември не може да направи нищо, включително да се разведе и да се ожени за теб. Помоли ме да те питам какво ще му кажеш.

— Какво ще му кажа ли? — повтори Меган и погледна помощника отчаяно. — Че няма лесно да забравя как ме е зарязал. Но и че го обичам. Подобно на останалите избиратели, съм склонна да припиша всичките му прегрешения на тъпаците, които дърпат конците на неговия живот.

— Обади ми се, ако имаш нужда от нещо — рече Каднес и се надигна да си върви.

Меган остана още петнайсетина минути в катедралата. По едно време усети, че молитвите не ѝ дават толкова бленувания отговор какво да прави. До изборите оставаха три седмици, тя обаче не беше в състояние да чака повече. Нямаше друг избор — трябваше или да убие детето, или да се самоубие. Но първо смяташе да говори с Харисън.

На два пъти се бе опитвала да се свърже с него, ала все се натъкваше на Каднес. Обясняваше му, че на всяка цена трябва да се чуе със сенатора, ала Каднес не искаше и да чуе.

Излезе от катедралата, качи се в колата и погледна надолу към корема си. Още не ѝ личеше, но тя знаеше, че носи в утробата си детето на Харисън, което той не искаше.

Щом се прибра вкъщи, извади от шкафа бутилката любимо уиски на сенатора и напълни чашата до половина. Изгълта го на един дъх, презирайки се, че е толкова малодушна. Отиде до телефонния апарат и се обади в кабинета на Харисън.

— Предайте му — каза на секретарката, — че ако не се свърже с мен, може и да не ме види повече жива.

Брет тъкмо беше извадила багажа си от куфара и го беше подредила, когато Оди Джонсън, едра възрастна негърка с мощен глас, се провикна от долния етаж, че обядът е готов. Брет слезе при нея и веднага надуши вкусната миризма на супа, от която ѝ се прияде.

— Хайде, викайте младия господин и детето, че да пренасям — рече Оди. — Запиляха се някъде из градината.

Брет отиде на задната веранда. В долния край на градината имаше малка беседка, около която Елиот и Дженифър играеха на гоненица.

— Има ли гладни? Хайде, идвайте, супата ще изстине — провикна се тя.

Елиот се обърна и ѝ махна. Хвана детето за ръчичка и тръгнаха към къщата. След броени минути вече бяха на масата. Настаниха момиченцето на стола, върху който бяха струпали стари телефонни указатели, за да стига то до чинията.

— Разопакова ли си багажа? — попита Елиот, след което взе от подноса един сандвич и го сложи пред дъщеря си.

— Да, вече съм готова за зоологическата градина.

— Ако си уморена, недей да идваш.

— А, не, кипя от енергия. Отседнах в хотела на летището в Атланта, за да не се налага да ставам през нощта.

Елиот ѝ се усмихна лукаво, сякаш знаеше, че ще дойде с тях, защото ѝ е приятно, а не само от любезност.

Брет се загледа как той подава на Дженифър чашата с мляко.

— А къде е Моника? В Швейцария ли остана? — поинтересува се тя.

— Не, в Ню Йорк е, при майка си и баща си. Предполагам, че тези дни ще отскочи да види Джен. Едва ли ще се върне в Швейцария. Любовникът ѝ, прочут лекар, отказа да се разведе заради нея, така че Моника няма какво да търси в Женева. Сигурно вече е преглътнала разочарованието и пак ще се впусне в поредната си авантюра.

Каза го без следа от огорчение или мъка, изненадващо делово. Брет погледна към Дженифър, която се мъчеше как ли не да улучи с лъжицата устата си. Тя бе твърде малка, та да съзнава какво си говорят.

— Доколкото разбирам, ти скъса с Моника, а не тя с теб.

— Доста се колебах заради детето, но накрая наистина ми дойде до гуша и теглих чертата.

— Никой не може да те вини. Не познавам Моника, но от това, което съм виждала и чувала, се досещам, че доста си се намъчил с нея. Ние с Еймъри мислехме, че ще се разведете още докато бяхте в Индия.

— Натам вървеше, но след като Моника забременя, нещата се промениха. Всъщност всички се питаха дали детето е мое — призна си чистосърдечно Елиот. — Сама виждаш, с тези черни къдрици и зелени

очи Дженифър ми е одрала кожата, но нали съм си мнителен, все пак настоях за кръвна проба. По ирония на съдбата момиченцето се оказва мое. Пък и Моника ми каза по-скоро със съжаление, отколкото като оправдание, че Робърт Фарънс не можел да има деца. Това в общи линии дава представа как се отнася към мен.

— А тя съгласна ли е ти да получиш родителските права? — поинтересува се Брет.

— Засега увърта. И аз не знам какво е намислила. Всъщност се съмнявам, че и тя е наясно. Но хайде да не говорим за това, темата не е от най-приятните. Я кажи какво ново има в зоологическата градина! Не съм ходил там от сто години.

— Интересно е, както и преди. Преди две години, още докато следвах право, водих по молба на общината група деца.

— Да де, почти бях забравил, че си активистка и политик. И си орисана да станеш първата жена президент на Съединените щати.

Брет му се закани с пръст.

— Доколкото си спомням, господин Брустър, това беше нашата малка тайна.

— Не съм казвал на никого, честен кръст! Макар да съм повече от сигурен, че Републиканската партия начаса ще плати цяло състояние, само и само да се сдобие с такъв невероятен интелект като твоя.

Той й намигна и Брет го замери през масата със салфетката, при което Дженифър се запревива от смях.

— Все едно не си видяла нищо, малката ми — рече баща й. — Една истинска дама не мята никога салфетки. Освен, разбира се, ако някой джентълмен не я постави на място и тя не си изтърве нервите.

— Много добре го каза — вметна Брет и се засмя. — Но хайде, стига сме се мотали тук. Да вървим в зоологическата градина! Има нова мечка!

Денят беше чудесен — само за разходка из зоопарка. Учебната година беше започнала и нали бе делник, почти нямаше хора. Опитаха се да обиколят клетките подред, ала Дженифър ги задърпа към мечката, която за жалост спеше. Дори и да беше разочаровано, детето не го показва, само възкликна, че и плюшеното мече било много поспаливо.

Пред клетката на пандата се беше събрала тълпа, но те тримата изчакаха търпеливо реда си, защото не бяха виждали панда. Дженифър не беше особено очарована.

— Колко бързо им омръзва всичко! — възкликна Елиот.

— На кого — на децата или на жените? — попита закачливо Брет.

— Няма що, бива си те за адвокат! — засмя се младият мъж. — Явно трябва да меря всяка своя дума.

По едно време ожадняха и седнаха на сянка да пийнат сок. Докато седяха на масата, Брет тайно разглеждаше доведения син на Еймъри. Наистина бе много интересен — остроумен, находчив и изплъзващ се. Трудно ѝ беше да определи каква точно е връзката помежду им. Не приличаше на обичайните отношения между мъж и жена, но не беше и обикновено приятелство. Произхождаха от различни прослойки, имаха различен житейски опит, но въпреки това безспорно намираха общ език. Елиот забеляза съсредоточения ѝ поглед и се запита какво ли си мисли. Всъщност знаеше — Брет си мислеше за него точно както той непрекъснато мислеше за нея и това му допадна. Още в Делхи беше усетил, че те двамата с Еймъри не са един за друг. Разбираше защо Брет се е омъжила за втория му баща, дори вярваше, че тя наистина го обича. Но след като я опозна, си даде сметка, че младата жена обича Еймъри главно с ума си, привързана е към него заради трудното си детство. Явно е търсела мъж, когото да чувства като баща и с когото да ѝ е спокойно. И беше открила всичко това у Еймъри.

Брет си играеше на „Бабо, дай огънче!“ с Дженифър така, както Моника никога не бе играла с момиченцето. Докато ги гледаше, Елиот се запита дали Брет не иска да роди, защото подсъзнателно усеща, че Еймъри не е мъжът, с когото ще прекара остатъка от живота си. Беше надарена с плам и остър ум, рядко срещани при жените. Разбира се, Еймъри също беше човек на интелекта, ала Елиот бе готов да се хване на бас, че вторият му баща дори не подозира какви страсти бушуват в душата на жена му.

— За какво си мислиш? — попита го Брет. — Гледаш много странно.

— Щом толкова искаш да знаеш, за теб... за нас, за нашите отношения — засмя се Елиот.

— Какво толкова има да мислиш за нашите отношения, та ние сме приятели!

— Не съм съвсем сигурен, Брет.

Тя бе стъписана и смутена от думите му и го погледна под вежди. Елиот реши, че няма смисъл да заблуждава и себе си, и нея.

— Да ти призная, когато се запознахме, бях доста увлечен по теб. Дори ревнувах Еймъри.

— Понеже имаше проблеми с жена си — отбеляза уж нехайно Брет. — Нищо чудно, че си завиждал на мъж, който започва начисто и е щастлив.

— Онова, което открих у теб, нямаше нищо общо с проблемите ми с Моника.

— Какво се опитваш да ми кажеш, Елиот?

— Само това, че ти се възхищавам като човек и като жена — усмихна се дръзко Елиот. — Сега, след като те видях отново, си давам сметка колко не ми върви в любовта.

— Да предположим, че го казваш като комплимент — каза Брет и стисна ръце върху скута си. — Благодаря ти, но мисля да спрем дотук.

— Защо? Толкова ли е страшно да ти се възхищават?

— Не че е страшно, но се притеснявам как ще свърши всичко това.

— Ти как искаш да свърши?

— Предпочитам да ме възприемаш по-скоро като своя мащеха... а не както сега.

— Сега те възприемам най-вече като приятелка.

— Но преди малко говореше друго.

— Може би бях прекалено откровен за чувствата си. Да си взема ли думите назад?

— Няма да е зле.

— Добре. Взимам си ги, щом толкова настояваш.

— Така вече е друго. Не бих искала да има някакви проблеми.

— Не, Брет, и аз не бих искал — увери я Елиот.

Колкото и да се правеше на спокойна, младата жена усети как се изчервява от многозначителните излияния на Елиот. Ами ако я проверяваше дали няма да се поддаде на ухажването му? Наистина е хубав, с много силно присъствие, но въпреки това Брет беше сигурна, че не е някой свалач и женкар, че не ѝ прави комплименти, само за да

се забавлява. Защо тогава ѝ се обясняваше толкова открито, без недомлъвки, сякаш беше сигурен, че тя моментално ще откликне? Изведнъж ѝ хрумна, че Елиот сигурно се е досетил колко я привлича и си е направил погрешни изводи.

Елиот изобщо не се смути от тази кратка сцена. Напротив, той дори се усмихваше.

— Гледаш, сякаш са ти потънали гемиите. Не се разстройвай, нямаш причина за това. В работата си гледам да увъртам, но в личния си живот съм пределно искрен, говоря каквото мисля. Разбереш ли го, ще проумееш и че не може да има никакви проблеми между нас.

Брет не беше съвсем сигурна, но реши да изтълкува думите на Елиот като своеобразно предупреждение. Стига тя да внимаваше, наистина нямаше да се случи нищо. Пък и като се замислеше, Елиот не беше направил нищо, дори не се бе опитал да я сваля. Виж, Харисън направо ѝ се нахвърли, след като изпи две уискита — още не знаеше, че е влюбена в брат му.

Точно така, просто не биваше да обръща внимание на Елиот. И на него не му беше лесно. С времето всичко щеше да си дойде на мястото.

Той я прегърна приятелски през раменете.

— Ама ти май ми се обиди!

— Не, не се безпокой, не съм от обидчивите — възрази тя. — Но за мен е много важно да съм в добри отношения с роднините на мъжа си. Понеже стана дума за Еймъри, няма да е зле да се връщаме вкъщи. Той ще се прибере всеки момент. И наистина те моля, нека си останем приятели. Така е най-добре за всички.

— Скоро ние с Джен ще си купим къща — усмихна се горчиво Елиот. — И тогава ще ти е по-лесно.

— Не бих казала, че и сега ми е особено трудно — засмя се Брет.

— Еймъри предложи да погостуваме в „Роузмънт“.

— При това хубаво време там сега е истински рай. На твоє място щях да приема.

— А ти ще дойдеш ли? — погледна я изпитателно Елиот.

— Можем да отскочим с Еймъри в края на седмицата. Знам, че държи да е с Дженифър колкото се може по-често.

Момиченцето започна да нервничи и баща му го прегърна.

— Хайде пак да видим мецаната, тати! — примоли се детето.

— Не, моето момиче — засмя се Елиот. — Не е ли по-добре да видим дядо?

Вече часове наред Меган не беше ставала от леглото. Артър Каднес звънеше през половин час, тя обаче отказваше да разговаря с него и му затваряше телефона. Всъщност беше толкова пияна, че и да искаше, не можеше да му каже нищо членоразделно.

В седем часа отиде, залитайки, в банята. Единственото що-годе силно лекарство, освен аспирина, което намери в аптекката, бяха хапчетата сънотворно. Изсипа ги върху полицата и ги събра на купчинка. Няколко пъти се опита да ги преброи, ала все не можеше да се съсредоточи. Накрая отсъди, че колкото и да са, все ще стигнат, за да сложи край на живота си.

Затътри се обратно към спалнята. Реши да опита още веднъж, преди да сложи кръст на всичко. Замоли се наум и набра домашния телефон на Харисън.

Ивлин готвеше в кухнята, когато телефонът иззвъня. Махна тигана от печката, избърса си ръцете и отиде да вдигне слушалката в антрето. Вероятно се обаждаха от кабинета на Харисън. Тия хора не го оставяха на мира. От половин месец мъжът ѝ за пръв път се бе прибрал за вечеря, а те пак го търсеха за нещо. Но когато вдигна слушалката, чу непознат женски глас. Често се случваше разни непознати да им звънят вкъщи, за да молят Харисън за едно или друго — само те си знаеха как успяваха да се докопат до домашния им телефон. Ето защо Ивлин вечно беше нащрек.

— Кой го търси? — попита тя жената.

— Меган.

— Меган — повтори Ивлин и се помъчи да се сети дали познава жена с такова име. — Харисън знае ли за какво го търсите?

— Да. Повикайте го, моля ви. Спешно е.

Ивлин долови в гласа на непознатата отчаяние и се притесни. На всичкото отгоре жената май беше и пияна.

— Изчакайте — каза ѝ и се качи горе да провери дали Харисън е излязъл от банята. — Търсят те по телефона, скъпи — каза му тя, след

като видя, че той вече си суши косата. — Някоя си Меган. Било спешно.

Мъжът ѝ почти не реагира, но нещо в израза му все пак се промени. Така значи, излизаше, че сегашната му любовница се казва Меган.

— А, Меган ли! Работи при мен в Сената. В комисията за въоръжените сили. Ще вдигна телефона тук, скъпа.

Ивлин излезе от стаята и се върна долу в кухнята, очаквайки мъжът ѝ да се появи след малко с някоя изсмукана от пръстите история.

Той наистина дойде след три-четири минути.

— Тази глупачка има лични проблеми, които очаква аз да реша — поясни на жена си.

— Защо пък ще ги решаващ ти? — направи се тя на учудена.

— От известно време си е навила на пръста, че съм ѝ нещо като изповедник. Най-лошото е, че е зле с нервите. А и пие. Ще отскоча до нея, колкото да се уверя, че всичко е наред. Веднага се връщам. Искam и да те помоля нещо. Звънни на Артър Каднес и му кажи да дойде и той при Меган.

— Тази твоя служителка да не е влюбена в теб? — погледна го изпитателно Ивлин.

— Знам ли, може и да си е въобразила нещо. Нали ме знаеш какъв съм, гледам да се държа мило с всички. Не е изключено децойчето да си е наумило, че му обръщам внимание.

— Това вече наистина е проблем — подметна саркастично Ивлин. — Но трябва да призная, че ти се възхищавам на откровеността.

Той я целуна по бузата.

— Ти, скъпа, си ми съпруга, дори и да исках, надали бих успял да те заблуждавам дълго.

— Така е — съгласи се жена му.

— Няма да се бавя, но ако си гладна, вечеряй без мен.

Харисън отиде в антрето, грабна от закачалката якето си и изхвърча навън. Меган съвсем бе превъртяла, вършеше глупости и той трябваше да я постави на място. Псувайки тихичко, изкара крайслера от гаража. Такива са жените — вечно забъркват някаква каша. Толкова ли не можа да почака малко?

Когато отиде пред сградата, където живееше Меган, Артър Каднес още го нямаше и Харисън реши да го почака във входа, та, ако не дай си Боже, беше станала беля, помощникът му да опере пешкира. След десетина минути се появи и Артър. Харисън излезе да го посрещне на улицата. Младежът му беше верен до гроб, сенаторът можеше да разчита изцяло на него.

— Ще се кача при нея сам да видя какво е положението — каза Харисън. — Закани се, че щяла да се самоубие. Реших, че няма да е зле да си тук, ако е направила някоя глупост.

Потупа младежа по рамото и влезе във входа. Стори му се, че асансьорът пътува цяла вечност до етаж на Меган. Настръхна целият при мисълта, че може да се е случило най-лошото.

Първо почука на вратата на Меган, сетне пъкна ключа в ключалката. В апартамента беше тъмно, вонеше на уиски. Харисън повика Меган, но тя не му отговори. Той отиде на пръсти в спалнята, където иззад вратата се процеждаше мъждива светлина.

Меган лежеше на кревата с разпиляна върху възглавницата коса и ръка, отпусната върху телефонния апарат. Беше облякла неговата роба. Лицето ѝ беше бледо като на мъртвец. Харисън изтръпна при мисълта, че май е закъснял. Впи поглед в гърдите ѝ и забелязал, че те се повдигат едва-едва, се зарадва толкова, че насмалко да извика. Седна до нея на леглото и я помилва по лицето. Толкова се беше уплашил, че забрави за гнева си.

— Меги! — повика я едва чуто.

Тя отвори очи и го гледа дълго, докато накрая го позна и се разплака. Харисън я притисна до себе си и я замилва като малко дете.

— Вече си мислех, че си ме забравил — изхлипа младата жена.

— Как ще те забравя, скъпа! Това просто е невъзможно.

— Ония скапанияци не ме пускаха при теб. Аз умирах, а те не искаха и да чуят.

— Знам, знам. Но какво да се прави, не мога без тях.

Тя го погледна със зачервени от плач очи.

— Погубвам нашето детенце — изхлипа пак. — Не бива да пия толкова много.

— Защо изобщо пиеш? — смъмри я Харисън.

— Вече не издържах! — изкрещя Меган, изпаднала в истерия. — О, Харисън, само да знаеш колко се измъчих. Кажи ми, че ме обичаш!

— Обичам те, Меган. Много.

— Нали няма да ме изоставиш? Обещай ми!

— Как ще те изоставя! Не говори така! Но и ти се съвземи. Защо ги вършиш тия глупости? Защо звъниш вкъщи? Знаеш, че не трябва.

— Извинявай, без да искам. Вече не издържах. Трябваше да те видя на всяка цена, инак щях да умра, щях да сложа край на живота си.

— Не говори така. И си избий тези мисли от главата!

— Не мога без теб. Зарежеш ли ме, по-добре да умра — изстена тя и впи пръсти в ръката му. — Нали не ме мразиш?

— И таз добра, да съм я мразел! — възкликна Харисън.

— Ами детето?

Той се поколеба.

— Обичам и него.

— Но съжаляваш, че съм забременяла, нали?

— Не, не съжалявам, моментът обаче не е подходящ. Трябваше да съм по-внимателен. Обвиних теб, но и аз съм виновен. Просто потърпи да минат изборите.

— Всичко щеше да е наред, ако не бях забременяла. Пак щяхме да сме щастливи. Ти пак щеше да идваш и да се любим. И тия глупаци, твоите помощници, нямаше да ни пречат. А след изборите щеше да се ожениш за мен.

— Меги, единственото, което знам, е, че трябва да издържа тези няколко седмици. Само това ми е в главата. Обичам те и ти го знаеш. Просто ми вярвай!

Тя се втрени в него, сякаш за да види какво му е на душата. Беше толкова пияна, че не успя дори да го помилва. Чак сега Харисън проумя каква ужасна грешка е направил, като я е подложил на такова изпитание.

— Моля те само за едно, дай ми още една възможност — каза Меган.

— Обещавам ти, след изборите пак ще бъде както преди. Но сега трябва да се прибирам. Ивлин ще се усъмни и ще започне да ме подпитва. А ти се съвземи.

Харисън я целуна нежно, усмихна ѝ се, както ѝ се усмихваше хиляди пъти преди това, и тръгна бавно към вратата. Меган чу как я затваря и прехапа устна. Той не ѝ каза какво да прави с детето. Дори не отвори дума за него. Но ѝ даде да разбере недвусмислено какво иска.

Дори да се пържеше някой ден в ада, Меган реши да изпълни волята му.

Окръг Талбът, щата Мериленд

23 октомври 1988 година

Застанала на прозореца в кабинета, Брет гледаше река Тред Ейвън, която проблясваше на утринното слънце. Еймъри работеше на бюрото. Докато наблюдаваше водата, тя отново се замисли за Елиот и Дженифър, излезли да се поразходят в ясения есенен ден с лодката на Еймъри.

Откакто си беше тръгнал от Чеви Чейс, Елиот не й излизаше от главата. В Индия се зарадва на зародилото се между тях приятелство, но след зоологическата градина, където той й се бе обяснил едва ли не в любов, непрекъснато я глождеше тревога. Лошото бе, че и Брет го харесваше... и то много. Допадаше й всичко у него — пъргавият му ум, чувството му за хумор, неговата пламенност, дори понякога циничната откровеност. Брет обаче знаеше, че трябва да направи всичко възможно да не позволи да се сблизят още повече. А това нямаше да е никак лесно.

Съгледа платноходката, която се показва иззад дърветата, и възкликна:

— Ето ги, появиха се пак!

— Кой, децата ли? — попита Еймъри, без да забелязва колко смешно звучат думите му — явно бъркаше Брет с Катерин. Изправи се, дойде при жена си и я прегърна през раменете. — Дженифър сигурно е на седмото небе!

Елиот зави и насочи лодката срещу вятъра. Брет се запита дали мъжът й усеща колко силно е привличането между нея и доведения му син. Молеше се да не е забелязал, не искаше да му причинява болка. Хвана Еймъри за ръката и я допря до бузата си. Когато платноходката отново се скри от погледа им, Еймъри въздъхна тъжно.

— Завиждам му на Елиот! Какво не бих дал и аз да разхождам по реката с дъщеря си!

— Не говори така! Един ден и това ще стане! — увери го Брет и го целуна по брадичката.

Госпожа Малъри почука тихо на отворената врата и Еймъри свали ръка от раменете на жена си.

— Извинявайте, господин съдия — поде жената, — но да поднасям ли вече чая?

Госпожа Малъри, слабичка вдовица на шейсет и една-две години, работеше като прислужница в семейството още от времето на Ан Мейтланд и въртеше домакинството, ако някой от братята отскочеше да си почине в „Роузмънт“.

— Тъкмо време за чай! — отвърна Еймъри. — Дали да не ни го донесете на терасата?

Излязоха с Брет навън и седнаха с лице към реката на удобните градински столове. Малката лодка се показва отново и се насочи към брега с издути от вятъра платна. Описа красива дъга върху сивкавозелената вода, после спря. Брет видя как нещо се размърда рязко и цопна във водата: момиченцето! Еймъри скочи на крака. Лодката се наклони, платното падна. Най-напред на Брет и Еймъри им се стори, че Елиот ще подкара към мястото, където беше детето, но вместо това той се хвърли моментално във водата.

Изтичаха в края на терасата, на около сто и петдесет метра от Елиот, който сграбчи Дженифър и заплува към платноходката.

— Сложил ѝ е спасителен пояс — каза Еймъри. — Но сигурно и двамата са премръзнали. Ти вземи от госпожа Малъри няколко одеяла, а аз ще отида на кея, за да им помогна да акостират.

Когато Брет излезе от къщата с одеялата, Елиот и Дженифър вече бяха на хвърлей от брега. Тя хукна колкото ѝ крака държат към кея.

Момиченцето плачеше, а Елиот беше ужасно притеснен. Еймъри коленичи да хване носа на лодката и да я придърпа към кея.

— Бях я гушнал — обясни младият мъж — и се наведох да придърпам въжето на платното, когато тя видя една чайка и се пресегна да я хване. Докато се усетя, цопна във водата.

Той слезе от лодката и подаде детето на Брет, която веднага го уви в едното одеяло, а другото метна върху Елиот. Дженифър обаче ревна още повече и замахна с ръчички да отиде при баща си.

— Щом има сили да плаче с цяло гърло, значи ѝ няма нищо — пошегува се Еймъри, както завързваше платноходката за пристана.

— Сигурно е глътнала малко вода, но за щастие не пострада, нали беше със спасителен пояс, който я държеше като тапа над водата.

Еймъри загърна с второто одеяло Елиот през раменете.

— Хайде бързо в къщата! — подкани той. — Трябва и двамата да си вземете топла вана.

Когато се прибраха, госпожа Малъри вече бе напълнила ваната при спалнята за гости. Елиот смъкна бързо подгизналите дрешки на Дженифър и я пхна във водата.

— Аз ще я окъпя — предложи Брет. — А ти иди в нашата баня.

Двамата мъже излязоха от помещението и въпреки че момиченцето пак настоя баща му да дойде, Брет успя криво-ляво да го изкъпе, като го залъгваше с въпроси за проклетата чайка, която е избягала и заради която Дженифър е паднала в реката. Вече я бършеше с хавлиената кърпа, когато Елиот се върна. Беше си обул джинсите, но гърдите му бяха голи, не си бе сложил и обувки. Косата му още бе мокра. Дженифър се завтече и се хвърли в обятията му.

— Изкарахме ви ангелите — каза той след малко на Брет.

— Има нещо такова — съгласи се тя.

Той я изгледа, сякаш я виждаше за пръв път, откакто се бяха върнали от реката. Брет също го погледна възхитена — беше мускулист, без обаче да е набит. По целите му гърди имаше тъмни косъмчета. Той забеляза интереса ѝ. Смутена, Брет рече, колкото да замаже положението:

— Ще слеза долу да видя какво става с обяда.

Елиот я изпроводи с поглед. Отново беше усетил, че се смущава в негово присъствие, че я е страх да го погледне в очите. Той също не можеше да устои на влечението си към нея. Явно бяха увлечени един по друг, нещо, което на нея не ѝ допадаше, а него правеше щастлив. Както никога дотогава Елиот усети колко несполучлив е бракът ѝ. Брет беше предана на Еймъри, от това обаче чувствата на Елиот към нея не намаляваха ни най-малко. За пръв път бе привлечен толкова силно от жена и то не само сексуално.

Най-лошото беше, че не знаеше какво да прави, чувстваше се в безизходица. Може би трябваше да се махне с надеждата, че с времето ще забрави Брет? На всичко отгоре бе длъжен да се съобразява не само със своите чувства, но и с Брет, пък да не говорим за Еймъри. Ала погледнеше ли я, осъзнаваше, че е слаб. Дори безпомощен.

Брет четеше в леглото някакъв документ в една от папките, които бе струпала до себе си. По едно време се усети, че вече пет минути гледа една и съща страница и не може да се съсредоточи.

Чуваше през стената как Дженифър кашля. Тя явно се разболяваше. Докато обядваха, непрекъснато нервничеше и Елиот веднага я сложи да спи. Но когато след три часа се събуди, детето беше все така кисело. Вечерта Брет и Еймъри постояха с Елиот край леглото на малката, накрая се опитаха да го успокоят, че до сутринта Дженифър ще е по-добре и се прибраха в стаята си. Почетоха малко, после Еймъри отиде да си вземе вана.

Накрая, видяла, че няма смисъл да се мъчи с документите, Брет ги остави настрана и си представи как Елиот седи край леглото на дъщеричката си, озарен от меката светлина на нощната лампа. Той беше сложна, многопластова личност. Ала Брет беше пленена най-вече от онова в характера му, което не личеше на пръв поглед. Беше сигурна, че единствена тя вижда някои негови качества. Разбираше какво му е на душата само като го погледнеше, като го наблюдаваше минута-две. Между тях съществуваше много силна духовна връзка. И колкото повече бяха заедно, толкова по-здрава ставаше тя.

До деня, в който я посрещна на летището във Вашингтон, Брет помнеше само онзи Елиот Брустър, когото беше видяла на приема у посланика в Делхи — тъмнокос, красив в смокинга, направо ослепителен, със силно чувство за хумор и неоспоримо обаяние. Сега беше друг — дистанцията между тях се беше стопила, а заедно с нея и спокойствието на младата жена. Елиот беше грабнал сърцето ѝ.

И тя се тревожеше, беше направо ужасена. Вече не бе така самоуверена — не бе господарка на чувствата си. В миналото, колкото и тежко да ѝ беше, както когато Дру Крофт я обиди, колкото и да се израдва, когато Еймъри ѝ се обясни в любов, нито за миг не се беше оставяла да я ръководят емоциите.

Не беше направила компромис с брака си. Искаше да бъде с Еймъри, обичаше го за добротата и убежденията му. Беше повече от убедена, че за нея не съществува друг мъж на тоя свят, освен съпруга ѝ.

Какво ли означаваха чувствата ѝ към Елиот? Че е малодушна? Че не може да се владее и се поддава на влияния? Решението беше елементарно — просто трябваше да се пази от него.

Чу как Еймъри спира душа и ѝ се прииска да отиде при него и така както е гол, да го прегърне. Не знаеше обаче как той ще реагира, ето защо го зачака в леглото. Любеше ѝ се много. Още докато се събличаше, си сложи противозачатъчната мембрана. Чу как мъжът ѝ пуска сешоара и бързо отмести папките върху нощното шкафче. Погледна се в огледалото. Дали Еймъри щеше да я пожелае? От няколко вечери Брет си мислеше само за това — как ще я притисне в обятията си.

Най-сетне Еймъри излезе от банята, беше само по халат. Отиде да си вземе от дрешника пижама. Според Брет сексуалният им живот не беше от най-задоволителните. Ето, не се бяха любили от три седмици, откакто беше започнала сесията на Върховния съд. Въпреки това тя го обичаше заради добротата и всеотдайността му.

— Защо не полегнеш при мен, а после да си облечеш пижамата? — рече тя с надеждата, че и на Еймъри му се люби.

Еймъри веднага разбра за какво му говори. Метна пижамата на един стол и отиде усмихнат при жена си. Целуна я лекичко и тя усети уханието на сапун и шампоан. Направи му място до себе си на леглото, пхна длан под халата и го замилова по гърдите. Отвори уста и го зацелува страстно. Сетне развърза колана на халата и сложи ръка върху корема му. Еймъри се обърна и угаси нощната лампа.

Когато телата им се допряха, Брет извика сподавено като дете и кой знае защо, моментално в съзнанието ѝ изникна образа на Елиот, както стоеше само по джинси в банята. Спомни си как ѝ се бе приискало да го помилва по покритите с косъмчета гърди. Помъчи се да не мисли за него и да се съсредоточи върху Еймъри, който я галеше нежно по ханша и гърдите. Накрая легна върху нея и тя застена от наслада. Люби я дълго, но когато свърши, Брет още бе възбудена.

Точно в този миг чуха как Дженифър се разплака. Мислите на младата жена отново се върнаха към Елиот — сега тя го мразеше, задето като някакъв натрапник нахлува в съзнанието ѝ, точно когато се люби с мъжа си. Божичко, сякаш я беше омагьосал!

На другата вечер Брет седеше на леглото и си подреждаше багажа. Еймъри вече беше прибрал нещата си в сака, беше го оставил в коридора и беше слязъл долу да се разбере с доведения си син.

Бяха прекарвали ужасен ден. Дженифър вдигна висока температура и Елиот, кажи-речи, не бе мигнал цяла нощ. После,

веднага след закуска, от Флорида се обади сестрата на прислужницата, госпожа Малъри, да ѝ каже, че мъжът ѝ е претърпял тежка производствена злополука и всеки момент ще почине. Брет каза на жената, че може веднага да замине при сестра си. Сетне, докато помагаше на Елиот да изкъпят момиченцето, него направо го втресе и баща му реши да го заведе в спешното отделение на болницата в Истън.

Дженифър моментално бе приета за изследвания — лекарите се опасяваха, че развива менингит. Почти цял ден Брет и Еймъри бяха в болницата заедно с Елиот. Тримата се прибраха надвечер, чак когато детето се унесе. Елиот смяташе да се върне при него, след като изпрати Брет и Еймъри, които се връщаха във Вашингтон. Докато си стягаха багажа, Еймъри подметна, че няма да е зле жена му да остане с Елиот, ако не за друго, то поне за морална подкрепа. Тя обаче не искаше да остава насаме с него — страхуваше се от собствените си чувства.

Чу как Еймъри се качва по стълбите.

— Не искам да те притеснявам, скъпа — каза ѝ той, — но дали да не останеш все пак с Елиот? Помоли ме да му помогнеш, стига да не ти е неприятно.

— Той ли помоли? — попита Брет изчервена.

— Да, но ти ще си решиш.

Брет знаеше, че подбудите на Елиот никак не са невинни и се ядоса, затова че използва Еймъри толкова цинично. Мъжът ѝ потърка умислено брадичка.

— Ако някой трябва да остане, то това съм аз. Все пак Елиот е мой роднина, не твой.

— Не можеш да отсъстваш от заседанията на съда. Ако наистина си обезпокоен, ще остана. Но бихме могли да наемем жена, която да се грижи за Дженифър. Аз не разбирам много-много от деца. Ала щом настояваш, съм готова да правя компания на Елиот и да го ободрявам — и на него му се струпа доста на главата — отвърна младата жена и се обърна така, че Еймъри да не види, че се е изчервила като рак.

Той я притисна до себе си. Брет го целуна по бузата и се върна при леглото, за да извади дрехите си от куфара.

— Всъщност защо да не остана? — каза на мъжа си, за да го поуспокои. — И бездруго, докато не излязат резултатите от изпитите,

нямам работа.

Еймъри не отговори нищо, Брет обаче знаеше, че той е доволен. Взе сака от коридора и двамата слязоха долу. Свел глава, Елиот седеше на пейката пред външното стълбище. Като го видя, на Брет ѝ домъчня за него. Състоянието на Дженифър наистина беше тежко. Може би избърза да го съди толкова строго. Вероятно сега последното, за което си мислеше Елиот, беше тя.

— Ще поостана ден-два — рече му ведро. — Докато Дженифър се оправи.

— Много съм ти признателен — отвърна Елиот и по лицето му пробяга едва доловима усмивка.

Брет и Еймъри се спогледаха.

— Е, аз да вървя — каза Еймъри. — Дръжте ме в течение — допълни и потупа доведения си син по рамото.

— Наистина съм притеснен — поясни Елиот. — Току-що звъннах в болницата и ми предадоха, че Джен е вдигнала висока температура и ще ѝ правят пункция на гръбначния стълб. Трябва да отида на всяка цена при нея.

— И аз ще дойда с теб — намеси се Брет. Знаеше, че и той, и съпругът ѝ искат да чуят това.

— Благодаря ти — каза Елиот и погледна часовника си. — Трябва да се обадя и на Моника, редно е да знае.

Той се запъти към телефона в кабинета, а Брет отиде да изпрати мъжа си до колата. Докато вървяха в непрогледната вечер, тя плъзна длан в неговата.

— Жалко, че не можеш да останеш и ти!

Еймъри въздъхна.

— Грижи се за тях — каза той на жена си и я целуна лекичко.

Тя кимна и се взря в лицето му, осветено от мъждивата светлина на терасата. Усети как на гърлото ѝ засяда буца. Искаше да се качи с него в колата, но нямаше как, беше длъжна да остане. Щом автомобилът се скри зад завоя, Брет се запъти към къщата, притеснена и объркана.

След броени минути тръгнаха към болницата и докато пътуваха, почти през цялото време мълчаха. Елиот явно бе погълнат от мислите си за Дженифър, а Брет — за Еймъри. Вече в предградията на града тя го попита:

— Успя ли да се свържеш с Моника?

— Да. Ще вземе първия самолет.

След малко вече бяха в болницата. Макар че беше късно, лекарят — млад набит мъж на име Дорман, ги чакаше и ги заведе в тясна чакалня, където им каза, че според него Дженифър вероятно се е заразила от менингит. Обясни им, че състоянието на детето е доста тежко, но че са успели да смъкнат температурата. След малко ги пуснаха в болничната стая на момиченцето, което беше будно и доста изнервено. Върху креватчето бяха сложили мрежа, за да не излиза детето, ето защо Елиот се пресегна през пръчките, за да помилва дъщеря си по лицето. Щом го видя, тя се разплака.

Когато санитарите дойдоха да вземат Дженифър за пункцията, Брет и Елиот отидоха в чакалнята и седнаха един срещу друг на масичка, отрупана със стари списания.

— Страшно съжалявам, че и това ти дойде на главата — каза след малко Брет. — Не го заслужаваш.

— Аз съм си виновен, не биваше да я извеждам с лодката.

— Тя едва ли се е заразила на реката. И не се укорявай, ти си прекрасен баща.

Думите ѝ го поободриха, но въпреки това Елиот беше доста посърнал. Известно време той мълча, сетне ѝ каза, че се надява да не ѝ е провалил плановете, като я е помолил да остане.

— Дано не съм сбъркала — отвърна Брет.

— Задето си сама с мен ли?

— Притеснявам се главно за теб — каза младата жена. — Нали не си ме разбрал погрешно? Останах единствено заради Дженифър.

— Благодаря за предупреждението — подсмихна се Елиот.

Прехапала устни, Брет погледна настрани.

— Дано не ти прозвучи коравосърдечно, но никак не ми харесва развитието на отношенията ни.

— Поне са взаимни...

— Не разчитай на това — възрази раздражено младата жена.

Елиот се загледа в нея. Брет се изправи и отиде до прозореца.

— Господи, защо говоря по този начин? Човек ще си рече, че сме влюбени — засмя се Брет горчиво. — Сякаш сме полудели. Какво ни е прихванало, Елиот?

Той не отговори. От доста време го измъчваше същият въпрос.

— Ако искаш, можеш да вземеш колата и да се прибереш — каза ѝ накрая.

— Зная, но нали останах, за да съм до теб! — възкликна Брет. — Забрави какво ти казах.

— И на мен не ми е никак лесно да се боря с чувствата си към теб.

— Хайде да не се впускаме в откровения.

— А в какво предлагаш да се впуснем? — подметна ехидно Елиот.

— Важното сега е да сме почтени. Честни. Верни на хората, които разчитат на нас. Все качества, за които май сме забравили — отговори наперено Брет и го погледна право в очите, но не издържа и се обърна към стената. — Ще изляза да се поразтъпча в коридора и ще взема нещо за пиене — каза смутена.

Елиот се вторачи в стената и се замисли за онова, което му е казала. Беше си признала, че също е увлечена по него, това обаче не го успокои. Съзнаваше, че забъркват голяма каша. Добре поне, че вече не се преструваха. Чест ѝ правеше, че и тя си бе признала най-чистосърдечно какво изпитва към него.

Брет се върна в чакалнята почти едновременно с доктор Дорман, който им съобщи, че вече са направили пункцията и че след като получат резултатите, ще предприемат нужното лечение. Елиот и Брет отидоха в стаята на Дженифър и зачакаха да я донесат. Когато медицинската сестра я внесе на ръце, тя не позна баща си и моментално заспа.

Двамата седяха смълчани един до друг. Стаята беше осветена от мъждива зеленикава светлина, от която всичко изглеждаше някак нереално. След известно време Елиот, който беше отпуснал ръка върху облегалката на стола на Брет, се поуспокои.

— Благодаря ти, че си с мен — каза ѝ той и я помилва по хладните пръсти. Забелязал, че тя сякаш не го чува, я попита: — За какво си мислиш?

— За баща си. Докато те гледах тази вечер как милваш Дженифър, си спомних за своето детство — отвърна тя и по страните ѝ се затъркаляха едри сълзи. — Не ми обръщай внимание, нещо се разкиснах. Вместо да те утеша, се разревах като хлапачка.

Брет се взря в очите на Елиот и кой знае защо се усети слаба, безпомощна пред онова, което сякаш неминуемо щеше да се случи. Без да продумва, той я прегърна и я притисна до себе си. Отначало тя седеше като вдървена, ала разнежена от искрената му реакция, също го прегърна през кръста и го остави да я милва по косата. Притисна лице до врата му, отпусна глава върху рамото му и се опита да не мисля какво върши и какви последици ще има това. Ту ѝ се доплакваше, ту я напушваше смях. Елиот я целуна по косата и очите ѝ се напълниха със сълзи. Накрая той я пусна, усетил, че младата жена съвсем се е притеснила.

Брет обаче знаеше, че не са извършили никакво прегрешение, че просто са се държали като хора, които след толкова тревоги са проявили един към друг малко човещина и топлина.

Още преди да отвори очи, Елиот си спомни къде е. Вратът му се беше вдървил, лъхна го миризма на найлон, с който бе покрито болничното легло. Погледна часовника си — приближаваше осем сутринта, беше спал близо два часа.

Редуваха се с Брет да дежурят край леглото на Дженифър. Поотдъхнаха си, когато лекарят им каза, че детето е сравнително добре и че трябва да му дават много течности.

— Налага се да му направим още някои изследвания — допълни доктор Дорман. — Защо през това време не отидете да закусите?

Отидоха в кафенето, поръчаха си по кафе и сладкиш и седнаха на една от пластмасовите масички в ъгъла. Нямаше и следа от неудобството, което бяха изпитвали един към друг предната вечер. Явно бяха прекосили своя Рубикон.

— Сигурно приличаме на скитници — каза развеселена Брет и прокара пръсти през разрешената си коса.

— И аз имам чувството, че съм се родил с тези дрехи — съгласи се Елиот. — След като закусим, ще изтичам горе да видя как е Дженифър и ще те откарам вкъщи да поспиш.

— Не, най-напред ще се изкъпя — засмя се младата жена.

Когато се върнаха в детското отделение, там ги чакаше Моника. Беше гушнала наред стаята Дженифър, хвърли бегъл поглед на Елиот и се втренчи в Брет.

— Здравей, Моника — поздрави я Брет.

— Мина ми през ума, че ерзац майката, за която ми споменаха сестрите, е нашата уважаема мащеха, но не бях сигурна — подметна ехидно тя и се обърна към мъжа си: — Жалко, че детето беше с теб, а не с мен.

— Това важи и за доста други случаи, когато Дженифър имаше нужда от теб, а ти през това време се забавляваше на воля — отговори злобно Елиот, но след това реши да не обръща внимание на заяждането на жена си. — Сигурно искаш да поостанеш с нея — допълни, колкото да има мир.

— Не съм била целия този път, за да се занимавам отново с теб — изсъска Моника.

— Колко време смяташ да стоиш тук?

— Както разбрах, състоянието на Дженифър вече се подобрява. Едва ли ще ми сложат легло в стаята ѝ. Но все пак искам да поговоря с лекаря и да прекарам няколко часа с нея. С твое разрешение, разбира се — подметна тя злъчно.

— Тогава ще се приберем вкъщи, за да ви оставим сами.

— Виж го ти него, щял да ме остави! Та аз съм ѝ майка, в случай че си забравил!

— Тъкмо имаш възможност да го покажеш, Моника. Сестрата вероятно ще ти обясни, но не е зле и аз да ти напомня, че трябва да ѝ даваш много течности — рече Елиот, след което хвана Брет за ръката и я поведе към вратата.

Вече бе късно следобед, когато Брет се събуди. Цяла нощ бяха дежурили в болницата и беше загубила представа за времето, но сега се чувстваше отпочинала. Стана, облече се и слезе долу. Върху пейката в долния край на стълбището Елиот ѝ беше оставил бележка, че отива в болницата и щял да остане там, докато Дженифър заспи вечерта, затова Брет да не го чакала за вечеря.

Докривя ѝ, че е тръгнал без нея, но после реши, че така е по-добре — тъкмо имаше време да помисли на спокойствие. Покрай изживяването снощи за първи път се усъмни в брака си. Беше ѝ неприятно, че Елиот е пробудил у нея нещо, което никога не беше

изпитвала към Еймъри — някакъв копнеж, непреодолимо желание да бъдат заедно.

Закрачи нервно из огромната къща, чудеше се как да постъпи. Накрая седна на огромния фотьойл срещу портрета на жената, която, ако беше жива, щеше да ѝ бъде свекърва и която я гледаше някак укоряващо.

Часовете се нижеха неописуемо бавно. Брет пусна телевизора, за да види новините. Не ѝ се четеше, не ѝ се искаше да остава сама с мислите си. Сетеше ли се за Елиот, я обземаше някаква подсъзнателна тревога.

Отиде в кухнята да си направи чай и погледна през прозореца над мивката. Небето съвсем се бе свъсило, явно се задаваше буря. Беше излязъл вятър, който брулеше старата къща. Не че я беше страх да е сама в това лошо време, но все пак предпочиташе някой да ѝ прави компания. Не беше сигурна дали Елиот ще се прибере за вечеря, но за всеки случай реши да сготви и за него. Госпожа Малъри беше оставила бульон, с който Брет направи зеленчукова супа. Извади от фризера и няколко пържоли, донесе от килера бутилка бордо. Когато стана осем и половина, а Елиот все още го нямаше, Брет се разтревожи да не би състоянието на Дженифър да се е влошило. Изтича в антрето и надзърна през вратата дали не идва кола, но пътят бе безлюден. Заслушана във все по-силния вятър, заснова нервно из празната къща. По едно време се качи горе да си сложи пуловер — беше застудяло. После се върна в салона и пак се загледа в портрета на Ан Мейтланд, когато чу шума на автомобил и моментално хукна към антрето.

Елиот вече беше пред вратата. Брет му отвори и усети повея на силния вятър.

— Как е Дженифър? — попита запъхтяна.

— Много по-добре — отвърна той и върху посърналото му лице грейна усмивка. — Когато си тръгнах, вече спеше като ангелче.

— Уморен ли си? — попита тя.

— Да!

— Приготвила съм чудна вечеря, дано не си ял в болницата.

Елиот поклати глава и пак я погледна мрачно. Личеше си, че едва се сдържа да не я прегърне, да я притисне до себе си. Брет отиде при него и той обви ръце около кръста ѝ. Младата жена потрепери — сега усети физическото му присъствие по-силно, отколкото в болницата.

Елиот я целуна по слепоочието и тя си даде сметка, че наистина са стигнали твърде далеч в интимностите, ето защо се отдръпна.

— Сигурно вече си по-спокоен. Хайде, ела да вечеряме — след като отидоха в кухнята, попита: — Предполагам, че вече и Моника не е толкова разтревожена?

— Когато отидох в болницата, вече си беше тръгнала.

— В Бостън ли се е върнала?

— Едва ли. Казала е на медицинската сестра, че няколко дни ще бъде във Вашингтон и е оставила телефонен номер, ако се наложи да я повикат.

Докато вечеряха, си говореха главно за Дженифър, но не можеха да се отърсят и от напрежението, тегнещо помежду им. Нали се бе притеснил покрай детето, Елиот си позволи да пийне повечко вино, докато Брет отпи малко от чашата и я побутна встрани. Усети, че ръцете ѝ треперят и ги скри в скута си.

След като Брет вдигна чиниите и ги сложи в миялната машина, Елиот предложи да отидат в салона и да си сипят коняк.

— Ще дойда с теб, но не ми се пие повече — отвърна Брет.

В салона, докато той си наливаше от брендите, Брет отиде до прозореца и се взря навън. Вече беше тъмно. Щом се обърна, видя, че Елиот стои в другия край на помещението и я гледа втренчено. После тръгна към нея и тя проумя, че съзнателно или подсъзнателно, се е готвила за този миг.

— От какво толкова те е страх? — попита Елиот.

— От теб, естествено.

Отиде при камината и застана под портрета на Ан Мейтланд сякаш с надеждата, че тя ще я защити. Сега вече съжаляваше, че е дошла на Източния бряг.

— Сигурно си капнал — каза на Елиот колкото да промени темата. — Аз все пак подремнах следобед. Защо не си легнеш?

Той не отговори. Сега вече гледаше не нея, а портрета над камината. Брет го забеляза и попита:

— Познаваше ли майката на Еймъри?

— Естествено. Но не бяхме първи приятели. Тя не си падаше много-много по мама, а мен ме смяташе за чужд човек. Гледах да я избягвам, а след смъртта на мама изобщо не съм я виждал. След

няколко години се спомина и Ан Мейтланд. На нея ли искаш да приличаш? — попита я най-неочаквано.

— Не разбирам за какво говориш. Не искам да приличам на никого, искам да бъда такава, каквато съм.

— И успяваш ли?

— Наистина не проумявам за какво намекваш — намръщи се Брет.

— Просто те питам какво очакваш да постигнеш като съпруга на Еймъри.

— Мисля, че попрекали с алкохола! — сопна се ядосана Брет. — Само не ме предизвиквай.

— Изобщо не те предизвиквам. Просто се опитвам да те разбера. И не мога.

— Аз също.

Брет отпусна ръка върху полицата над камината, до старовремската ваза на Ан Мейтланд, която, както ѝ беше казвал Еймъри, принадлежала на семейството вече няколко поколения. Елиот, който отново беше седнал на фотьойла, я наблюдаваше неприкрито, сякаш бе в пълното си право. Брет знаеше, че я желае плътски и за първи път се усети в опасност.

— Мисля да си лягам, ужасно съм уморена — каза му. — Пък ти си стой тук, щом се чувстваш толкова бодър.

— Ако ти се спи, не мога да те спра.

— Тогава лека нощ.

— Лека нощ! — пожела ѝ и той и я изпроводи с поглед.

Не можеше да се преструва, че не я желае. Погледнеше ли я, си представяше как я обладава. Брет също го съзнаваше и ѝ беше неприятно, но реши, че няма смисъл да го прави на въпрос, при положение, че той не прекрачва границите на благоприличието. Ала тъкмо в това бе проблемът — че Елиот искаше да прекрачи тези граници. Единственото, за което бе в състояние да си мисли, бе Брет. Не беше срещал такава невероятна жена. Общоприетите норми, дори елементарното приличие му диктуваха, че трябва да си я избие от главата. Ала не можеше да я забрави. Още от мига, в който я беше видял, беше усетил, че са родени един за друг. И нямаше сила на тоя свят, която да му попречи да слее съдбите им.

Моника седеше сама в кафенето на „Уотърманс Ин“. След като си тръгна от болницата, реши да пийне нещо, тъй като до срещата ѝ с Робърт Фарънс имаше доста време. Беше притеснена. Беше го виждала за последен път в Делхи. Интересно ѝ беше какво е станало с него и щом научи, че той е във Вашингтон, реши да му звънне. Той, милият, ѝ се зарадва много.

Бе по-различен от другите, въпреки че навремето Моника не го съзнаваше. Тогава беше неописуемо нещастна с Елиот и беше отсъдила, че увлечението ѝ по Робърт е мимолетно, че в него тя просто търси утеха и разнообразие.

С Жерар, любовника ѝ от Женева, само си убиваше времето. Изобщо не го обичаше, за разлика от Робърт.

Денят, когато го видя за последен път, беше един от най-тъжните в живота ѝ. Робърт се беше промъкнал незабелязано в клиниката към посолството, за да се сбогуват. И двамата се просълзиха.

— Важното е да се справиш, всичко друго ще се нареди от само себе си — каза ѝ той тогава.

— Веднага щом се почувствам по-добре, ще ти се обадя — обеща му Моника.

— Ще те чакам, миличкото ми.

Робърт си беше такъв — приемаше стоически живота. Не ѝ каза нищо повече. Само я целуна и си тръгна „Дано занаяпред си щастлив!“, пожела му Моника наум, както лежеше в болничната стая. И наистина щеше да му се обади, ако не беше бременна.

Докато беше на гости на брат си в Ню Йорк, често си мислеше за Робърт. Мъчеше се да си спомни лицето му, но колкото и да е странно, в съзнанието ѝ изплуваха само някакви смътни впечатления. Помнеше най-вече циничното му чувство за хумор, неговия непукизъм. За нея Робърт беше главно олицетворение на избавлението, което Моника толкова отчаяно търсеше. Освен че обичаха да си пийват, имаха много допирни точки и главно това, че зад наперената фасада и двамата страдаха неописуемо. Нещо ѝ подсказваше, че трябва на всяка цена да се съберат отново. Бяха изминали повече от три години, но въпреки това Моника реши да опита. Щом го откри по телефона, разбра, че Робърт все така не е женен и му каза, че е в развод с Елиот.

— Сигурно си научил, че имам дете. Заради това не те потърсих навремето. Когато напуснахме Делхи, още не знаех, че съм бременна. Да ти призная, поне сто пъти съм сядала да ти пиша. Често се сецах за теб, но все отсъждах, че няма смисъл да те виждам, докато съм женена за тоя кретен Елиот.

— Значи все пак решихте да се разделите.

— Беше неизбежно. Знаех го още в деня, когато те срещнах, Робърт. Тогава в Делхи не ми вярваше, но си беше чистата истина. Нали знаеш, всичко с времето си? Не искаш ли да се видим и да пийнем по един джин с тоник?

— Както в добрите стари години — засмя се той и след кратко колебание добави: — Утре съм се уговорил с едни приятели да вечеряме заедно, но може би ще успее да се измъкна по-рано.

Разбраха се да се видят в едно прикътано заведение край моста при залива Чесапийк. До срещата им оставаше още малко време, затова докато чакаше в „Уотърманс Ин“, Моника си поръча втори джин в чест на Робърт. Едно време двамата ужасно си падаха по джина. Първия път, когато се напиха заедно в клуба му в Делхи, той я попита защо се е омъжила за Елиот. Моника отговори, че и тя не знае. Но през двете години, минали оттогава, беше осъзнала, че се е омъжила не за самия Елиот, а за представата си за него. Когато се запознаха, тя живееше в Бостън и излизаше с приятелите на братовчед си, главно млади адвокати. Елиот ѝ се стори по-подходящ и различен, едно чудесно съчетание.

Открай време си беше авантюристка по отношение на мъжете и ги сменяше като носни кърпи. Хващаше с приятелката си Джули Мос, която също не си поплюваше, някой италианец или португалец, изстискваше го до последната капка, така че клетникът едвам се държеше на крака и се прехвърляше на следващия. После се поукроти и тръгна уж сериозно с Дейвид, млад преподавател от „Тъфтс“. Той я заведе на тържество на випускниците на института по право и дипломация „Флечър“, където по онова време следваше Елиот. Докато слушаше научните дрънканици на гаджето си, Моника току стрелкаше с очи Елиот, който на драго сърце отвърщаше на погледите ѝ. Отиде на бара да си вземе още шампанско, Елиот начаса довтаса при нея и в навалищата ѝ се лепна отзад. Тя се обърна и попита:

— Има ли причина да си толкова надървен?

— Живея в хотел „Мейфлауър“ — отвърна той без недомлъвки.
— Колата ми е черно порше, спрял съм я на паркинга до входа. Ще чакам пет минути.

Два дни не излязоха от хотелския му апартамент, любеха се като невидели, само от време на време отскачаха до банята да се окъпят или сядаха в хола да хапнат. В леглото Елиот ѝ шепнеше на френски, което Моника изтълкува като добра поличба — когато бе шестнайсетгодишна, бе изгубила девствеността си в Париж с един студент алжирец на име Кадир. Не че си умираше за Франция, просто и Кадир, както и Елиот, ги биваше в леглото.

Кой знае защо, не обърна внимание на факта, че Елиот смята да прекара живота си в чужбина. Тя не си падаше много-много по пътуванията. Затова пък семейството му беше богато, което щеше да допадне на баща ѝ, а и вече бе проумяла, че не ѝ се живее като съпруга на адвокат, която се чука за разнообразие с градинаря. Ето защо три месеца, след като се запознаха, се омъжи за Елиот Брустър в градината на бащината си къща на Лонг Айланд.

Макар и да беше недогледала някои дребни подробности, Моника знаеше защо го е сторила, недоумяваше обаче защо Елиот ѝ е поискал ръката. Явно я беше помислил за друга. Но в началото, като че ли беше влюбен. Дори когато започнаха да се карат, в отношението му към нея пак имаше неприкрита страст.

Година-две, след като се ожениха, се намразиха до смърт. Моника ненавиждаше Елиот, защото я караше да се чувства непълноценна. Той пък я мразеше, защото тя не го обичаше така, както му се искаше на него. Така бракът им се превърна в жива мъка и за двамата.

Наближи часът, когато се бяха уговорили да се срещнат с Робърт. Моника си плати сметката и се запъти към изхода, след което се качи на колата, която беше взела под наем. Мразеше до смърт Източния бряг. Усети огромно облекчение, щом прекоси по моста залива Чесапийк. В окръг Талбът и Мейтландови имаше нещо, от което направо ѝ се повдигаше дори повече, отколкото от Елиот.

Обичаше големите градове и навалищата, хората и анонимността. Падаше си по особняците. Но най-вече по мъжете, които я разбираха и можеха да се поставят на нейно място — като Робърт Фарънс. Вече минаваше десет, когато излезе на магистралата северно от Анаполис.

Градчето Уотървю, разположено върху малък остров в залива, бе съвсем наблизно. Робърт ѝ описа най-подробно как да стигне до заведението. Беше ѝ казал, че е доста западнало, така че те ще се позабавляват до насита, без да се съобразяват с никого. Единствен той беше наясно колко обича Моника такива неща.

Тя харесваше у него тъкмо това — че двамата не се притесняваха един от друг, че с него никога не се измъчваше от комплекси. А се познаваха от броени месеци, преди Моника да получи нервната криза. За първи път през живота ѝ сексът не бе в дъното на връзката, дори беше нещо второстепенно. И точно затова Моника си мислеше, че може би обича Робърт.

Беше извадила страхотен късмет, че той е във Вашингтон, именно когато тя имаше най-голяма нужда от него. Явно това не бе случайно — съдбата ѝ подсказваше нещо. И все пак Моника не знаеше как ще я посрещне Робърт. Беше подочула, че си има приятелка, ала въпреки това реши да опита отново.

Вътре в заведението усети сладникавата миризма на уиски. Отдалеч видя Робърт — беше седнал в дъното на барплота и над главата му се виеше пушек. Държеше с една ръка и цигарата, и чашата. Щом я забеляза, ги остави и се изправи, грейнал в усмивка.

— Изглеждаш страхотно! — възкликна той и я притисна до себе си.

Моника се развълнува много. Робърт се дръпна и тя се взря в очите му. Беше остарял, понапълнял и оплешивял, торбичките под очите му бяха по-големи, сенките — по-тъмни. Но се усмихваше все така сърдечно, бе все така неотразимо чаровен.

— И си отслабнала! — допълни той и я огледа от глава до пети.

— Е, сега не съм бременна.

Известно време той не свали очи от нея, сетне се поинтересува:

— Детето на Елиот ли е?

Моника кимна.

— Така си и знаех, но все пак реших да попитам. Хайде, ела да седнем на бара и да те почерпя нещо.

Поръчаха си джин с тоник и се чукнаха.

— Е, не сме в Индия — засмя се Робърт, — но пак си прием джина.

Моника се наведе и го целуна по бузата.

— Толкова време мина, а още ми харесваш.

— Страхотен роман извъртяхме. Само дето беше твърде кратък.

— Предполагам, че се хвана с мен, защото ти е било мъчно за Нора.

— Няма такова нещо. Лека й пръст, но след смъртта ѝ си отдахнах. Животът ни беше истински ад. А при теб как вървят нещата? Доколкото разбирам, не особено добре?

— Развеждаме се.

— Е, това вече не е приятно. Елиот ми беше симпатичен. Но да го оставим него. Често си мислех за теб.

Моника се почувства обнадеждена. Слава Богу, не само на нея ѝ беше мъчно, че любовта им е продължила толкова кратко. Дори докато се любеше с Жерар върху кушетката в лекарския му кабинет, често си мислеше за Робърт.

— Неведнъж съм се питала дали онова, което изпитвахме един към друг в Индия, беше любов? — каза накрая. — Може би бяхме просто самотни. Но този път ще бъде пределно откровена Робърт. Нямам намерение да се крия като крадец. Нямам интерес да се срещам с теб само за да се чукаме. Вече ти казах, развеждаме се с Елиот и ме чака люта битка в съда, ако не му дам онова, което си е наумил. Ето защо имам нужда от приятел.

Робърт всмуква от цигарения дим и го издиша към тавана.

— Трогателно искрена си.

— Вече съм на трийсет и четири години, предстои ми бракоразводно дело. Имам и дъщеря. Не виждам причина да се правя на госпожица.

— Елиот има ли претенции към детето?

— Не знам, не знам. И аз се чудя какво да правя с Дженифър — изстена Моника. — Когато той си тръгна от Женева и взе и момиченцето, се почувствах като волна птичка, сега обаче ми е мъчно за нея. Объркана съм.

— И какво излиза, имаш нужда от приятел — повтори Робърт и я погледна изпитателно. — Това добре, но защо имам чувството, че разговорът ни ще приключи в кревата?

— А, сигурно — усмихна се Моника. — Просто раздялата ни продължи прекалено дълго. Това е всичко.

Робърт сложи длан върху нейната и я погледна през цигарения дим.

— Навремето си мислех, че те обичам. Може би ще те обикна отново.

Моника се приближи към него и той я прегърна и я целуна по косата.

— Мен ако питаш, искаш дъщеря ти да остане при теб. И имаш нужда от човек, който да ти вдъхва увереност и да ти помага.

— Може би си прав. Елиот обаче е убеден, че не ставам за майка. Стига да не беше толкова самовлюбен, щеше да проумее, че не съм чак толкова гадна, каквато ме изкарва. Но да не те занимавам с проблемите си. Все пак съм ти признателна, че ми съчувстваш.

— От доста време не съм правил нищо смислено — отвърна Робърт и я погледна в очите. — Може би сега е моментът да го сторя.

Брет се събуди от миризмата на бекон и кафе. За миг си помисли, че е в Маунт Айви и леля Лиона ѝ прави долу закуска. После се сети къде е.

Когато влезе в кухнята, завари Елиот до печката с една от престилките на госпожа Малъри. Беше в приповдигнато настроение. Държеше се така, все едно предната вечер не я беше ухажвал. Може би си беше пийнал повечко и сега съжаляваше за своето поведение.

— Добро утро — пожела му Брет хладно.

— Чудна работа, подремнеш малко и веднага се оправяш. Чувствам се нов човек.

— Значи ли това, че и ще се държиш поновому?

— Ще се помъча да не засягам чувствата ти — каза той развеселен. — Хайде, сядай, ще ти приготвя закуската. Току-що звъннах в болницата, Дженифър вече се чувства чудесно. След малко ще отскоча да я видя.

— Нали нямаш нищо против да дойда и аз?

— Дори се надявах, че ще поискаш.

След закуската се отправиха към Истън. Момиченцето тъкмо се бе окъпало и се зарадва много на баща си, който я гушна, а след малко ѝ зачете приказка. Докато го гледаше, Брет, който знае защо, си представи, че те двамата с Елиот са родители на Дженифър. Дали се

обаждаше майчиният ѝ инстинкт или въображението ѝ се беше развихрило заради Елиот? Никога не си беше представяла такива неща за Еймъри и това я притесни.

— Трябвам ли ти още в „Роузмънт“? — попита тя Елиот, щом той прочете приказката. — Мисля да се прибирам във Вашингтон.

— Предпочитам все пак да останеш — отвърна той, без да дава повече обяснения.

Брет реши да не го пита, за да не чуе нещо неприятно.

— Добре тогава, ще помисля.

— Няма какво да мислиш. Изглежда, не ти възлагам достатъчно работа и ти скучаеш. Я почети на Дженифър, а аз ще отида да попитам лекаря кога смятат да я изпишат.

Докато ставаше, нарочно я докосна по ръката. Тя се почувства така, сякаш стои върху подвижни пясъци. Вече нямаше връщане назад.

Тръгнаха си от болницата късно следобед, когато момиченцето си легна да поспи. Отново се бе заоблячило. Елиот се беше умълчал, явно беше в мрачно настроение, в съзвучие с времето навън. Щом спряха пред къщата, той ѝ каза:

— Искате ли да се поразтъпча. Ще се разходиш ли с мен?

Брет го изтълкува като покана да поговорят и да изяснят отношенията си. Болницата едва ли беше най-подходящото място за сериозни разговори.

— Добре — съгласи се тя. — Но нека първо се преобуя.

Елиот я изчака отвън. Тръгнаха покрай реката, по пътеката, която водеше към гората. Почти през цялото време той мълчеше, макар че се случваше да я докосне, да я хване за ръката, за да ѝ помогне да прескочи някое повалено дърво или да мине през храсталака. Чува в далечината гръмотевица.

— Дали да не се връщаме? — попита младата жена.

— Май не обичаш да предизвикваш съдбата.

— И бездруго вече поех излишни рискове.

— Какво чак толкова ще ни стане? Най-много да се измокрим — усмихна се Елиот.

Продължиха нататък, въпреки че небето съвсем притъмня. След малко, когато излезе силен вятър и започна да вали, Брет спря и каза:

— Ето, сега дори и да се върнем, ще се намокрим.

— Ще се скрием някъде.

— В гората ли? — прихна тя.

— Доколкото си спомням, някъде тук имаше навес.

Вече валеше като из ведро, когато Елиот откри навеса — беше по-встрани от пътя, в гъсталака. Той изтупа от прахта една щайга и допрели крака, двамата седнаха на нея. Брет стисна колене и се загледа в дъжда.

— Трябваше да си взема дъждобрана — каза тя.

— Е, вече рискува.

— Просто не се сетих. Непрекъснато вършим неща, без да се замисляме. Затова и си патим в живота.

— Нима смяташ, че си си изпатила?

— Не знам дали съм си изпатила, но съм сигурна, че нарочно ме доведе тук.

— Няма такова нещо. Но и ти не си докрай искрена със себе си и стоварваш вината изцяло върху мен.

— Какво искаш да кажеш? — възмути се Брет, изтръпнала от уплаха.

Стана от щайгата, отиде в края на навеса, облегна се на подпората и се загледа в поройния дъжд. Усетила върху лицето си хладния влажен въздух, след малко се обърна и добави:

— Не го прави, Елиот. Моля те.

— Съжалявам, но някои неща не зависят от мен.

— Тръгвам си още щом се приберем в къщата — отсече Брет, като се мъчеше да не издава отчаянието си. — Връщам се във Вашингтон.

— Това ли искаш? — попита Елиот и също се изправи.

— Естествено.

— Не ти вярвам — каза той спокойно, без следа от закана в гласа, след като отиде при нея.

Наведе се към Брет и тя усети, че ще я целуне. Поклати глава, за да го спре. Елиот обаче я хвана здраво и долепи устни до нейните. Младата жена моментално се възбуди. Желаяше Елиот от дълги дни, копнееше за него и сега не се сдържа, отдаде се без колебание на чувствата си. Той притисна снажното си тяло до нейното и я зацелува още по-отчаяно. Тя застена и се разтрепери.

— Желая те, Брет — прошепна едва чуто Елиот. — Още сега.

От думите му тя сякаш изтрезня, даде си сметка, че той ще я обладае тук, насред гората.

— Не!... — простена и се дръпна. — Не бива да го правим.

Мразеше се затова, че също го желае, но беше безсилна да се пребори със себе си. Без да каже и дума повече, Брет се обърна и хукна, колкото ѝ държат краката, през гората. Елиот я повика, Брет обаче не спря. Трябваше да избяга от него на всяка цена.

От време на време я виждаше между дърветата пред себе си, тя спираше да си поеме дъх, ала усетеше ли, че Елиот е наблизил, пак хукваше като обезумяла. Той вече знаеше, че не иска да е с него, но поне беше наясно с чувствата ѝ. Беше направил каквото трябва. Не можеше да си позволи после цял живот да съжалява, че не е рискувал.

Видя пред себе си къщата. Брет го чакаше отпред на стълбището. И тя беше вир-вода, мократа ѝ коса бе полепнала по лицето, дрехите ѝ бяха подгизнали. Още малко и щеше да се разплаче.

— Защо го направи? — попита го, когато Елиот тръгна нагоре по стъпалата. — Ами Еймъри? Не помисли ли за него.

Явно Брет се измъчваше повече, отколкото беше очаквал. Елиот нямаше какво да ѝ отговори. Тя се разрида. На него също му се доплака, домъчня му за тази прелестна млада жена, за себе си.

— Поддам ли се, с мен е свършено — проплака Брет. — Толкова ли не го виждаш? Или може би не те интересува?

— Интересува ме и още как! Та аз те обичам!

Обхвана лицето ѝ с длани и се взря в очите ѝ, по-красиви от всякога. Изтри с палец грима, размазал се по страната ѝ. Брет го хвана за китките и махна дланите му от лицето си, но не се дръпна.

— Недей, Елиот — примоли се тя. — Не ме докосвай.

В главата му се въртеше само едно — искаше Брет да е негова, пък да става каквото ще.

— Нямам избор. Не мога повече да се боря със себе си. Само чаках да разбера какво изпитваш към мен. Сега вече зная.

Брет се извърна бавно и се запъти към къщата. Отиде в своята стая, но не затвори вратата. Елиот загледа от коридора как тя влиза в банята и чу, как пуска водата. След малко също отиде да се окъпе в банята за гости. После си сложи хавлията и отиде в стаята на Брет. Вратата още беше отворена. Брет лежеше на леглото, завита само с

чаршаф, кехлибарената ѝ коса се беше разпиляла като ветрило върху възглавницата. Елиот приседна на кревата и я докосна по бузата.

— Дали Бог ще ни прости? — простена тя като дете.

Без да отговаря, младият мъж се наведе и я целуна лекичко по устните.

— Обичам те, Брет — промълви едва чуто. — Обичам те.

Видя я както никога дотогава — бръчиците около очите ѝ, съвършения овал на ноздрите, заоблените скули. Вече не се сдържаше, очите му проблеснаха и той се почувства жесток мъчител, а не влюбен мъж. Ала не можеше да надмогне желанието си да усети вкуса на устните ѝ, вече стекли от целувките му. Всъщност искаше не да я обладае, а да я притежава, да я прегръща, да усети, че тя е негова. Отметна чаршафа и я замилва по гърдите с набъбнали като пъпки зърна. Притворила уста, Брет застана от наслада. Елиот прокара пръсти по кръста и заобления ѝ ханш. Съвсем се възбуди от кожата ѝ, нежна като свила.

— Прегърни ме! — прошепна младата жена. — Имам чувството, че ще умра.

Елиот махна халата и легна до нея. Замилва я и я притегни към себе си. Тя го погледна с широко отворени очи и простена тъжно. Елиот я зацелува като обезумял и пхна ръка между бедрата ѝ — вече бе влажна. Загали я, плъзна език по гърдите ѝ, сетне по стомаха и тънката талия, раздалечи краката ѝ и започна да я целува. Брет потрепери и извика, но не се дръпна. Затъна се, като стенеше от удоволствие. След броени минути свърши, крещейки името му. След малко Елиот застана на колене и зачака. Брет отвори очи, видя набъбналия му пенис, но не каза нищо. Когато той проникна в нея, Брет притисна с длани ябълките на таза му, та членът му да влезе по-надълбоко. Вече не се целуваха, толкова бяха запъхтени. Елиот бе на върха на щастието, че я притежава, че тялото ѝ вече е негово. Брет се изви като дъга и той не се сдържа и се изпразни мощно, след което, изнемощял, се свлече върху нея. Прегръща я дълго, накрая се претърколи и легна отстрани.

Тя не продумваше. Елиот се взря в очите ѝ и видя, че са влажни. И тогава разбра колко дълбоко е наранил душата ѝ. По страните ѝ се застичаха сълзи. Брет вече не се преструваше. Чак сега той осъзна

какво ѝ е, колко висока цена е трябвало да плати. Проумя и, че тя го е знаела много отдавна.

След час бурята утихна. Малко преди да се мръкне, спря и дъждът. Брет лежеше до Елиот, който се беше унесъл. Още не смееше да си мисли за Еймъри, за това какъв ужасен грях е извършила. Какво точно се е случило и си отговори — просто е изпитала наслада. Забравила за всичко друго, се беше отдала на Елиот, но беше повече от сигурна, че заради това свое прегрешение ще има да тегли много. Засега обаче не искаше да мисли за това.

В този миг телефонът в другия край на стаята иззвъня и тя подскочи като ужилена. Елиот надигна глава и се огледа.

— Сигурно се обаждат от болницата — каза Брет.

— Ще вдигна аз — каза Елиот и отиде да се обади. — А ти ли си, Еймъри? Дженифър е много по-добре. Може би ще я изпишат утре, най-късно вдругиден — Брет видя как той се обръща и я поглежда. — Не, Еймъри — допълни след малко. — Горе е, спи. И тя, горката, се измъчи покрай детето. Няколко нощи не сме мигнали.

Брет се възмути какъв изпечен лъжец е — може би му беше от професията. Но му бе и благодарна, че я бе пощадил. Ако ѝ беше подал слушалката, тя щеше да се разплаче неудържимо.

— Ако искаш, ще я събудя... — продължи Елиот. — Да, разбира се, ще ѝ предам. Приятна вечер тогава.

Затвори бързо, сякаш Брет наистина спеше и той внимаваше да не я събуди. Върна се при кревата и отново легна до нея. Брет се загледа със свито сърце в тавана.

— Господи, какво направихме! — простена тя, усетила, че Елиот я наблюдава.

Той я хвана за брадичката и я обърна към себе си.

— Любихме се. Понеже и двамата го искахме много. Никога няма да съжалявам. Обичам те.

— Това няма значение.

— Разбира се, че има. Това е най-важното на света. Разбери, създадени сме един за друг.

Дали наистина бе така? Какво искаше да каже Елиот? Че тя трябва да се разведе с Еймъри, за да бъдат заедно ли? Дали с брака ѝ не беше свършено?

— А как ще погледна Еймъри в очите? — попита умърлушено.

— А как щях да погледна себе си, ако днес не се бях любил с теб? Кажи, обичаш ли ме?

— Привличаш ме ужасно — призна си Брет. — Вече дни наред мисля само за теб. Може и да те обичам, но всичко стана толкова бързо... Допреди седмица за мен на този свят съществуваше един-единствен мъж — Еймъри.

— А аз те обикнах още в Индия, тогава обаче не го съзнавах. Но сега, когато отново се появи в живота ми, съм повече от сигурен, че те обичам.

— Лесно ти е на теб. Развеждаш се.

Той се наведе и я целуна.

— Моля те, подари ми тази седмица — прошепна той. — Само тази седмица.

На сутринта Брет се събуди още по тъмно и се опита да прогони мрачните си мисли. Елиот стана да се окъпе и тя го зачака да се върне и отново да я прегърне, да ѝ вдъхне сигурност и спокойствие. Любиха се страстно и необуздано, както Брет не се беше любила никога дотогава.

След закуската излязоха да се поразходят в мразовития ден с лодката. Минаха през болницата да видят Дженифър и след като тя заспа, отидоха да вечерят в Оксфорд.

Седнаха на маса до прозореца с изглед към реката и Елиот сподели с Брет мечтата си да прекара година-две на някой южен остров в Тихия океан. Каза ѝ, че щял да си вземе стотина книги и да заведе и жената, която обича. На нея ѝ стана приятно. Коя жена би се отказала от такава блажена година след двата дни, които ѝ бе подарил Елиот? И то не само заради секса. С него ѝ беше спокойно и можеше да говори искрено за какво ли не, както с никого дотогава, включително и Еймъри.

По едно време си даде сметка какви неща ѝ минават през главата и се стъписа — всъщност обмисляше как да зареже съпруга си!

Запита се дали наистина е готова да тръгне с Елиот, да сложи кръст на толкова много неща. Обичаше Еймъри нещо, което все още не можеше да каже със сигурност за Елиот. Започна да си втълпява, че отношенията ѝ с нейния съпруг имат измерения, каквито една любовна

връзка няма да ѝ даде никога — те се крепяха на взаимно уважение, което тя бе предала с лека ръка.

Но още докато си мислеше за Еймъри, вниманието ѝ отново беше привлечено от младия мъж срещу нея, който я замилва по ръката и се взря в очите ѝ. Когато си тръгнаха, Брет вече не издържаше, любеше ѝ се ужасно. Още щом влязоха в тъмната къща, се нахвърлиха един на друг. Елиот я разсъблече край стълбите, тя обаче му се отскубна и изтича горе. Той я настигна и я люби часове наред във всички възможни пози. Брет свършваше толкова често, че имаше чувството, че оргазмите ѝ са се слели.

— Господи, ще умрем — изстена тя по едно време. — Нямах ли насита?

— С теб не — засмя се Елиот и я ухапа леко по рамото. — И се надявам да не ти се наситя никога.

Брет потрепери. Той стана и я зави. Сетне я прегърна и я зацелува по косата и ушите, заповтаря ѝ отново и отново, че я обича.

От топлината, от спокойствието, което ѝ вдъхваше премалялото му от любенето тяло, Брет започна да се унася. С никого досега не се бе чувствала толкова щастлива, както с Елиот Брустър.

На другия ден към обяд изписаха Дженифър от болницата и баща ѝ я доведе вкъщи. Брет вече беше почистила и сготвила. Пак беше излязла буря, но вътре бе топло и уютно.

След обяда Елиот качи момиченцето на коленете си и двамата започнаха да разглеждат книжки с картинки. Дженифър си беше възвърнала жизнеността и отново не я свърташе на едно място.

Надвечер обаче затрещяха гръмотевици, угасна токът и детето се уплаши и се разплака. Баща му дълго го притиска до себе си, после двамата с Брет го качиха горе и го сложиха да си легне.

Брет си спомни колко се е страхувала като малка от светкавиците, ето защо гушна Дженифър и започна да ѝ пее точно както едно време ѝ пееше леля Лиона. Елиот седеше на фотьойла и я слушаше. После, щом момиченцето се унесе, отиде при тях, целуна ги и двете и каза на Брет, че ще слезе долу да запали огън в камината. Когато излезе от стаята, Брет се запита дали някой прекрасен ден няма да стане втора майка на Дженифър.

Щом слезе долу, Елиот вече беше отворил бутилка шампанско и гледаше бумтящия огън. Отиде до него и той я замилва. Разкопча

блузата ѝ и я загали по гърдите, пробуждайки у нея все същото неутолимо желание. Тя обаче се сети за нещо, което през последните няколко дни неизменно я занимаваше — кой знае защо и през ум не ѝ минаваше да се пази, въпреки че противозачатъчната мембрана ѝ беше подръка. С Еймъри изобщо не се двоумеше, винаги си я слагаше, а с Елиот се държеше съвсем безотговорно.

Когато той разкопча сутиена ѝ, Брет се извини и изтича да се оправи в банята горе. Докато се събличаше, изтрещя гръмотевица, от която сякаш се разклати покривът на къщата. Тя потрепери, заметна се с робата и се отби да нагледа Дженифър, която въпреки бурята спеше сладко-сладко. После тръгна към стълбището.

След време, докато си припомняше тези критични мигове, все не можеше да се сети дали е чула приближаващата кола и дали не е помислила фаровете за светкавица. Но тогава в ума ѝ беше само едно — Елиот. Когато слезе в салона, го завари да лежи върху одеяло, което беше извадил от шкафа в коридора и беше разстлал пред камината. Само като го видя, се възбуди. Елиот се пресегна и я повика с ръка при себе си. Брет развърза колана на робата и я остави да се свлече на пода.

Тъкмо когато изтрещя поредната гръмотевица, Елиот прокара длан по бедрата на младата жена. Тя се взря в очите му и усетила неговите милувки, застана от удоволствие.

После, кой знае защо, ѝ се стори, че някой ги наблюдава. Отвори очи и се извърна към френските прозорци. Зад тях, в проливния дъжд като вкаменена стоеше жена с тъмна коса и навъсено лице. Беше Моника Брустър.

ЧАСТ IV

Чеве Чейс, щата Мериленд

8 ноември 1988 година

Брет пусна бюлетината и мина покрай хората, чакащи да влязат при избирателните урни. Редът на Еймъри още не беше дошъл и тя излезе навън. Пое си въздух и се облегна на стената. После тръгна да се разходи по алеята, отрупана с окапали есенни листа. Дано Еймъри излезеше по-бързо! Искаше час по-скоро да се прибере вкъщи.

Най-сетне той излезе от училището, в което гласуваха от техния избирателен район, и забелязал, че е оклюмала, й рече:

— Горے главата! Ще дойде звездният час и на демократите. Ето, ние, републиканците, чакахме доста дълго, докато Никсън спечели тия проклети избори.

Обикновено Брет говореше ентусиазирано за политика, днес обаче не каза и дума, толкова й беше криво. В главата й се въртеше само едно — Елиот. Когато се качиха с Еймъри в колата, й се искаше да му каже всичко, да си изплаче веднъж завинаги болката, за да се отърси от мъчителните спомени.

Отново си представи как Моника ги е гледала от прозореца, докато се любят с Елиот. Брет изтича гола нагоре по стълбите и докато той се караше в салона с жена си, се залости ужасена в стаята си. Толкова се притесни, че си стегна багажа и когато Елиот се качи при нея, вече си беше облякла дори палтото.

— Извинявай — каза й той. — Моника си тръгна.

— Извинявай ли? — изкрещя почти истерично Брет. — Ти даваш ли си сметка какво се случи?

— Нищо особено не се е случило.

— Да, само дето жена ти ни завари да се любим.

— Не бери грижа за жена ми, ще се разбере с нея.

— Ами Дженифър?

— Дадох й я, за да се успокои и да спечеля време. Но скоро ще сваля гарда и ще й дойде умът в главата.

— Отивам си — каза Брет, като се мъчеше, да не си изпуска нервите. — При Еймъри.

— Защо? — погледна я Елиот невярващо. — Въпреки случилото се още не е настъпил краят на света. Моника не значи нищо за мен, както и аз — за нея. Знам, не ти беше никак приятно, но не е болка за умирање.

— Така ли? Ами Еймъри? Разбере ли, това ще го довърши. Ако случайно си забравил, нека ти припомня, че си му доведен син. Виж какво стана и с Дженифър!

— Брет, обичам те. Единствено това има значение! Сега си разстроена, не си в състояние да мислиш разумно.

Брет отиде до телефона.

— Какво правиш?

— Ще поръчам такси.

— Не ставай смешна! — възкликна Елиот и се опита да изтръгне слушалката от ръката ѝ. — Щом толкова ти се ходи във Вашингтон, ще те закарам аз.

— Не искам да имам нищо общо с теб.

— Тогава вземи колата! — изкрещя Елиот, разтреперан от яд.

Беше вбесена и отчаяна, мразеше го до смърт. Единственото, което искаше, бе час по-скоро да се махне оттук. Накрая наистина се качи в колата му и малко преди полунощ се прибра в Чеве Чейс. Еймъри вече си беше легнал, но когато Брет влезе в стаята, се събуди.

— Какво се е случило? — попита я сънено и озадачено.

Тя се отпусна на стола и дълго не пророни и думица. Мъжът ѝ запали лампата, стана и отиде при нея. Брет хвана ръката му и я допря до бузата си. Той коленичи в нозете ѝ.

— Какво се е случило, Брет? — повтори Еймъри.

— Дойде Моника — изхлипа тя. — И се скараха с Елиот.

Младата жена се разплака с глас и се свлече в обятията на Еймъри. Успя само да обясни, че Моника е отвела Дженифър. Мъжът ѝ видя, че е много разстроена и реши да не я разпитва повече.

На другата сутрин Брет още спеше, когато той отиде на работа. Щом се събуди, лежа известно време, безсилна да повярва, че този ужас не е бил само кошмарен сън. Накрая си каза, че трябва да се стегне и да вземе нещата в свои ръце.

Но колкото и да я беше страх, че Моника ще я шантажира, не намери сили да признае всичко на Еймъри. Движеше се като сомнамбул из къщата. Когато беше сама, се оставяше на мъката си и ту копнееше за Елиот, ту го ненавиждаше и се заричаше никога повече да не го вижда. Проклинаше се, затова че е толкова малодушна.

Ето и сега, докато се прибираха, след като бяха гласували, пак си мислеше за него. Извърна поглед към къщите по улицата — масивни, внушителни... и безмилостни. Сякаш всичко и всички я обвиняваха.

Еймъри спря колата и на нея ѝ олекна. Искаше моментално да се пъхне под завивките и да се скрие от света. Мъжът ѝ я погледна обезпокоен.

— Скъпа, какво има? Напоследък не си на себе си.

— Подведох те — отвърна тя и просълзена, се загледа в голите клони на дърветата. — Чувствам се ужасно.

— Заради Елиот и детето ли? Я не се занасяй! Доколкото разбрах, той пак е прибрал при себе си Дженифър.

— Да не си говорил с него?

— Обади ми се да чуе как сме.

Брет усети как сърцето ѝ бие като обезумяло.

— И какво ти каза?

— Вече ти обясних. Усетил е, че си го приела много надълбоко. Хайде в края на седмицата да отскочим до Източния бряг и да ги видим. Бихме могли да се поразходим и с лодката.

— Не — отсече Брет категорично.

Еймъри я погледна някак странно и на нея ѝ се стори, че вече се е усъмнил. Но след малко ѝ каза спокойно:

— Не го взимай толкова присърце!

Чувстваше се толкова смазана, че чак ѝ се повдигаше.

— Хайде да си останем вкъщи — примоли се тя.

Мъжът ѝ се наведе и я целува по челото, после погледна часовника си.

— Не ми обръщай внимание — рече Брет. — И без това ти изгубих много време. Върши си работата, ще се видим довечера.

Слезе на завоя и след като автомобилът се скри от погледа ѝ, се прибра в къщата.

— Чака ви господин Брустър — съобщи ѝ Оди, прислужницата.

— Господи!... — възкликна с разтуптяно сърце Брет.

Оди я погледна подозрително — не ѝ убягваше нищо.

Брет си свали палтото и отиде в салона. Елиот седеше на фотьойла в дъното. Щом тя влезе в стаята, я загледа с мрачен поглед.

— Как е Дженифър? — попита Брет, колкото да прикрие смущението си.

— Добре е. Но сега съм загрижен не за нея, а за теб.

Брет склучи нервно пръсти.

— Това едва ли е най-подходящият момент за подобен разговор — рече накрая.

— Може и да не е подходящ, но друг няма да има.

— Тогава нека излезем навън — предложи му тя.

Отидоха в трапезарията и оттам излязоха в градината. Запътиха се към беседката. Седнаха един срещу друг. Елиот усети, че ги разделя бездънна пропаст. От страстта на Брет не беше останала и следа.

— Защо си променила отношението си към мен? Защото се чувстваш гузна ли? — попитай той.

— Да, но освен това с времето разбрах колко съм се заблуждавала.

— За Бога, Брет! Не беше само секс. Или слабост. Не си направила никаква грешка. Толкова ли не разбираш, че те обичам, че ме обичаш и ти? Какво те прихваща?

— Чуваш ли се какви ги говориш, Елиот? Каква любов! Говориш, сякаш искаш да ме убиеш.

— Да, така е. Честно казано, понякога ми се иска да те удуша, затова че си се хванала в капана на тази глупашка псевдонравственост, дето я разиграва Еймъри!

— Как смееш да говориш така! Нямах ли срам? Та ти дори не ме познаваш!

— Познавам те и още как!

Тя се разтрепери от яд. От застиналия му израз разбра, че възприемат случилото се в съвсем различна светлина. Усетила тежкия му поглед, се изправи и отиде в другия край на беседката. Загледа се разсеяно в катеричката, мярнала се в голите клони на отсрещното дърво, и осъзна каква каша е забъркала. Знаеше, че не може да се отдаде на страстите си.

— Не се обиждай, Елиот — каза му, след като се обърна към него, — но не те обичам и никога не съм те обичала. Обичам

единствено Еймъри и съм готова да направя всичко за него.

— Не ти вярвам.

— Това няма никакво значение.

— Излиза, че сме били заедно само заради секса, по някакво недоразумение. Или колкото да се позабавляваме.

— Не ми се подигравай. Въобразявах си, че имам нужда от човек като теб. Сигурно съм слаба, не знам. Няма как да оправдая онова, което сторих. Но след като се прибрах вкъщи, знам, че искам да бъда тук, със своя съпруг.

— Значи било каквото било. Мерси за хубавите спомени! — засмя се Елиот.

— Не мога да те лъжа.

— Не ти вярвам — прониза я той с поглед. — И никога няма да ти повярвам. Знам, че сме създадени един за друг. Някой ден ще го проумееш и ти.

— Не си прави илюзии — каза разплакана Брет.

Налегна я неописуема тъга, която помете гнева и страховете ѝ.

— Каквото и да говориш, каквото и да стане, пак ще те обичам. Винаги.

Брет се изправи.

— Е, аз ще тръгвам — каза Елиот. — Прави каквото знаеш. Но ще те посъветвам едно — не казвай на Еймъри. Заради него. За тези неща няма прошка. На мен ми е все едно, още утре мога да се метна на самолета и да не се върна никога повече. Той няма нужда от мен, нито пък аз от него — Елиот се изправи. — Ако сбърка, то беше днес, а не на Източния бряг. Дано скоро го разбереш. Но аз ще те чакам, каквото и да ми струва това.

Вашингтон

9 ноември 1988 година

Меган Тиърнън чакаше в жилището си Харисън, седнала отстрани на фотьойла, който беше купила специално за него. Последните няколко седмици се беше мъчила като грешен дявол, но се бе поуспокоила, след като той ѝ се обади. Разговаряха за първи път от близо дваисет дни, въпреки че Артър Каднес ѝ бе звънял няколко пъти и Харисън знаеше, че тя е жива и здрава. След като извърши онова

злодеяние, престана да плаче, най-малкото пред другите. Беше намерила спокойствието, което ни спохожда, след като проумеем, че вече нямаме власт над събитията. Сега не я измъчваха предишните съмнения и несигурност. Единственото, което я занимаваше, беше отношението на Харисън към нея. Слава Богу, че бе решил да намине.

Най-сетне чу как Харисън пъха ключа в ключалката. Вратата се откря и Меган видя мъжа, когото толкова обичаше. Той си свали шлифера и го метна на стола до вратата.

— Как мина денят? — попита тя, забелязала усмивката върху лицето му.

— Същинска лудница. Но не ти казвам нищо ново. Господи, колко си хубава! — възкликна Харисън. — Дай да те целуна.

Отиде при нея и се загледа в косата ѝ, която Меган беше изсветлила, в хубавата ѝ нова рокля и в прекрасното ѝ тяло.

— Наистина е страхотна — повтори сенаторът.

— Липсваше ми, Харисън.

Той я сграбчи в обятията си и клатушкайки се напред-назад, я притисна до себе си.

— Божичко, колко съм щастлив! И ти, скъпа, ми липсваше ужасно.

— Като начало сигурно трябва да ти честитя — поде Мегън, без да обръща внимание на страстните му милувки.

— Ако имаш предвид двата процента, с които снощи победих на изборите, не беше кой знае каква философия.

Мегън прихна, поразтвори изкусително уста и отметна глава. Харисън я зацелува жадно. Тя пак се засмя, отскубна се от прегръдката му и като щастливо дете прокара пръсти през прошарената му коса. Беше усетила, че се е възбудил.

— Няма ли да пийнеш едно уиски? — попита го тя.

— Ще пийна и още как.

Когато се върна с пълната чаша, видя, че сенаторът си е свалил сако и вратовръзката и се е разположил удобно на любимия си фотьойл. За разлика от обикновено седна не до него, а на стола отсреща. Харисън се взря в младата жена, за да провери дали първото впечатление не го е подвело. Артър Каднес не я беше питал, а и тя не казваше и дума за това.

Мегън кръстоса глезени и понадигна гърди. Знаеше, че Харисън просто ги обожава. Веднъж дори ѝ беше казал, че ако трябва да избере нещо от тялото ѝ, то ще са именно гърдите. Знаеше, че умът и доброто ѝ сърце не струваха нищо без великолепното ѝ тяло.

Харисън дори не отпи от уискито и продължи да я разглежда, сетне се взря в блесналите ѝ очи и я попита:

— Май вече не си бременна.

— Не — промълви Меган едва чуто.

Сенаторът остави питието и след като се изправи, я дръпна да стане и тя от стола. Не каза нищо, само я притисна задъхан до себе си. Най-неочаквано Меган изпита сладостно тръпчивата радост на победата, но и на поражението.

— Меги — простена накрая Харисън. — Обичам те. Давам си сметка, че не ти беше никак леко. Но знай, че някой ден, много скоро ще бъдеш моя жена.

Меган толкова се зарадва, че още малко и щеше да се строполи, но се овладя навреме. Харисън беше изрекъл думите, които тя толкова копнееше да чуе, но държеше дори в неописуемото си щастие да запази достойнство. Прошепна му, че го обича, зацелува го страстно и отпуснала ръка върху гърдите му, благодари на Бога, че ѝ е предоставил още един шанс.

Вашингтон

18 ноември 1988 година

В седем ѝ половина Брет и Ейвъри влязоха в ресторант „Льо Лион д’Ор“ на авеню Кънектикът.

— Добре дошли, господин съдия — поздрави ги обсеркелнерът. — Някакъв специален повод ли имате?

— Днес госпожа Мейтланд научи, че е издържала успешно изпитите за адвокат — поясни гордо Еймъри.

— Честито! — възкликна мъжът. — Редно е да го полеее с шампанско.

След като седнаха, Брет укори мъжа си.

— Недей да го казваш на всеки срещнат, Еймъри. Не е кой знае какво.

— Как така да не е! Ужасно се гордея с теб, скъпа!

Тя му се усмихна благородно, макар че ѝ се искаше да ревне. Колкото по-добре се държеше с нея съпругът ѝ, толкова по-засрамена се чувстваше. От три седмици не я свърташе на едно място, ту решаваше, че на всяка цена трябва да му каже всичко, ту си даваше сметка, че това ще го унищожи. Елиот я посъветва да не се разкайва пред мъжа си и тя отсъди, че засега е по-добре да го послуша.

Донесоха им шампанското и взеха поръчката. Еймъри вдигна наздравица в нейна чест. Брет се опита да се усмихне през сълзи, благодарна, че съпругът ѝ дори не подозира какво се крие зад тях. Отпиха от шампанското и тя веднага остави чашата на масата, защото усети, че ѝ се повдига, явно нервите ѝ не издържаха. Идеше ѝ да се свре някъде, да се скрие от целия свят.

След миг забеляза, че в ресторанта влизат мъж и жена. Не познаваше мъжа — към четирийсет и пет-шестгодишен, с оредяваща кестенява коса. Но щом видя брюнетката с него, изтръпна цялата. Беше Моника Брустър. Усети как се изчервява. Отпърво Моника не я забеляза, но докато оберкелнерът ѝ държеше стола, тя се обърна и погледна към тяхната маса. Отначало се изненада, но забелязала Еймъри, се подсмихна. На Брет ѝ се искаше да потъне вдън земя, дори ѝ хрумна да каже на мъжа си, че не се чувства добре, за да си тръгнат. За свой ужас видя, че Моника става и се запътва към тяхната маса.

— Видях ви и нали ми се водите роднини, реших, че ще е неучтиво, ако не ви се обадя — каза им Моника, грейнала в ехидна усмивка.

Еймъри бе доста изненадан — не я бе забелязал кога е влязла в ресторанта.

— Драго ми е, Моника! — каза той и се изправи. — Дойдохме с Брет да полеем отличните ѝ оценки на изпитите.

— Честито! — обърна се жената към нея. — Ненаситна си, във всичко искаш да си първа.

Брет стрелна с поглед мъжа си, който явно не беше доловил тънкия намек.

— Защо не пийнеш с нас чаша шампанско? — покани я Еймъри.

— Не, благодаря. Тук съм с един приятел. Просто минах да ви видя.

Брет отново пламна цялата — дали Моника бе толкова жестока, че да я унизи пред всички? Идеше ѝ да умре не толкова заради себе си,

колкото заради Еймъри. Беше я страх да погледне Моника в очите. Тя обаче само подметна:

— Е, да не ви преча повече. Семейните много държат да не им се натрапват, нали така?

Потупа Еймъри по рамото и се върна на масата си.

— Доста странно се държа — отбеляза Еймъри, след като тя ги остави сами.

— Просто злобее — отвърна Брет и се засрами от думите си.

В сравнение с нея Моника се държеше повече от прилично, дори не намекна какво е видяла на Източния бряг.

— Говореше несвързано — допълни Еймъри.

— Не сме й особено симпатични — рече тихо жена му.

Голата истина бе, че Моника просто злорадстваше. Брет вдигна очи и видя, че грейнала победоносно, тя разговаря със своя кавалер и се залива от смях.

Донесоха им поръчката. Брет се опита да хапне нещо, но усети, че ѝ се повдига и без да казва нищо, стана и тръгна към тоалетната. Наведе се над тоалетната чиния и повърна. После се облегна на вратата и дълго стоя така, за да ѝ поолекне. Когато се почувства по-добре, отвори вратата и видя пред огледалото Моника — скръстила ръце, тя я чакаше да излезе.

— Май си зле, моето момиче? Какво те мъчи, угризения на съвестта или просто си бременна?

Брет понечи да се върне при Еймъри — не ѝ беше до разправнии, но после пак събра смелост да погледне Моника в очите.

— Какво искаш?

— А, нищо, само да видя как се гърчиш от мъка — отвърна тя, имитирайки южняшкия ѝ акцент. — Нямах представа колко приятно е, след като години наред са те замеряли с камъни и са те обвинили в какво ли не. Любовница на Елиот! Мед ми капе само като изричам тези думи.

— Онази вечер направих ужасна грешка — заоправдава се с разтреперан глас Брет.

— Не думай, аз пък си мислех, че си се позабавлявала — изсмя се Моника.

— Срам ме е, че го допуснах — изхлипа Брет. — Не знам дали изобщо те интересува, но все пак съм длъжна да ти кажа, че между

мен и Елиот вече няма нищо.

— Това го кажи на изповедника си в черквата. Пет пари не давам за Елиот и ти го знаеш. Но ми е забавно как и двамата се правите на вода ненапита.

Никога през живота си Брет не се е чувствала толкова унижена.

— Какво смяташ да правиш? — попита тя.

— Няма да ти издера очите, ако се страхуваш от това. Вероятно просто ще изчакам. Не всеки ден една жена хваща мъжа си да ѝ изневерява. И то не с друг, а със своята мащеха — ухили се Моника.

— Нямам намерение да се оправдавам, но знай, че не съм искала да те обидя. Всъщност най-засегнат е съпругът ми. Ето за какво ме мъчат угризения.

— Чак ми иде да се разплача, като те гледам такава разкаяна, но ми е все тая какви ги вършите с Елиот. Интересува ме единствено дъщеря ми. Така че не се безпокой. Но Елиот няма да е зле да си опича акъла. Между другото, какво ти е мнението за него? Бива си го в леглото, нали? Не мога да му го отрека.

Брет едва се държеше на крака и се облегна на плота пред огледалото.

— Всичко между нас е свършило, Моника. Извинявай, че се получи така. Но щом Елиот не те интересува, защо просто не забравиш?

— Хайде, стига си ми ревала. Ако исках да кажа на Еймъри, досега щях да го сторя. Но от мен да го знаеш, ако смяташ да му изневеряваш, прави го с високо вдигната глава. Инак всеки ще те подритва. Особено ако си жена. Разчуе ли се за теб и Елиот, ти ще опереш пешкира.

След тези думи Моника се завъртя и се запъти към вратата. Но преди да излезе, се обърна и попита:

— Да не си бременна, щеше да си изповръщаш червата? Между другото, точно така разбрах, когато заченах Дженифър.

После я погледна презрително и се върна в ресторанта. Брет продължи да стои като вкаменена. Ами ако Моника беше права и тя наистина беше бременна? Опита се да обмисли положението трезво. Напоследък я мъчеха такива угризения на съвестта, че не бе обръщала внимание на състоянието си. Мензисът ѝ наистина беше закъснял, но

тя сто на сто не беше бременна. Господи, само това оставаше — да е заченала!

Вашингтон

28 ноември 1988 година

Куполът на Капитолия се мержелееше в сивкавото небе над Вашингтон. Вече се здрачаваше. Еймъри знаеше, че навън е студено. Духаше леден вятър, от време на време прехвърчаше и снежец. Едва беше минало четири часът, а колите и автобусите вече бяха запалили фаровете.

Допреди три месеца по това време на деня туристите по фланелки още се изкачваха по мраморните стъпала, за да се снимат пред коринтските колони на Капитолия. А сега дните бяха съвсем къси, нощите — студени. Но на Еймъри му беше криво и от друго — всички очакваха решението по делото за аборт „Русо срещу Клейсън“.

Мислеше непрекъснато за това дело. Вече бе решил в почивката между сесиите на Върховния съд през декември и януари да работи главно по него.

И друг път беше гледал тежки дела във Върховния съд. Делото за аборта обаче наистина го свари неподготвен, тъй като беше свързано с две основни ценности — свободата и живота. Наред с другото то засягаше и самата същност на неговите религиозни убеждения, на професията му като правист, дори на отношенията с жена му.

Еймъри погледна към телефона — днес следобед не се бе обаждал на Брет да види как е и какво е казал лекарят. Безпокоеше се много. От няколко седмици Брет беше неузнаваема. В началото той си мислеше, че жена му се е разстроила покрай Дженифър, сетне обаче тя сподели, че не се чувства добре. В понеделника след ресторанта отиде на лекар, където ѝ казали, че след седмица трябва да ѝ направят още изследвания. Беше бледа като мъртвец, почти не слагаше зальк в устата.

Еймъри знаеше, че тя сигурно се е прибрала от лекаря и току се пресягаше да ѝ звънне и да провери как е, но сутринта Брет го беше помолила да не се безпокои и да си гледа работата и му беше казала, че ще разговарят вечерта. Сякаш безпокойствата покрай нея не му

стигаха, ами и преди час се бяха обадили от кабинета на Харисън да предадат, че сенаторът иска да се видят за малко.

Молбата беше твърде странна, понеже брат му винаги се обаждаше лично и избягваше да идва в сградата на Върховния съд. Работеха през една пресечка, но ако се виждаха през деня, се срещаха или в кабинета на Харисън, или в някой ресторант.

Еймъри пак погледна прехвърчащия зад прозореца сняг и се върна зад писалището. Неговата секретарка Бърнис беше събрала на купчина материалите по делото „Русо“ и върху тях беше оставила докладната записка на Уилям Браун, юриста, който помагаше на Еймъри по случая. Той беше млад начетен негър, завършил Йейл, който измежду четиримата му сътрудници отстояваше най-разпалено своето мнение. Еймъри открай време обичаше да общува с умни млади интелектуалци, макар че задачата на неговите сътрудници беше да вършат проучвателната работа, а не да го съветват. Уилям Браун се славеше като човек, който изразява становището си дори, когато не го питат. Тъкмо заради това други двама съдии не го бяха взели на работа, ала на Еймъри му беше интересно да изслушва мнението на младия правист и го назначи за свой сътрудник.

Преди половин месец двамата бяха обсъждали за пръв път делото и Еймъри се беше оплакал, че му е трудно да избира между два толкова важни принципа като правото на живот и неприкосновеността на личността.

— Убеден съм, Уилям, че трябва да се произнесем по делото, изхождайки само и единствено от принципите, залегнали в Конституцията. Безпредметно е да противопоставяме живота на свободата.

Младият юрист намести върху носа си очилата със златни рамки.

— Така е, господине, съдът просто трябва да реши кой да прави избора — жената или държавата. А след като Конституцията не защитава правото на жената да е господарка на тялото си, държавата е с вързани ръце да прави каквото ѝ е угодно. Авторите на Конституцията са признали, че свободата на словото не може да бъде избирателна, иначе всеки, който дойде на власт, ще решава какво може и какво не може да говори. Същото важи и за неприкосновеността на личността.

— Изказа умни мисли — рече му Еймъри, — но аз съм тук, за да тълкувам Конституцията, а не да я пиша наново.

Сега смяташе да занесе докладната записка на Браун вкъщи на Брет с надеждата, че ако обсъдят въпроса, тя ще се поободри. Еймъри наистина беше разтревожен за нея. Накрая все пак реши да звънне и да види какво е станало при лекаря.

— Госпожата още не се е прибрала — обясни му прислужницата. — Честно да ви кажа, вече се безпокоя. Няма я от няколко часа.

— Щом се върне, я помоли да ми позвъни.

Той въздъхна тежко. Днес беше понеделник. Върховният съд беше заседавал вече цял ден и Еймъри се чувстваше капнал от умора. В този миг по вътрешната уредба му звънна секретарката, за да му каже, че е дошъл Харисън. Брат му обикновен преливаше от енергия, но този път влезе в кабинета доста навъсен.

— Как е Ивлин? — попита Еймъри.

Харисън не посмя да го погледне в очите, само изрече:

— Разделихме се. Смятаме да се разведем.

— И таз добра! — ахна невярващо Еймъри. — Какво се е случило?

— Ами нищо особено. Но няма смисъл да сме женени, след като вече не се обичаме.

— Говориш глупости, Харисън. Човек не се развежда с жената, с която е женен от трийсет години, само защото „вече не се обичали“.

— Добре де, хванал съм се с друга — изплю камъчето Харисън. — Казва се Меган Тиърнън, моя подчинена е.

— Ти не си наред. Как така се развеждаш само защото си се хванал с друга?

— Обичам я — сопна се брат му. — Не съм го решил за една нощ. От месеци се мъча като грешен дявол. Сега вече знам, че искам да се оженя за нея.

Еймъри не можеше да повярва на ушите си. Виждаше обаче, че брат му е категоричен в решението си.

— Всъщност съм дошъл да те помоля нещо. Поговори с Ивлин. Тя те уважава. Убеди я, че е в неин интерес да не се шуми около развода ни.

— А тя какво мисли? — поинтересува се брат му.

— Не е съгласна, естествено — отвърна Харисън, след което изпъшка и потърка брадичка. — Надява се с времето да ми мине. Но как да кажеш на една жена, която вече не те интересува, че любовта е мъртва?

— Виж го ти какво иска от мен! Да убедя Ивлин да плюе на вярата, която тя е приела заради теб, защото те е обичала!

— Само не ми чети конско — тросна се Харисън. — И аз бях против да се жениш за Брет, но не съм ти давал акъл, нито пък съм ти държал сметка и съм те притискал с религията. Не ти искам кой знае какво. Поговори с Ивлин, тя настоява да отложим решението за след празниците. И аз не знам защо. Сигурно се надява да се вразумя.

— И вероятно е права.

— Разбери, Еймъри, не правя нещо необмислено. Точно обратното, опитах се да скъсам с Меган. Но не намерих сили. Тази жена значи твърде много за мен. Заради нея съм готов да си сложа главата в торбата. Няма да се върна при Ивлин. Пренесох се при Меган и ще остана там.

— А как разбра, че толкова държиш на нея? Може би само си пасвате в леглото?

— Разбрах, когато усетих, че искам да имам дете.

— Дете ли?

— И ти искаш, нали, драги ми братко?

— Дума да няма, но за нищо на света нямаше да зарежа Катерин лека й пръст, колкото да намеря жена, която да ми роди дете.

— Не заради това се развеждам с Ивлин. И не само заради това съм отишъл при Меган. Вече съм решил, няма да се отметна. Единственото, за което те моля, е да поговориш с Ивлин.

Пожела му приятна вечер и си излезе.

Еймъри се върна зад бюрото и дълго седя, потънал в мислите си. Накрая стана, облече си палтото и каза на секретарката, че се прибира, понеже жена му не е добре.

Когато спря пред къщата, не светеше никъде. Той съвсем се притесни. Къде ли се бавеше Брет?

Ала щом влезе в антрето, чу тихо хлипане. Идваше от стаята горе. Изкачи на бегом стълбите. В мъждивата светлина, идваща откъм

банята, видя, че жена му лежи на кревата в спалнята.

— Брет! — повика я Еймъри.

Тя спря да ридае, понадигна глава и го погледна уплашено. Но щом го позна, пак се разрида неудържимо. Еймъри отиде при леглото и запали нощната лампа.

— Какво се е случило, скъпа? — попита я нежно той. — Защо плачеш?

Брет се опита да се успокои и се взря в очите на съпруга си, сякаш за да си вдъхне смелост.

— Бременна съм — пророни накрая.

— Каква радостна новина! — възкликна Еймъри. — А ти, вместо да се смееш, си седнала да плачеш.

Сетне проумя каква е причината да е толкова разстроена. Току-що си беше взела изпитите, надяваше се да започне работа, а сега всичките ѝ планове се проваляха. Той се наведе и я целуна лекичко по бузата.

— Нали не ми се сърдиш, задето съм на върха на щастието? Искам и ти да си щастлива.

Брет седна в леглото, прегърна мъжа си и зарови лице върху рамото му.

— Еймъри, аз не те заслужавам! — простена тя и се вкопчи в ръкава на самото му.

— Я не ставай смешна. Бих могъл да кажа същото. Само да знаеш колко те обичам! Кажи ми сега, от колко време си бременна?

— От около шест седмици.

— Значи... е станало, докато бяхме на Източния бряг.

Брет кимна мълчаливо.

— Знам, тежко ти е, но ще направя всичко възможно да се чувстваш добре — рече Еймъри, забелязал, че Брет пак се е разстроила.

Тя само това и чакаше — отново ревна. Мъжът ѝ реши, че просто се е притеснила. Беше чувал, че по време на бременност жените стават сприхави. Замилва я по главата, убеден, че и Брет ще обича не по-малко от него тяхното дете.

Минаваше десет вечерта, когато спряха пред жилището на Елиот на Кливланд Парк. Моника погледна входа, сетне детето, заспало в ръцете ѝ. Робърт угаси двигателя.

— Аз ще взема чантата — предложи ѝ той.

— Няма нужда и сама ще се оправя.

Навън прехвърчаше сняг и тя тръгна предпазливо по тънкия лед, с който беше покрит тротоарът. Идваше за трети път в жилището на Елиот. Вече близо месец си разменяха Дженифър като топче за пинг-понг. Елиот предостави на Моника да решава кога ще взима детето, главно защото и двамата знаеха, че той е притиснат до стената. Пое Дженифър от ръцете ѝ и я покани да влезе.

— Имаш ли малко време? — попита я той. — Искам да поговорим.

— Добре, но не мога да се бавя дълго. Долу ме чака Робърт.

След като сложи детето да си легне, той се върна при жена си и седна на канапето, отрупано с вестници.

— Каж ми какво искаш? Не можем до безкрайност да подмятаме Дженифър като топка.

— Още не съм решила — отвърна Моника и го погледна раздразнено.

— Когато си тръгнахме от Женева, не изгаряше от желание да гледаш деца. Явно си размислила.

— Да, но още не съм взела окончателно решение. Ще почакаш малко. А после ще правиш каквото ти кажа.

— Фарънс играе ли някаква роля?

— Да, много държа на него. Той е единственият свестен мъж, с когото съм си имала вземане-даване.

— Значи се беше помъкнала с Жерар, колкото да ти минава времето.

— Слушай, кретен такъв — сопна се Моника и му се закани с пръст. — Не ми се прави на по католик от папата. Аз поне не се чукам с роднините. Но ако си решил да пожертваш ненагледната си мащеха, твоя работа.

— Май вече е станала и твоя работа. Но не намесвай Брет и Еймъри, те нямат нищо общо — отсече Елиот.

— Имат, имат и още как! — изсмя се жена му. — Само дето още не го знаят.

Той я погледна разколебан.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа да не ми се правиш на интересен, че ще видиш дявол посред бял ден. Държа всички козове и ще правя каквото ми отърва.

— Слушай, Моника — взря се в нея Елиот, — нямам нищо против да взимаш детето. Но ако смяташ да живееш с Фарънс и Дженифър да прекарва известно време с вас, по-добре да поговорим за проблемите ви с алкохола. Само това оставаше, да позволя на двама пияници да възпитат детето ми.

— Слушай, господинчо, знаеш по-добре от мен, че никога няма да направя нещо, с което да изложа на опасност Дженифър.

— Да не би да си отказала пиенето?

— Не съм длъжна да ти давам отчет.

— На мен — не, но в съда сто на сто ще те питат.

— Знаеш ли, преди да ме заплашваш, се запитай какво ще каже същият този съд, щом научи, че нашият примерен татко чука любимата си мащеха.

— Не прави от мухата слон. Брет няма нищо общо с това дали съм добър баща.

— Нима си въобразяваш, че съдиите ще си умрат от удоволствие, щом чуят, че чукаш жена на съдия от Върховния съд?

— Не те интересува кого чукам и кого — не. Не ти в работата. Важна в случая е само Дженифър. Да, наистина е важна и то не само за теб. Знай, че започнеш ли да ме черниш и аз няма да си мълча и ще ти го върна тъпкано. На теб може и да ти е все тая, но онова сладурче, твоята любовница, доста се е притеснило.

— Ти пък откъде знаеш?

— Брет не ти ли е казала за срещата ни?

— Какво, да не си разговаряла с нея?

— Значи наистина сте скъсали — подсмихна се Моника. — Пък аз си мислех, че само ми хвърля прах в очите.

— С какво, дявол го взел, си седнала да се занимаваш? Не ме разигравай като маймуна. Какво искаш, да се изпокараме ли? Толкова ли си нямаш друга работа. Я по-добре се стегнете с Фарънс и колкото за разнообразие изтрезнейте.

— Само не ми чети морал — тросна се Моника, след това се изправи и грабна палтото си. — Аз ще реша какво ще правиш, а ти ще слушаш и ще козируваш, разбра ли? И само да си посмял да домъкнеш оная пачавра тук, докато при теб е Дженифър. Няма да ти се размине току-така от мен да го знаеш! И няма да забравя какво съм казала — изкрещя тя и затръшва входната врата.

Чеве Чейс, щата Мериленд

24 декември 1988 година

Брет се среса и се обърна да се види в профил в огледалото. И миналата Коледа беше със същата червена трикотажна рокля, още не й личеше, че е бременна. Чувахе през отворената врата коледната музика, която Еймъри беше събирал десетилетия. Някои от плочите му бяха още от трийсетте и четирийсетте години. Леля й Лиона ги бе слушала цял ден, неописуемо щастлива. Тя беше пристигнала преди два дни по настояване на Еймъри. Той знаеше, че за първи път ще посреща Коледа сама и настоя Лиона да дойде при тях. Първото, което й каза Брет, беше, че е бременна — искаше да сподели с някого новината. Леля й се зарадва почти колкото Еймъри, който от месец беше на върха на щастието. Беше много грижовен, непрекъснато я питаше има ли нужда от нещо и се мъчеше да я поразвесели. Искаше на Бъдни вечер да съобщи на всички роднини радостната вест, но Брет се възпротиви. Искаше й се да умре от срам при мисълта, че и Елиот ще научи за бременността й. Еймъри беше много учуден от острата й реакция, в погледа му дори се мярна подозрение, но не я попита нищо.

Брет се надяваше Елиот да отклони поканата. Той обаче прие да прекарат заедно Бъдни вечер. Не го беше виждала от онзи път в градината, когато той я убеждаваше как ли не, че били създадени един за друг и че рано или късно ще бъдат заедно.

Брет отиде при леля си в салона. Макар косата й да беше побеляла още повече и Лиона да бе отслабнала, сега изглеждаше много по-добре, отколкото на погребението на Ърл.

— Е, как е бъдещата майка? — попита от вратата Еймъри.

— Не го повтаряй непрекъснато, моля те. Скоро ще дойдат гостите, току-виж си се изтървал.

Мъжът ѝ отиде да донесе нещо безалкохолно. Брет склучи ръце върху скута си и се загледа в коледната елха.

— Мила, трепериш като листо! — възкликна леля ѝ. — Да не те е втресло?

— Не — отвърна младата жена. — Нали знаеш, че на Бъдни вечер винаги се вълнувам много.

Но не беше само това. Елиот Брустър щеше да дойде всеки момент и нервите ѝ съвсем се бяха изопнали.

Еймъри се върна при тях и тримата си забъбриха, въпреки че леля Лиона още се притесняваше от съдията. След двайсетина минути се позвъни на вратата. Еймъри отиде да отвори, следван от Брет. Беше Ивлин. Бяха поканили и Харисън, но той беше категоричен в решението си да кара празника с Меган Тиърнън. Преди седмица Брет беше разговаряла с Ивлин и се убеди, че тя вече съвсем се е отчаяла и не се надява мъжът ѝ да се върне при нея.

— Изглеждаш великолепно — възкликна Ивлин и я оципа по бузата.

Брет се взря в очите ѝ. Имаше чувството, че тя знае или най-малкото се досеща за истината.

Ивлин остави чантата с подаръците и Еймъри ѝ помогна да свали дългото до глезените палто от норка. Еймъри я целуна по бузата.

— Жалко, че Харисън няма да дойде — каза ѝ благоразумно, та още в началото да разсеят напрежението по темата.

— Е, така ще е занапред — въздъхна Ивлин.

— Животът продължава — рече меко девер ѝ. — Винаги ще бъдем с теб Ив! Ела да те запозная с лелята на Брет.

Ивлин се държеше мило с Лиона, въпреки че произходът им, световете, в които живееха, бяха на светлинни години разстояние. Еймъри сложи подаръците, които беше донесла снаха му, под елхата. След половин час Брет започна да поглежда нервно ръчния си часовник. Наближаваше време да седнат около празничната трапеза, а Елиот още го нямаше. Сякаш прочела нейните мисли, етърва ѝ възкликна:

— Дано Елиот не се е отказал да дойде! Толкова отдавна не сме карали Бъдни вечер с деца!

Брет отиде да види какво става в кухнята и да обсъди менюто с Оди, когато на вратата се позвъни.

— Ето, гостите идват! — възкликна негърката. — Не се безпокойте, тук всичко е наред. Вървете да ги посрещнете и си отпуснете душата!

Брет знаеше, че не може вечно да се спотайва в кухнята и когато се върна в салона, Елиот вече седеше до Ивлин, а Дженифър се беше разположила на коляното му. Момиченцето позна Брет и се завтече към нея. Тя се спогледа с Елиот.

— Извинявайте, че закъсняхме — каза ѝ той и я целуна лекичко по бузата. — Честита Коледа!

Брет се мъчеше как ли не да се преструва, че между тях не е имало нищо, ала това беше невъзможно. Единственият изход бе да не го гледа.

— Колко си порасла, сладката ми! — възкликна тя и гушна Дженифър. — А не съм те виждала само няколко седмици. С какво те храни баща ти, между другото?

Дженифър беше много доволна, че е център на вниманието. Заразказва разпалено на Брет за новото си плюшено мече, което бе получила от баща си за Коледа. Тя се заслуша, но обърнеше ли очи към Елиот, пламваше цялата.

Седнаха на масата, където Брет пак усещаше втрещения поглед на младия мъж. Добре поне, че не се опитваше да я заговори. По едно време се притесни, че студеното ѝ държание към него ще събуди подозрения и се насили да го попита:

— Как е новата служба? С какво всъщност се занимаваш сега?

— Планирам външната политика. Затънал съм до гуша в работа. А и създавам добри връзки в Държавния департамент.

— Смяташ ли да заминаваш в чужбина?

— Засега не, но и това ще стане някой ден. А ти? Сигурно се чудиш кое от многото предложения за работа да избереш?

Брет се спогледа с мъжа си. Добре, че точно в този момент Оди вкара количката с гозбите. Ивлин също се обърна към Елиот и го попита докога Дженифър ще остане в Ню Йорк.

— До Нова година. Така настоя Моника.

— Тя там ли живее?

— Беше няколко седмици в клиника за лекуване на алкохолици във Вирджиния. Твърди, че те с Фарънс вече не слагат и капка в уста и са нови хора.

— Каква чудесна новина! — възкликна Ивлин.

— Добра за Моника, но не и за мен. Тези дни адвокатът ми е разговарял с нейния и доколкото разбрах, тя си е наумила да иска родителските права.

— Фарънс беше онзи от Индия, с когото тя имаше връзка, нали? — полюбопитства вторият му баща.

Елиот кимна.

— Значи работата е сериозна. Ще се женят ли? — попита Еймъри.

— Нямам представа. Но не бих се изненадал. Заедно са се подложили на лечение срещу пиенето и Моника твърди, че той ѝ влияел добре. Мога само да се радвам за нея. Но дано разрешим проблемите си мирно и кротко.

Брет го погледна. Съзнаваше, че и двамата се мъчат заради онова, което бяха сторили. Ами ако Елиот се досещаше, че детето в утробата ѝ е негово?

— Е, Моника може и да се е отказала от пиенето, но вълкът козината си не мени. Сигурно си е същата усойница.

Думите му се врязаха като нож в душата на Брет. И тя не беше по стока от Моника. Единствената разлика беше, че за разлика от бившата жена на Елиот, беше потайна и лъжеше в очите Еймъри. Моника поне не се опитваше да крие каква е.

На Брет ѝ притъмня от угризения на съвестта. Идеше ѝ да стане от масата и да излезе от стаята. Как щеше да живее цял живот с такова бреме? Ала в името на съпруга си беше длъжна да стиска зъби и да се прави, че не е станало нищо.

След вечерята Еймъри предложи да хапнат десерта по-късно и първо да видят какво има под коледната елха. Брет се опита да си избие от главата Елиот и случилото се между тях и да мисли единствено за мъжа си. Толкова се бе изнервила, че се молеше вечерта да свършва час по-скоро. Забелязала Оди в коридора, стана, за да не стои като попарена и да се поразсее.

— Повикайте ме, щом решите да пренесе десерта — рече ѝ възрастната негърка.

— Още е рано, Оди. Но ти не чакай, върви си, ще се оправя сама.

След като ѝ благодари, прислужницата се облече и взе чантата си. Прегърна младата си господарка и тръгна към автобусната спирка.

Брет остана в кухнята да сложи кафето. Докато режеше сладкиша, чу зад себе си стъпки. Погледна през рамо и видя Елиот.

— Другите си играят с Дженифър — рече ѝ той. — Нека поговорим.

— Нямаме какво да си казваме — отсече категорично Брет.

— Не, има и то доста. Но сега не е моментът. Защо другата седмица не обядваш с мен?

Молбата му я свари неподготвена. Беше се изнервила от погледите, които ѝ хвърляше цяла вечер, но не беше очаквала, че ще я покани на обяд.

— Наистина, трябва да поговорим — настоя Елиот.

— Ако е за нас двамата — прошепна Брет, за да не я чуят, — няма какво да говорим. Не искам да разговарям с теб, не искам дори да те виждам, но тази вечер склоних заради Еймъри.

Известно време Елиот стоя, без да се помръдва и да казва нищо, след това отиде до вратата и вече оттам се обърна към нея.

— Не се обиждай, но още не съм убеден, че искаш тъкмо това.

Брет се олюля край кухненския плот, нозете ѝ се подкосиха, толкова притеснена беше. Сърцето ѝ биеше като обезумяло, а тя едва се сдържаше да не се разплаче.

Чеве Чейс, щата Мериленд

10 януари 1989 година

Духаше студен северняк, който свистеше в покрива над спалнята. Скоро щеше да стане полунощ. Вече цял час Брет не можеше да заспи. Тя си мислеше все за същото — сетеше ли се за детето, което носеше в утробата си, в съзнанието ѝ неизменно изникваше Елиот.

След Коледа беше разтревожена от вироглавото му упорство да я убеди в правотата си. Не бе правил опити да разговаря с нея отново, ала тя очакваше, че пак ще се появи и това в известен смисъл беше още по-лошо. Елиот се беше превърнал в невидима заплаха, всеки момент можеше пак да изникне на прага ѝ.

Еймъри все така не забелязваше нищо. И той си имаше проблеми. Беше разговарял с Харисън с надеждата да го убеди да се върне при Ивлин. Брат му обаче си знаеше своето. Вече беше решил в

края на седмицата да подаде молба за развод и да огласи разрива си със своята съпруга. Ивлин се примири и се отчая.

За капак Еймъри изживяваше най-тежката криза в своята кариера. В понеделник Върховният съд изслуша страните по делото за аборт „Русо срещу Клейсън“. Брет също беше присъствала в съдебната зала: мъжът ѝ седеше като свъсен облак и с нищо не издаваше какво се върти в ума му. Дори жена му не знаеше как ще гласува. Ето, дори сега, ден преди окончателното решение на съда, Еймъри като че се колебаеше. Чу го да въздиша, обърна се и видя, че е вперил очи в тавана.

— За утре ли си мислиш? — попита го тя.

— Да. Случва ми се за пръв път. Никога досега не съм бил така раздвоен. Ако бях законодател, щях да подкрепя проектозакон за забрана на абортите, освен в наложителни случаи.

— Щом мислиш така, защо толкова умуваш върху това дело? — попита Брет.

— Защото не съм законодател. Аз съм съдия и защитник на правата на човека. И което е най-лошото, вече знам, че моят глас ще бъде решаващ. Петима от колегите оповестиха становището си. И за другите трима съм почти сигурен. Утре, когато се стигне до гласуване, четирима ще са за, четирима — против аборта. Остава моят глас.

Брет долови мъката в гласа на съпруга си — той бе човек на принципите, но същевременно бе и много състрадателен.

— До понеделник бях наясно какво мнение ще застъпя — щях да отпратя случая в Конгреса, там да решават. Но Уилям ме накара да размисля.

— Уилям Браун ли?

— Да, впуснал се е в същински кръстоносен поход да ме убеди, че всеки има право на избор. Основният му довод е, че в нашето общество правата на човека стоят над колективните цели. Но още не съм наясно със себе си, скъпа. Не е лесно да гласуваш срещу ценности и убеждения, които са ти скъпи, които си отстоявал цял живот.

В неделя, след като се върна от черква, двамата излязоха да се поразходят из квартала. Макар и студен, денят беше слънчев и ясен. Еймъри я попита защо още не е купила нищо за детето. Тя му поясни,

че още има време, но всъщност не бе докрай искрена. Просто избягваше всичко, което ѝ напомняше какъв грях е извършила. Съзнаваше, че постъпва егоистично — мъжът ѝ щеше да се зарадва, ако довечера завареше вкъщи бебешки дрешки.

Брет реши да отскочи с колата до Джорджтаун, където на авеню Уисконсин беше мярнала добре зареден детски магазин. Щеше да вземе едно-друго за детето, а после смяташе да се обади на етърва си, която вече два месеца не беше на себе си от мъка. Щом не беше в състояние да се хване на работа, Брет можеше поне да бъде полезна на някого. Драсна бележка на прислужницата, че ще се позабави, облече си палтото и подкара колата към Джорджтаун.

Магазинът беше претъпкан с какви ли не неща за новородени, кое от кое по-хубави. Само като ги видя, Брет се почувства щастлива, че скоро ще стане майка. Ала чувствата ѝ бяха раздвоени. Изтръпваше при мисълта, че Елиот е истинският баща на детето. Ами ако то прилича на него?

Купи спално чувалче и прекрасно пуловерче и докато плащаше, в магазина влязоха снажен чернокос мъж с малко момиченце. Брет плувна в пот, докато видя, че не са Елиот и Дженифър. Докога ли щеше да се мъчи като грешен дявол?

От магазина за детски дрешки се запъти към заведението на ъгъла, в което бяха обядвали с етърва си един-два пъти. Вътре вече беше пълно. Над барплота имаше телевизионен приемник, привлякъл вниманието на всички посетители, които слушаха новините.

— Какво се е случило? — попита някой.

— Починал е Мейтланд.

Сърцето на Брет сякаш спря.

— Кой, кой? — попита друг посетител.

— Сенаторът Мейтланд от Мериленд. Получил е инфаркт.

Арлингтън, щата Вирджиния

14 януари 1989 година

Навън бе сковал студ, денят не бе от най-подходящите за погребение. Докато процесията прекосяваше по моста река Потомак, Елиот наблюдаваше от прозореца на лимузината забулените в мъгла хълмове в долината. След опелото в катедрала „Сейнт Матю“ доста от

хората се бяха разотишли. Президентът и първата дама се бяха прибрали в Белия дом, държавният секретар се беше върнал в Департамента, повечето конгресмени също се бяха пръснали. От високопоставените държавници бе останал само министърът на отбраната Франк Карлучи. Към гробищата бяха тръгнали и Джери Фолуел, и неколцина от най-близките приятели на Харисън в Сената.

След броени дни Джордж Буш щеше да встъпи в длъжност като новоизбран президент и вашингтонци предпочитаха да не се занимават с такива мрачни неща като погребения. Имаха си по-приятни грижи — да се подготвят за тържествата, да идат на последните проби за балните рокли и смокингите. Всички смятаха, че Харисън Мейтланд не е избрал най-добрия момент да напусне политическата сцена.

Разбира се, имаше и такива, за които кончината на сенатора не означаваше само смяна в състава на сенатските комисии. На излизане от „Сейнт Матю“ Елиот забеляза млада жена, застанала с двама от помощниците на Харисън. От подпухналото ѝ от плач лице разбра, че това е Меган Тиърнън. Жената също се запъти към гробището, явно нищо не можеше да я спре да изпрати своя любим в последния му път и Елиот я разбираше — имаше моменти, когато човек забравя за благоприличието.

За непосветените Харисън остави смазана от мъка вдовица, с която бе имал трийсетгодишен брак. Но броени часове след смъртта му цял Вашингтон знаеше при какви обстоятелства е починал сенаторът. Елиот научи още същия ден. Помощниците му нахълтали в жилището на Меган, колкото да заварят санитарите от „Бърза помощ“, които го изкарвали с носилката. Той обаче вече бил мъртъв — издъхнал от инфаркт в обятията на своята любов.

Сутринта в катедралата Елиот седна на пейката зад Ивлин, Еймъри и Брет. Съгледаше ли лицето на Брет, му се искаше да се наведе и да я помилва, да се взре в очите ѝ. Дълбоко в себе си знаеше, че са орисани да са заедно, но дните се изнизваха един подир друг и той си даваше сметка колко напразни са усилията му да я убеди в това.

Отначало бе изпитвал угризения на съвестта. Така всъщност му беше по-лесно, отколкото да ревнува или да мрази Еймъри. Съзнаваше, че именно той е натрапникът, той разваля семейството на втория си баща. Знаеше обаче и че Брет би трябвало да е с него, че са създадени един за друг. Ала ето че Бог, съдбата, наричайте го както щете, беше

отсъдил Елиот да се бори твърде дълго за своето щастие. В службата гледаше непрекъснато да върши нещо, но всъщност мислеше само за Брет.

И за Дженифър, разбира се. Тя бе другото човешко същество, за което Елиот можеше да каже с ръка на сърце, че обича.

След като отказа пиенето, Моника започна да предявява все по-големи претенции към дъщеричката им. Преди два дни адвокатът на Елиот му позвъни, за да му съобщи, че бившата му съпруга си е наумила само тя да получи родителските права върху детето. Елиот избухна в смях, ала адвокатът му каза, че този път Моника не позира и наистина е решила да се бори докрай за Дженифър.

През последните няколко месеца Елиот често се питаше дали тя няма да изпълни закана си и да го шантажира с връзката му с Брет. Ако се вярваше на адвоката, съдиите отдавна не се интересували от морала на ищците по бракоразводните дела, освен ако с постъпките си те не застрашавали детето. Сега въпросът бе доколко съдът щеше да повярва на Моника, че наистина е отказала пиенето. И какво трябваше да направи Елиот, за да не го изнудва — да я хване мъртво пияна ли?

Погребалната процесия спря пред вратите на националното гробище Арлингтън и мислите на Елиот отново се върнаха към Брет, която беше заедно с Еймъри и Ивлин в лимузината отпред. Видеше ли я да докосва Еймъри, направо побесняваше. Не можеше да ги възприеме като семейство. Не желаше друга жена, освен нея. И не можеше да си представи как тя е в състояние да желае друг след всичко, което бяха изживели заедно.

Свалиха ковчега от катафалката. Еймъри слезе от колата отпред и подаде ръка на Ивлин, за да ѝ помогне, после затвори вратата. Брет, изглежда, нямаше да отиде на гробищата.

Елиот също слезе от автомобила, закопча палтото си и настигна Еймъри и Ивлин, която го погледна със зачервени от плач очи.

— Благодаря ти, че дойде — прошепна му тя.

Еймъри само му кимна и тримата тръгнаха по покритата със снежец алея след ковчега. На Елиот му беше на устата да попита защо не е дошла и Брет, но нямаше как да го направи, без да нарушава добрия тон. Тя не му излизаше от главата и когато дошлите на погребението се събраха около гроба, а Ивлин отиде заедно с Еймъри да сложи цветете върху ковчега на съпруга си. Още се бе унесъл в

мислите си за къщата на Източния бряг и за невероятното изживяване с Брет там, когато Еймъри дойде при него и му прошепна:

— Ще ми направиш ли една услуга? Докато пътувахме насам с колата, на Брет ѝ призля и се тревожа за нея. Нали ще отидеш да видиш дали ѝ е по-добре?

— Болна ли е? — попита учуден Елиот.

— Не съвсем. Чакаме дете.

Елиот не можеше да повярва на ушите си. Понечи да попита как така Брет е бременна, но се усети навреме и запази самообладание.

— Ще отида, разбира се — и се запъти към мястото, където бяха спрели автомобилите.

Шофьорът на лимузината на Еймъри бе застанал до отворената врата.

— Добре ли е госпожа Мейтланд? — попита го Елиот.

— Не, повръща ѝ се. Помоли ме да ѝ донеса вода. Нали ще я наглеждате?

Брет беше преbledняла като платно. Трепна, щом съгледа Елиот. Той се качи в автомобила и седна до нея.

— Еймъри ме изпрати да видя как си.

Младата жена преглътна и избърса уста с носната си кърпичка.

— А, нищо ми няма. Само съм малко разстроена.

— Но той ми каза, че си бременна.

Тя застина като вкаменена, сетне въздъхна горчиво и вдигна поглед към Елиот.

— Да, наистина чакам дете.

— Кога си забременяла? — попита я той някак обвиняващо.

— Детето е на Еймъри — отсече Брет.

Сякаш го изрита в стомаха. Елиот само поклати глава — не ѝ вярваше, имаше нещо гнило в цялата тази история.

— В кой месец си? Беше ли бременна, когато бяхме заедно?

Стиснала уста, Брет се извърна.

— Не, но ние с Еймъри и преди това искахме дете. Реших, че сега е моментът. И забременях.

— Но, Брет, това е лудост! — възкликна бесен Елиот.

— Знам, не ти е приятно. Но се надявах, че щом научиш, ще проумееш, че в живота ми има само един мъж — Еймъри.

— А той... знае ли за нас?

— Не. Послушах те и няма да му кажа, освен ако не съм принудена. Ще го заболи ужасно. Но това дете ме свързва до гроб с него и се моля, ако случайно той научи за нас, да ми прости заради него.

— Забременяла си само защото се страхуваш от чувствата си към мен. Ти, Брет, ме обичаш. Сигурен съм.

— Не, не те обичам — отрече тя мрачно. — Всичко между нас свърши. Примири се най-после, моля те.

Атмосферата в колата бе тягостна. Елиот вече виждаше, че е изгубил завинаги Брет. Колкото и да му беше трудно, се помъчи да запази самообладание.

— Е, не ми остава нищо друго, освен да ти пожелаая щастие.

Брет сведе глава. Беше се просълзила и се обърна, та Елиот да не види, че плаче.

Вашингтон

28 януари 1989 година

Елиот гледаше как Дженифър е коленичила на стола до прозореца и гледа тънещия в здрач Кливланд Парк.

Дните след погребението на Харисън се нижеха мъчително бавно. Животът му сякаш се беше обезсмислил. Вечерта на бала по случай встъпването в длъжност на Буш прекара вкъщи, точно както хората от предизборния екип на Дукакис. Но Брет явно се чувстваше чудесно. В клюкарските колони се появи новината, че е бременна. Един вестник дори помести нейна снимка от бала в Белия дом, под която пишеше: „Еймъри Мейтланд, съдия от Върховния съд, танцува със съпругата си Брет, която очаква през юли първото им дете.“

Елиот гледа снимката цели петнайсет минути, смаян от това че тази дълбока несправедливост вече е публично достояние. И сякаш по инстинкт се вкопчи в Дженифър, с която прекарваше всяка свободна минута.

През деня я оставяше с госпожа Инграм, жената, която беше наел да я гледа. Вечер и в края на седмицата бяха заедно, освен ако детето не отиваше при майка си, която бе все по-настойчива в молбите си Дженифър да стои повече при нея. Елиот не се възпротиви, надяваше

се, че с времето Моника ще се отегчи да се прави на грижовна майка. Лека-полека малката свикна, че има два дома.

Сега си поигра с Дженифър, после я заведе в кухнята да си приготвят вечеря. Щом се нахраниха, я изкъпа, сложи я да легне и ѝ прочете една приказка. Беше им станало нещо като ритуал.

Целуна я по челцето, угаси лампата и се върна в хола. Бяха се разбрали с Моника, че в девет тя ще мине да поговорят и да се разберат. Елиот се опита да разбере още по телефона какви са намеренията ѝ, тя обаче отсече, че ще ги обсъдят, щом се видят.

Седна на стола и разлисти неделния брой на „Поуст“, в който имаше статия за проблемите в Републиканската партия след кончината на сенатора от Мериленд Харисън Мейтланд. Докато във Вашингтон празнуваха встъпването в длъжност на новоизбрания президент Джордж Буш, двете крила на партията в Балтимор се бяха хванали гуша за гуша. Накрая бяха решили, че до извънредните избори мястото на Харисън би могла да заеме неговата вдовица Ивлин, кротка жена, която от гледна точка на политиката бе смятана за неутрална. Елиот не беше разговарял с нея от погребението насам, но щом името ѝ се спрягаше, тя явно проявяваше интерес към предложението.

Остави вестника и погледна към часовника. Вече не го свърташе на едно място, затова отиде до прозореца и загледан в падащия сумрак, се замисли за отношенията си с Моника, които още от самото начало не бяха от най-розовите. Но дори когато се караха за щяло и нещяло, пак ги свързваше нещо, може би общото страдание. А ето че сега тя бе повела война, без да влага никакви емоции, сякаш бяха някакви непознати врагове, които се дуелират от разстояние или се обстрелват с тежка артилерия. Колкото и да я мразеше, Елиот не можеше да не ѝ се възхищава, дори мъничко да ѝ завижда. Не беше шега да откажеш пиенето, както и да създадеш сериозна връзка с човек като Фарънс. Явно жена му бе намерила себе си не в брака, а в развода.

Когато най-сетне се позвъни и Елиот отиде да отвори, за своя изненада видя, освен Моника и Фарънс.

— Я, цяла делегация! — възкликна той.

— Щом се разведа, ние с Робърт смятаме да се оженим, ето защо реших, че онова, което ще си приказваме, засяга и него и затова го доведох.

Фарънс се бе посъстарил, въпреки това имаше по-здрав вид. Двамата си съблякоха палтата. Моника беше в тъмосин костюм и ниски обувки в същия цвят — самото въплъщение на добродетелността. Фарънс беше в официален костюм с безупречна кройка.

— Може би трябваше да те предупредя — изгука Моника, — в случай че и ти поискаш Брет да присъства на разговора.

— Нека говорим като цивилизовани хора — рече Елиот и я погледна втренчено. — Няма смисъл да се заяждаме.

Развеселена, тя отметна глава.

— О, извинявай, Елиот, мислех, че имаш по-голямо чувство за хумор.

Той ги покани с ръка да седнат на дивана и се разположи на стола отсреща.

— Поиска да разговаряме. Казвай за какво става дума — подкани Елиот Моника.

Тя се спогледа с Фарънс.

— Твоят адвокат сигурно ти е съобщил, че искам родителските права върху Дженифър.

— Да. Реших, че си придаваш важност и както винаги, се правиш на интересна.

— Няма такова нещо. Този път го мисля съвсем сериозно. Държа да получа родителските права. Ще я виждаш, когато поискаш, но предпочитам тя да живее при мен.

— И дума да не става! Готов съм родителските права да са и на двамата, но за повече не съм съгласен.

— Май не си даваш сметка колко деликатно е положението ти, господин посланик — изглежда го навъсено Моника.

— Казах ти вече, дай да говорим като хората! Знай, че няма да ти разреша да ми извиваш ръцете. За мен най-важна на този свят е Дженифър.

— Щом ми се правиш на вода ненапита, нямам друг избор, освен да говоря без заобикалки. Не приемеш ли условията ми, ще разкажа на Еймъри за теб и ненагледната ни мащеха. Сигурно ще му е интересно да научи, че бременното му женче се чука зад гърба му с разни дипломати.

— Дори ти, Моника, не си толкова долна.

— Нали един от основните принципи в дипломацията е, ако имаш козове, да ги използваш на всяка цена? — засмя се тя.

— С други думи, ме изнудваш.

— Да, Елиот, с други думи те изнудвам. Но ти имаш избор — или ми даваш детето, или разказвам на Еймъри какви си ги вършил с Брет.

Елиот се вбеси, но се опита да не си изпуска нервите.

— Защо си играеш с живота на хората? Единственото, което е важно в случая, е доброто на Дженифър. Толкова ли не те е грижа за нея?

— Грижа ме е и още как, затова и искам да живее при мен. Тя е моя дъщеря. Аз съм нейна майка. Не склониш ли, ще съм принудена да прибегна до всички средства, за да си осигуря родителските права.

— А, тая няма да я бъде. Няма да допусна да получиш родителските права чрез изнудване — процеди той през зъби. — Все ми е тая, ако щеш, ме заплашвай, че ще вдигнеш във въздуха целия свят. Няма да жертвам дъщеря си.

— Нямало да я жертва! — изкрещя Моника. — Човек ще си рече, че е твоя собственост.

— Отдавна си загубила правата си върху детето.

Моника се размърда нервно върху канапето, сякаш се канеше да се нахвърли върху Елиот.

— Слушай, копелдак такъв! Какво си въобразяваш, че ще ме разиграваш и ще ми диктуваш как да живея ли? Да, бракът ни наистина беше една бутафория. Имах проблеми с пиенето, но вече не слагам и капка в уста. Знам, без да ти мигне окото, ще ме шантажираш с моето минало, ето защо съм готова да го сторя и аз — Фарънс я хвана за ръката, но тя не му обърна внимание. — Как смееш да ми говориш какви права съм имала над детето!

— Винаги съм ти давал Дженифър, дори преди онази случка с Брет. Много ми се искаше тя да има майка, но какво да направя, като ти я заряза.

— Е, сега вече не съм я зарязала. Готова съм да ѝ бъда майката, за която ти уж си мечтал.

Елиот я изгледа. Знаеше много добре, че тя е способна да отиде при Еймъри, да смаже всекиго, изпречил ѝ се на пътя. Фарънс се понаведе и погледна Елиот право в очите.

— Не съм ти особено симпатичен — рече му спокойно и овладяно, — ето защо не ми се идваше много-много тук. Но знаех, че може да се издокарате, както и стана.

— Хайде, изплюй камъчето, Фарънс! Запази дипломацията за службата!

— Наясно съм колко обичаш Дженифър и си убеден, че Моника не се е проявила като добра майка...

— Той е не по-малко виновен от мен — намеси се пак тя.

— Важното в случая е, че Моника се е променила. Други са и обстоятелствата — допълни Фарънс.

— Празни приказки, Фарънс! Кого ще заблудите с вашето новопридобито въздържателство? Това, че седмица-две не се е напивала, не значи, че е станала образцова майка.

— Е, и ти не си станал образцов баща, само защото си шибал седмица-две Брет Мейтланд.

— Какво общо има кой с кого спи! — тросна се Елиот с блеснали от яд очи.

— Понеже отвори дума за тези неща, Моника наистина е неуязвима. Разговаряхме с нашите адвокати, както вероятно и ти със своя. От два месеца Моника не пие. Аз също. Сгодени сме. Не че съм кой знае колко богат, но не съм и беден, имам добра работа, а Моника е доста заможна по линия на родителите си. Предлагаме дом, стабилност, сигурен живот. А ти, от своя страна, предлагаш на Дженифър да прекарваш с нея вечерите и края на седмицата, а през другото време тя ще бъде възпитавана от гувернантка.

— Звучи много красиво, Робърт, но няма да се хвана на тази въдица. Няма да ви дам дъщеря си, само защото имате добри намерения.

Моника подскочи като ужилена, но Фарънс отново я спря.

— Тогава нямаме друг избор, освен да разровим миналото — уточни той. — Извадиш ли мръсните ризи, ние също няма да се колебаем да използваме всичко, което знаем за теб и госпожа Мейтланд, колкото и неприятно да е то.

— Господи, Фарънс! — поклати глава Елиот. — И ти си същият боклук като Моника.

— Ще подмина личните обиди — подсмихва се Фарънс. — Но ти помисли. Моника явно е решена да осигури добър живот на

Дженифър. Допреди няколко месеца беше на различно мнение. Сега обаче ние с нея сме вече други, вярваш или не.

— Моите поздравления. Бъдете щастливи! Но без дъщеря ми.

За пръв път върху лицето на Фарънс се мярна раздразнение.

— Бяхме пределно откровени с теб, ти обаче явно не си проумял, че сме категорични в решението си. Толкова ли не разбираш, че госпожа Мейтланд може да бъде призована за свидетелка?

— Ама ти сериозно ли приказваш?

— Съвсем сериозно. Явяването ѝ пред съда едва ли ще промени решението за родителските права, но би могло да създаде неприятности на доста хора. Както знаем, госпожа Мейтланд чака дете и един обществен скандал заради Дженифър вероятно ще ѝ причини болка — и на нея, и на съпруга ѝ.

— Мъчно ми е само за Еймъри — обади се пак Моника. — Представяш ли си, ражда му се дете, а той, клетият, дори не знае дали е негово.

На Елиот му идеше да я зашлеви, но все пак се сдържа със сетни усилия на волята.

— Няма да се спреш пред нищо, така ли да го разбирам?

— Нима не си се запитвал и ти, Елиот, дали детето не е твое?

— И какво очакваш от мен, да изтъргувам дъщеря си срещу това ли? — попита презрително Елиот Фарънс.

Моника вече се тресеше от яд.

— Помисли си, не бързае за никъде — отвърна хладно Робърт. — Поговори и с госпожа Мейтланд.

— Вече нямам нищо общо с нея — тросна се Елиот.

— Тогава постъпи както сметнеш за добре. Знай обаче, че няма да отстъпим. И нямаме какво да губим, ако призовем Брет Мейтланд за свидетелка.

Елиот разбра, че е изправен пред възможно най-тежкия избор — да пощади с цената на дъщеря си Брет.

— Сам си постла така, драги — подметна ехидно Моника. — От мен да го знаеш, човек трябва да внимава с кого ляга.

ЧАСТ V

Вашингтон

8 април 1989 година

Още преди два месеца Ивлин извади от гардероба всички неща на Харисън, но от време на време ѝ се струваше, че долавя неговата миризма и това пробуждаше спомени, някои от които не бяха от най-приятните. Последния път, когато го видя — седмица, преди да умре, той дойде да обсъдят как да обявят решението си да се разведат. По ирония на съдбата Ивлин го погребва в деня, когато съобщението трябваше да се появи в печата.

Но в паметта ѝ най-ярко се беше врязал не денят, когато тя го изпрати към последния му път на гробището в Арлингтън, а онзи следобед, когато Харисън ѝ каза, че я напуска. Докато тя седеше долу в хола, той си събра багажа. Изнесе се да живее с Меган. Ивлин си поплака, после се качи горе да види отломките от своя семеен живот.

Мъжът ѝ беше оставил някои стари дрехи, които вече не носеше, но и сърце не му даваше да изхвърли — досущ като жена си, за която едва сега бе набрал смелост да изостави. Горното чекмедже на гардероба си стоеше непокътнато. Най-напред Ивлин си помисли, че Харисън е забравил да си прибере нещата от него. Там нямаше нищо, което да му е нужно във всекидневието. В него мъжът ѝ държеше предмети, свързани с миналото: пръстена от университета Джорджтаун, медалите и ордените от войната в Корея, златна монета и нож за разрязване на хартия, които баща му му беше дал като дете, картончетата, върху които беше написал на машина своята първа реч пред Сената, пликче с къдрица на майка му.

Въпреки че изхвърли другите му лични вещи, Ивлин не докосна нищо от нещата в това чекмедже. Пазеше ги, както пазеше своите спомени. Меган Тиърнън ѝ беше отнела съпруга, но не беше в състояние да ѝ вземе миналото.

Ивлин си сложи обиците с перли и диаманти и се погледна в огледалото. Дали с разкроената рокля от черна тафта и дантела, която

беше съвсем подходяща за официална вечеря в Белия дом, не наблягаше прекалено много на факта, че е вдовица? Но вече беше късно да се преоблича — Брет и Еймъри щяха да дойдат до двайсетина минути.

Приглади прошарената си коса и пак отвори чекмеджето на Харисън, за да го погледа, преди да слезе долу. Прехвърли картончетата с речта и се зачете в първите думи. Спомни си колко развълнувана е била, докато е слушала мъжа си от балкона за посетители в Сената. Колко отдавна беше! Сега и Ивлин трябваше да държи такава встъпителна реч.

Ако беше жив, Харисън би ѝ завидял за вечерта, която ѝ предстоеше. Ивлин не само беше сред поканените на вечерята, която даваха Джордж Буш и жена му. Приемът отчасти бе организиран в нейна чест. Щяха да присъстват още двама нови сенатори на републиканците, Кони Мак от Флорида и Джеймс Джефордс от Върмонт, както и някои от най-известните сенатори от Републиканската партия.

Ивлин чу, че на вратата се звъни и погледна часовника: Еймъри и Брет бяха подранили. Слезе да отвори и видя на прага Меган Тиърнън. Бе толкова изненадана, че изгуби ума и дума.

— А... вие излизате — поде младата жена.

— Да, канена съм на вечеря — потвърди студено Ивлин. — Какво искате?

— Аз, госпожо Мейтланд, съм Меган Тиърнън — пророни едва чуто момичето и стисна с все сила яката на вълнения си бежов костюм с проста кройка.

— Знам коя сте — рече възможно най-спокойно Ивлин.

— Бих искала да поговорим.

— Опасявам се, че не сте избрали най-подходящия момент.

— Довечера напускам Вашингтон. Искан да ви видя, преди да отида на летището. Ще ви отнема само минута.

Ивлин погледна шосето — Еймъри и Брет щяха да дойдат всеки момент.

— Добре, заповядайте, но за малко — склони тя, след което я заведе в хола и я покани да седне на един фотьойл.

— Дълго се колебах, преди да дойда, но после реших, че трябва да го направя на всяка цена — поясни младата жена, приседнала на

крайчеца на фотьойла. — Сигурно ме мразите — допълни притеснено. — Извинявайте, ако ви причинявам болка, но съм длъжна да ви кажа, че ужасно съжалявам за случилото се.

— За кое по-точно — задето Харисън ми изневери или за смъртта му? — попита Ивлин, след като си пое дълбоко въздух.

— За всичко.

Ивлин се взря в нея. Тя й беше колкото съперница, толкова и посестрима в мъката.

— Ако сте дошли да ви простя, имате прошката ми. Не съм злопамятна.

— Дойдох, за да ви обясня. Не съм го направила нарочно, госпожо Мейтланд. Това важи и за Харисън. Просто се влюбихме. Беше по-силно от нас.

— Вярвам ви.

— Той обичаше и вас. Не че ми беше приятно, но такава е истината. Обичаше ви чак до края. Чувствата му бяха много по-сложни, отколкото си мислите.

Ивлин се взря в Меган — беше хубава, излъчваше някаква чувственост, явно привлякла покойния й съпруг. Тъкмо такива момичета доставяха сексуална наслада, но у Меган имаше още нещо. Харисън надали щеше да зареже жена си заради единия секс.

— От това не ми олеква кой знае колко. Вече е все едно — рече Ивлин.

Меган сведе поглед.

— Не знам какво си мислите, госпожо Мейтланд, но връзката ни не беше никакво мимолетно увлечение. Бях готова на всичко заради Харисън. Заради него продадох душата си.

— Как така сте продали душата си? — учуди се домакинята.

— Миналото лято забременях — поясни разплакала младата жена.

— Господи! — ахна Ивлин.

— Бях щастлива, докато не разбрах, че трябва да се разделя или с Харисън, или с детето. Ето защо махнах детето.

— Направили сте аборт?

Меган кимна и се извърна.

— Ще се пържа в ада, но го направих, за да бъда още няколко месеца с Харисън.

Ивлин затвори очи. И през ум не ѝ бе минавало, че ще изпитва състрадание към жената, отнела ѝ Харисън, но ето че сега ѝ беше ужасно мъчно за Меган.

— Обичах го, госпожо Мейтланд. Не очаквам да ме съжалявате, дори да ми простите, но си казах, че ако го споделя с вас, може би ще простите на Харисън — каза Меган и по страните ѝ се затъркаляха едри сълзи.

— Споменахте, че напускате Вашингтон. Къде отивате? — попита Ивлин.

— Прибирам се вкъщи. В Елънсбърг, щата Вашингтон. Ще се опитам да живея без Харисън — отвърна Меган и се усмихна през плач.

После стана да си върви. Ивлин също се изправи и погледна момичето, провалило брака ѝ и отнело нейния мъж.

— Не се наказвайте — рече нежно.

— Вече съм наказана — отвърна с пресипнал глас Меган.

— Колко несправедлив е този свят! — възкликна Ивлин, усетила как я обзема съжаление, сетне пристъпи и прегърна младата жена.

Меган се обърна и си тръгна. Застанала в горния край на стълбището, Ивлин я изпроводи с очи. Тъкмо когато Меган излизаше през пътната врата, там спря такси. От него слезе Еймъри — беше с черна папийонка и официален костюм.

— Нали ще ме изчакате минута-две? — провикна се от прага Ивлин.

Изтича на горния етаж, погледна се в огледалото и взе дамската си чанта. Отвори чекмеджето на Харисън и реши да даде всичко в него на Еймъри с изключение може би на речта.

— Как е бъдещата майка? — попита, когато се качи при тях в таксито.

— Както винаги, тръпна в очакване — отвърна Брет.

— Изглеждаш чудесно. Направо прашиш от здраве — рече етърва ѝ.

— Коя беше младата жена, дето излезе от вас? — любопитства Еймъри.

— Меган Тиърнън... приятелката на Харисън.

— И какво търси при теб?

— Дойде да си изясним отношенията.

— Ама че нахалница! Не мога да си представя какво има да изяснявате.

— Аз пък си представям — възрази Брет.

— Сигурно трябва да си жена, че да разбереш — обърна се Ивлин към Еймъри. — Понеже стана дума, от Харисън са останали някои неща, които смятам да ти дам. Подаръци от баща ви, къдрица на майка ви — за да смени темата, тя отново се обърна към Брет. — Какво казват лекарите? Момче или момиче ще е?

— Не са казвали нищо, понеже им обясних, че не ме интересува, а Еймъри твърди, че знае и без тях. Бил убеден, че е момче.

— От пет-шест поколения в семейство Мейтланд не се е раждало момиче — изперчи се той.

— Слава Богу, че има и други семейства, в които се раждат момичета — прихна Ивлин. — Инак вие, Мейтландови, щяхте да си умрете от скука.

— Аз съм първият, който ще го признае, Ив. Не знам какво щях да правя без Брет — отвърна той и се пресегна да помилва жена си по ръката.

— Както си се разработил напоследък, понякога си мисля, че си женен за своите помощници — заяде се тя и поясни на етърва си: — Вече половин месец умува над това проклето решение. Понякога си ляга посред нощ.

Ивлин се досети, че Брет говори за делото „Русо срещу Клейсън“. Дали не бяха възложили на Еймъри да напише съдебното решение? Обикновено го правеше съдията, чийто глас е решаващ. Знаеше обаче, че е безпредметно да подпитва девер си — опреше ли до служебни въпроси, той мълчеше като гроб. Ивлин се загледа през прозореца на таксито, вече наближаваха авеню Пенсилвания.

— Брет, това първата ти вечеря в Белия дом ли е? — попита Ивлин, прехвърляйки разговора на по-безобидна тема.

— Да, ходила съм на един прием, но това е всичко.

— Е, сега си поканена на частна вечеря. Малцина могат да се похвалят с такова нещо.

Таксито спря пред югозападната врата на Белия дом. Веднага ги отведоха в жълтата овална зала на втория етаж, където президентът и първата дама посрещаха гостите си. Забелязал Ивлин, Джордж Буш се приближи да й каже „Добре дошла“. Не след дълго го последва и

Барбара, която беше облечена в тъмносин костюм от тафта и дантела и носеше огърлица от три наниза едри перли. Буш попита Еймъри как вървят нещата във Върховния съд. Но Ивлин не чу какво отговори девер й.

Еймъри хвана под ръка жена си, която направо грееше от щастие, и я поведе из салона.

— Много по-интересно е, отколкото очаквах — прошепна тя. — От време на време се пощипвам, за да се уверя, че не сънувам.

— Откога на една либерално настроена хубавица от Северна Джорджия й е интересно сред тълпа надути републиканци? — подметна усмихнат мъжът й.

— Знаеш за какво ти говоря. Семейство Буш са много мили. Пък и той все пак е президент на Съединените американски щати. Мога и да подмина факта, че членува в противниковата партия.

— Гледай само да не ти стане навик да вечеряш тук — засмя се Еймъри. — Когато в края на сесията оповестим решението на Върховния съд, едва ли ще сме добре дошли в свещените салони на превзетия от републиканците Бял дом.

Каза го някак мрачно и Брет се стъписа.

— И таз добра, Еймъри, нима наистина смяташ, че някой от висшите етажи на властта ще ти търси сметка за решенията, които взимаш като съдия от Върховния съд!

— Не след дълго, скъпа, ще бъда сред най-мразените хора в Щатите. Е, ще има и такива, които ще ме обявят едва ли не за светия, но месеци наред ще се пържа на огъня на хорската омраза. От мен да го знаеш!

Брет съзнаваше, че ще има широк обществен отзвук, след като оповестят решението по делото „Русо“, но не беше мислила какво ще е неговото отражение в личен план. И през ум не й беше минавало, че Еймъри ще стане обект на нападки. Вероятно беше наивна и си затваряше очите как това съдебно дело ще повлияе върху личния им живот.

Когато при тях дойде келнерът, Еймъри си поръча бърбън с много лед, а Брет — портокалов сок.

— Погледни Ивлин — каза той, колкото да смени темата. — Направо е в стихията си, нали?

В другия край на залата тя разговаряше с колегите си от Сената и изглеждаше много самоуверена, в свои води.

— От ден на ден я уважавам все повече — сподели Брет. — От нея ще стане чудесен сенатор.

Колкото и развълнувана да беше от приема, тя току се сещаше за посещението на Меган Тиърнън. Великодушието на Ивлин наистина беше достойно за възхита. Виж, тя не бе в състояние да е толкова щедра. Струваше ѝ се, че прилича по-скоро на Меган, отколкото на етърва си.

Понякога се питаше дали ще се отърси от чувството си за вина. След като предаде Еймъри, сякаш умря и частица от самата нея. Може би щеше да се получи като при всяка друга смърт — тя щеше да си остане факт, ала с времето болката от нея щеше да се попритъпи.

Брет се помъчи да разсее мрачните си мисли. При тях дойде Барбара Буш.

— Съдия Мейтланд, дошли сте с безспорно най-ослепителната жена на приема, но това не ви дава право да я държите само при себе си. С ваше разрешение ще ви я отнема за малко, за да ѝ се порадват и другите гости.

— Колкото и да ми е трудно да го направя — рече Еймъри и се поклони учтиво, — не ми се иска да лишавам останалите от това удоволствие.

— След малко ще ви я върна — усмихна се Първата дама и потупа съдията по ръката.

След това поведе Брет да я представи на другите, а Еймъри ги загледа, грейнал от радост. Но не стоя дълго сам — при него дойде Ивлин.

— Само не ми кавай, че си разбила опозицията в Сената! — подметна развеселен той. — Както виждам, си център на вниманието.

— Е, нормално е, нали съм новачка в техните редици! Но не си правя никакви илюзии — щом се уверят, че няма да им мътя водата, моментално ще ме оставят на мира.

— Не се прави на скромна, Ив!

Обърнаха се да погледат Брет, която се запознаваше с видните гости в другия край на залата. От едната ѝ страна беше застанал водачът на малцинството в Камарата на представителите, а от другата

— единственият член на Демократическата партия, присъстващ на приема. Брет им говореше разпалено.

— Защо ли имам чувството, че жена ти е родена политик? — попита Ивлин.

— Защото това е така — отговори девер й. — Стига да съм жив, някой ден мога да осъмна и като съпруг на първата жена президент на Съединените щати.

— Нима това те разстройва?

— За Бога, не! Искам Брет да преуспее.

— Важно е да я насърчаваш — допълни снаха му. — Тя има нужда да докаже качествата си. Не всички съпрузи го оценяват, но ако има някой, който да го стори, то това си именно ти.

— Много си великодушна, Ив.

Продължиха да наблюдават Брет.

— Толкова се радвам, че чакате дете — допълни Ивлин. — Знам, тежко й е на Брет, че се наложи да се откаже временно от кариерата си, но ти наистина заслужаваш да станеш баща. Бог ми е свидетел, ако ми е мъчно за нещо в този живот, то е, че не можех да имам деца.

При тях дойде високопоставен сенатор от Републиканската партия, член на законодателната комисия, който хвана Еймъри под ръка.

— Кога ще оповестите решението си по въпроса за абортите? — попита го той.

— До няколко седмици, сенаторе — увери го Еймъри, после намигна на Ивлин, която кимна и се отдалечи.

Ивлин тръгна да обикаля залата. Надаваше по едно ухо на политическите разговори — обичаше да е във водовъртежа на събитията, а не просто страничен наблюдател. Но колкото и да се бе запалила по новата си работа във Вашингтон, пак я обземаха съмнения, налягаше я тъга по някогашния й живот с Харисън. Изведнъж й се прииска да остане сама и отиде до прозореца с изглед към Балкона на Труман и Южната морава.

Мръкваше се, но в далечината още се различаваха очертанията на купола на Капитолия, на паметника на Вашингтон и мемориала Джеферсън, осветени от прожектори. Спомни си как Меган й каза, че Харисън я е обичал — беше доста странно да го чуе от устата на любовницата на съпруга си.

— Красиво е, нали?

Ивлин се обърна и видя зад себе си Брет, която беше поруменяла и направо грееше от щастие.

— Да — усмихна се Ивлин. — Добре ли се забавляваш, скъпа?

— И още как! — кимна Брет.

— Преди малко си говорехме с Еймъри, че някой ден може да станеш господарка на Белия дом.

— Пък аз си мислех, че е доволен и като съдия от Върховния съд — отвърна закачливо младата жена.

Ивлин ѝ се усмихна лукаво.

— Знаеш какво имам предвид.

Страните на Брет пламнаха.

— Защо да отричам, политиката наистина ме интересува.

— Колкото и майчинството ли?

— Един ден ще бъда и майка, и политик — рече Брет.

— Дано не ти се наложи да чакаш толкова дълго като мен. Но си извадила късмета да имаш съпруг, който ти помага, вместо да ти пречи.

— Да, така е — съгласи се Брет и отпусна ръка върху издутия си корем.

Известно време двете жени мълчаха.

— Знаеш ли, че Елиот замина за Франция? — попита след малко Ивлин.

— Така ли? — изненада се Брет.

— Да, доста внезапно. Преди седмица. Звънна ми в деня, когато тръгваше.

Брет беше подочула, че е склонил да отстъпи на Моника родителските права — нещо, което я стъписа, сега обаче наистина беше много учудена, че освен това е напуснал и страната.

— Защо ли го е направил, Ивлин? Уж държеше много на Дженифър.

— Моника явно е устояла на думата си да стане нов човек. Елиот сподели с мен, че сега е по-спокоен, когато детето е при бившата му жена.

— Но защо Париж?

— Годеникът на Моника е получил назначение в посолството в Лондон и Елиот е решил, че ще вижда момиченцето по-често, ако отиде в Европа. Клетият, обречен е да следва по петите бившата си

съпруга. Сърцето ми се къса за него. Такъв добър баща е, не заслужава подобна участ.

Обзета от тъга, Брет погледна през прозореца към Капитолия и паметника на Вашингтон. Беше толкова погълната от своите угризения на съвестта, че почти не се беше замисляла за положението, в което се е озовал Елиот. Сега обаче, когато научи колко страда, ѝ домъчня много за него. Досега се пазеше да му съчувства, понеже именно от състрадание беше допуснала онази първа фатална грешка, беше станала жертва на своята емоционалност.

Сега за първи път видя и Елиот като жертва. Горкият той! Обичаше Дженифър. А беше останал сам-самичък.

— Последната половин година беше доста тежка за клана на Мейтландови — отбеляза мрачно Ивлин. — Но ето че се появиха и щастливи моменти — тя погледна към корема на етърва си. — Може би това детенце е нашето спасение.

Брет се просълзи, ала Ивлин не забеляза, защото точно в този момент президентът заговори и заглуши с гласа си олелията в залата.

— Току-що ми съобщиха, че супата е сервирана — каза усмихнат Буш. — Моля, заповядайте на вечеря с мен и Барбара.

Добре, че за малко вниманието на Ивлин беше насочено другаде — Брет успя да се овладее. Не му беше времето да се отдава на мислите си за Елиот Брустър. Трябваше да гледа напред към бъдещето, а не към миналото.

Университетът Джорджтаун

8 юли 1989 година

Брет седеше в голямото кожено кресло в кабинета на ректора Андрю Макнотън и пиеше от водата, която ѝ бяха донесли. Еймъри реши да остане при нея, но тя настоя мъжът ѝ да разгледа изложбата от трудове и вещи на Харисън, организирана в чест на учредяването на стипендия на негово име.

Беше в последния месец на бременността и не се чувстваше никак добре. Искаше час по-скоро да роди и да се свършва тази мъка. На всичкото отгоре беше страхотна жегга, беше и много влажно.

През последните няколко седмици почти не бе ставала от леглото — лекарят беше препоръчал да не се движи излишно. Еймъри ѝ

предложи да си остане вкъщи, но Брет искаше да присъства на церемонията. Мъжът ѝ и Ивлин щяха да държат кратка реч.

— Нека след тази ужасна седмица и аз имам някакви положителни емоции — каза му тя на тръгване за университета.

Последните пет дни наистина бяха от най-неприятните. В понеделник Върховният съд оповести решението си по делото „Русо“ и както беше предсказал Еймъри, възмущението на всички, които бяха против абортите, се насочи главно към него. Петима съдии бяха подкрепили правото на аборт, ала хората критикуваха или възхваляваха — в зависимост от това в кой лагер бяха — все мъжа ѝ.

От статиите във вестниците излизаше едва ли не, че Еймъри еднолично е разрешил абортите в страната. Очакваше се да има недоволство, но и най-обиграните наблюдатели бяха изненадани от острата реакция на противниците на аборта. Брет гледеше разтреперана по телевизията многолюдните демонстрации. Цяла седмица пред сградата на Върховния съд се трупаха недоволни тълпи. Противниците на аборта се бяха добрали дори до Чеви Чейс. Уж къщата там се пазеше от местната полиция, но на сутринта след оповестяването на решението вратата им цялата беше изцапана с кръв.

Един човек беше задържан, но от това Брет не се успокои. Страхуваше се не за себе си, а за Еймъри. Той се държеше мъжки и отсъждаше, че неприятностите си вървят заедно с високия пост.

Тя обаче не проумяваше откъде се е взела тази омраза.

— Човек ще си помисли, че си им опрял нож в гърлото и ги насилваш да абортират — постара се Брет да успокои мъжа си. — Никой не се опитва да им казва какво да правят с телата си. Но виж, те се опитват да кажат на мен и на всички останали жени какво можем и какво не бива да правим със своите тела.

Еймъри не отговори нищо и Брет съжали, че изобщо е отворила дума за това. За разлика от нея, той не се отнасяше така разпалено към проблема. Колкото и да е странно, като човек с определени нравствени разбирания той беше привърженик на другия лагер и именно заради това се измъчваше ужасно. Каква сила се искаше, за да раздаваш правосъдие, да отстояваш свободата в името на нещо, което влиза в разрез със съвестта ти!

Сутринта, когато дойдоха в студентското градче, вече ги чакаха двеста-триста демонстранти. Брет беше стъписана от омразата, която

беше изписана върху лицата на някои. Имаше и плакати два, от които веднага биеха на очи. На единия пишеше: „Трябваше да умре този, а не другият Мейтланд!“, а на другия: „Убийте съдията, който убива бебетата!“. На Брет й причерня, когато си помисли, че нещата са стигнали толкова далече.

Климатичната инсталация уж беше включена, а нея я тресеше. Допря чашата вода до страните и челото си. За беда церемонията щеше да се състои в двора пред ректората, което означаваше, че Брет трябва да изтърпи и непоносимата жегата. Но и Еймъри, и Ивлин смятаха да кажат само по няколко думи, след което тържеството щеше да продължи вътре. Брет беше сигурна, че ще издържи.

Тъкмо усети, че й поолеква, когато вратата на кабинета се отвори и влезе Еймъри. Изглеждаше угрижен.

— Как си, скъпа? — попита я той, след като дойде при нея.

— Много по-добре. Явно ми прилоша от пътуването с колата.

— В двора, където ще се състои церемонията, е сенчесто.

— Много хора ли ще има? — попита Брет и хвана мъжа си за ръката.

— Двеста-триста души.

— Доста народ ще дойде.

— Харисън имаше много приятели.

Брет се взря в очите му и видя колко му е тежко. Беше уморен, месеците след гласуването по делото „Русо“ съвсем го бяха съсипали. Еймъри бе доволен, че сесията на Върховния съд най-сетне е приключила.

— Радвам се, че вие с Ивлин решихте да учредите стипендията. Сега имаме нужда да виждаме по-често твоите приятели.

— Приятелите ми в повечето случаи вече не са ми приятели. Може дори да се каже, че съм в изолация.

Брет вдигна дланта му към устните си и я целуна.

— Горе главата, Еймъри! И в Републиканската партия милиони хора са за правото на избор. Харисън не изразяваше мнението на всички републиканци.

— Знам — усмихна се мъжът й. — Може би просто се самосъжалявам.

— Ивлин също е на твоя страна. В политиката тя стои много по-близо до теб, отколкото до Харисън.

— Ако е близо до някого, то това си ти — засмя се Еймъри.

В очите им се четеше обич. Еймъри се наведе и натъжен целуна жена си по бузата.

— Въпреки всичко, което се случи напоследък, често си мисля за Харисън. Докато нахвърлях речта си за днешната церемония, дори ми хрумна, че трябва да съм по-великодушен към него.

— Заради онова, което причини на Ивлин ли? — попита Брет.

— Да. Месеци наред ми беше много криво, задето постъпи така с нея. Когато издъхна в обятията на онова девойче, си казах, че Господ го е наказал. Напоследък обаче ми се струва, че съм несправедлив. Всеки Божи ден раздавам правосъдие. Тази работа ми е поверена от хората и съм длъжен да следвам буквата на закона. Никой обаче, дори аз, няма право да съди Харисън след неговата смърт. Мой нравствен дълг е да го приемам такъв, какъвто беше, и да оставя другото на Всевишния.

Нали и Брет се измъчваше от угризения на съвестта, се трогна. Такъв си беше Еймъри — безкрайно състрадателен. Взря се в очите му, убедена, че ако случайно научеше какво е направила, щеше да прости и на нея.

Осъзна, че до гроб ще живее с чувството за вина. Детето непрекъснато щеше да ѝ напомня какво е извършила, но Еймъри беше толкова добър, че с времето Брет щеше да свикне. Нейното дете щеше да стане и негово. Духовно дете и това беше най-важното.

На вратата се почука лекичко и Ивлин надникна в кабинета.

— Хайде, време е да почваме — каза тя.

— Сигурна ли си, че не искаш да останеш тук на хладно? — попита Еймъри жена си.

— Не, ще дойда с теб — отвърна тя и се надигна тежко от фотьойла.

Той ѝ подаде ръка. Брет усети, че ѝ се вие свят и се вкопчи в китката му. При тях дойде и Ивлин.

— Едва ли се налага да идваш и ти. Събитието не е чак толкова важно.

Брет си пое въздух с надеждата, че ще ѝ поолекне. Само това оставаше — да я помислят за глезла. Еймъри я пусна и отиде до прозореца.

— Я погледни! — рече ѝ той. — Кабинетът на ректора е с изглед към двора. Оттук ще виждаш всичко. Защо да се пържиш на тая жега!

— Не, искам да съм с теб! — повтори пак Брет, но само от любезност. Наистина предпочиташе да остане в кабинета, в който беше прохладно от климатичната инсталация.

— Мен ако питаш, редно е да останеш тук — намеси се и етърва ѝ.

— Добре тогава! Вие вървете, а аз ще ви гледам оттук — склони тя.

Еймъри придърпа един от столовете до прозореца, та жена му да не стои права. Преди да излезе от кабинета, я целуна лекичко по устните.

— Най-важното нещо на този свят си ти, Брет — прошепна ѝ той. — И детето.

Помилва я по бузата и тръгна с Ивлин към двора на университета. Брет се просълзи, прехапа устни и замоли Бог да ѝ вдъхне сили. Въздъхна и седна на стола при прозореца. Насъбралите се долу вече чакаха. Бяха доста. Всички столове бяха заети, имаше и правостоящи. Личеше си, че е кански пек — мнозина си вееха, за да се разхладят.

Брет виждаше добре катедрата върху ниската естрада, вдигната специално за случая. След малко от административната сграда излезе ректорът Андрю Макнотън — набит мъж около шейсетте, придружен от Еймъри, Ивлин и още трима-четирима души. Брет чу през стъклото на прозореца как насъбралите се изръкопляскаха.

Пръв ректорът застана зад катедрата и заговори по микрофона за Харисън и как е работил за благото на обществото. Слава Богу, не каза нищо за абортите.

После думата взе Ивлин, която заговори с уважение и обич за покойния си съпруг. После на катедрата пак застана ректорът, който представи Еймъри. Но още преди мъжът ѝ да е казал и дума, хората в дъното на двора се размърдаха.

Брет не чуваше какво казват, ала и за миг не се усъмни за какво става въпрос. Всички се обърнаха. Младата жена също се загледа натам и видя някакъв почервенял от яд младеж, който размахваше юмрук и крещеше нещо.

Към него се завтекоха неколцина полицаи. Брет отново погледна към Еймъри и видя, че от дъното на двора към него тича мъж към трийсетте, облечен съвсем небрежно. Еймъри го забеляза, чак когато той бе на няколко крачки.

Човекът се метна на естрадата и вдигна ръка. Държеше пистолет. Чу се изстрел. Еймъри се свлече на земята.

Брет се изправи на крака, като едвам си поемаше дъх. Мъжът стреля повторно по съпруга ѝ, след това се обърна и хукна да бяга.

Брет изпищя. Загледа безпомощна безжизненото тяло на Еймъри. Стори ѝ се, че цяла вечност не реагира никой. Първи при него отидоха Ивлин и ректорът.

— Не, не! — закрещя пак Брет.

Виждаше през обръча на насъбралите се посребрената коса на мъжа си. Той не помръдваше. Забеляза Ивлин, която ужасена вдигна ръце към устата си и погледна към прозореца, където стоеше Брет.

Тя се завтече към вратата на кабинета, но когато допря ръка до бравата, я проряза остра болка. Смръщи се, отвори вратата, направи крачка-две и пронизана отново от непоносима болка, се строполи на пода. Пред очите ѝ притъмня.

Изведнъж стаята се завъртя, после всичко потъна в мрак.

Цареше страхотна олелия. Всички се блъскаха и Ивлин едвам се добра до линейката, където бяха натоварили носилката с Брет. Седна до нея и се взря в лицето ѝ. Брет стенеше. Не беше на себе си — не беше казала и една свързана дума, откакто Ивлин я бе намерила да лежи в локва кръв наред кабинета на секретарката на ректора.

— Кога ѝ е терминът? — попита лекарката.

— В края на месеца — поясни Ивлин.

— Е, независимо от това бебето вече е тръгнало да излиза.

Линейката се стрелна с виеща сирена по задръстените от коли улици. Брет изстена, после извика от болка. Отвори очи — за първи път разбра какво се е случило. Известно време гледа втренчено тавана, сетне се извърна към етърва си. Върху лицето ѝ се изписа ужас.

— Еймъри добре ли е? — попита отчаяно.

Ивлин я хвана за ръката.

— Закараха го в болница.

— Добре ли е? — попита отново тя.

— Ранен е, и то тежко.

— Мъртъв е, нали? — вторачи се в нея Брет. — Кажи ми, Ивлин, мъртъв ли е?

Ивлин се опита да ѝ отговори, ала на гърлото ѝ бе заседнала буца. Накрая успя да изрече:

— Не съм сигурна. Откараха го с „Бърза помощ“. Не знам.

Брет извика и се разплака.

— Знаех си, че ще се случи. Аз съм виновна.

— Извинявайте, госпожо — намеси се лекарката и отмести Ивлин. — Трябва да ѝ премеря кръвното.

Брет ридаеше толкова неудържимо, че цялото ѝ тяло се тресеше.

— Ще умре и детенцето ми. Ще изгубя и него.

— А, като го гледам какво се е разритало, едва ли — възрази лекарката.

Но Брет не я чу. Единственото, което усещаше, беше непоносимата болка. Ивлин се облегна изнемощяло, сякаш и тя беше пронизана от куршум. По страните ѝ се стичаха сълзи. Копринената ѝ рокля беше цялата в кръв. Когато качиха Еймъри на линейката, той не дишаше, нямаше и пулс. Ивлин беше почти сигурна, че е мъртъв.

ЧАСТ VI

Вашингтон

8 април 1994 година

В огромната зала цареше невероятна врява. Брет си запроправя път през навалищата, бе изгубила от поглед Ивлин. Беше я отмъкнал един заместник-министър, чието име Брет не помнеше, явно за да обсъдят някои неща преди заседанието на сенатската комисия по външна политика. Докато пътуваха с колата към сградата на Държавния департамент, етърва ѝ сподели, че президентът се опитва да постигне в Конгреса консенсус за новата си инициатива по конфликта в Босна, която смяташе да внесе за обсъждане в ООН.

Всички говореха само за едно — за положението на Балканите. В залата цареше по-голямо напрежение от обикновено, макар че на Брет ѝ беше трудно да съди. От доста години се бе откъснала от Вашингтон и беше идвала за кратко само един-два пъти. Беше наблюдавала кризата в Персийския залив от хола си в Атланта, ето защо не знаеше какви са настроенията във Вашингтон. Но американската столица пак преливаше от енергия, което силно я привличаше.

Колкото и да е странно, събитията, повлияли най-много върху живота ѝ през последните две години, се бяха разиграли във Вашингтон, а не в Джорджия. През 1991 година тя бе адвокатка, която се занимаваше в Атланта предимно с бракоразводни дела, а през това време Сенатът разгледа предложението Кларънс Томас да влезе в състава на Върховния съд. Слуша и пренията на сенатската законодателна комисия за Анита Хил и реши, че е крайно време и тя да се включи в политиката, вместо да наблюдава от страни.

След дванайсет месеца, през „годината на жените“ в американската политика, Брет се кандидатира за законодателния орган на щата Джорджия и спечели изборите с минимална преднина. Дори и да не се бе заразила окончателно от този неизлечим вирус — политиката, след предизборната кампания разбра, че именно тя е нейна съдба.

През тези години поддържаше връзка с Ивлин и когато спечели изборите в Джорджия, най-много се зарадва етърва й. Ето защо, когато през миналия януари пак се откри възможност да се изяви в политиката, Брет не се поколеба и звънна да се посъветва с Ивлин.

— Рандъл Уортингтън е решил да не се кандидатира отново през есента — съобщи й тя. — Всички в Северна Джорджия си точат зъбите за мястото му, аз също мисля да си опитам късмета. Какво ще кажеш, Ив?

— От теб, Брет, ще стане чудесен конгресмен. Изобщо не се колебай, успехът ти е в кърпа вързан — насърчи я Ивлин.

Брет реши, че е дошъл звездният й миг и през март се кандидатира на първичните избори заедно с още осем кандидата. Спечели ги, ала с толкова малка преднина, че късно през пролетта трябваше да се яви на балотаж. Ивлин нямаше как да агитира публично в нейна полза — нали членуваха в различни партии, но на четири очи я увери, че ще направи всичко по силите си да й помогне.

Брет пристигна във Вашингтон, за да се срещне с хората от предизборния щаб на Демократическата партия. Стейси Кръм, голям симпатяга от Калифорния, който работеше в щаба, й отдели цяла сутрин — обсъди с нея някои въпроси и й предостави информация. В ранния следобед Брет отиде в Сената да се види с етърва си. И бездруго щяха да вечерят заедно, ето защо Ивлин я покани да дойде с нея на приема в Държавния департамент.

— Е, не ти обещавам, че ще е кой знае колко забавно, но поне ще се разнообразиш след Атланта.

Ако преди това Ивлин не й беше казала, че Елиот е в Париж, Брет сигурно щеше да се усъмни, че тъкмо той й е подшушнал да я заведе на дипломатическия прием.

— В Париж му харесва, но надали ще го оставят там до края на живота му — обясни етърва й. — Подочух, че е сред предпочитаните от Клинтън дипломати. Може дори да го направят заместник-държавен секретар.

— Когато станеш президент, вземи, та го направи държавен секретар — пошегува се Брет. — Трябва да имаш в администрацията си поне един демократ, нали така?

— Моят път до Белия дом е поне сто пъти по-дълъг, отколкото твоят до Конгреса — прихна етърва й. — Но ти благодаря за

комплимента.

Не си казаха нищо повече за Елиот, но името му неизменно изплуваше във всеки техен разговор. Така през последните пет години Брет бе научавала какво става с него.

Сега обикаляше залата и търсеше Ивлин, но погледът ѝ току се натъкваше на чернокоси снажни мъже и на нея все ѝ се струваше, че е мярнала Елиот. Не беше изключено в последния момент да са го повикали във Вашингтон на спешно заседание и той да е слязъл на приема да пийне нещо.

Странно, тя непрекъснато се сецаше за него. През последната година — година и половина всъщност мислеше повече за Елиот, отколкото за Еймъри. Може би си бе в реда на нещата — мъртвите избледняват в паметта по-бързо, отколкото живите.

Брет отиде на един от импровизираните барове във фоайето и пак затърси с очи Ивлин. Етърва ѝ я нямаше, може би се беше затворила в някой кабинет със съветниците на държавния секретар и обсъждаше с тях политиката на администрацията.

Проправи си път до бармана в бяло сако и си поръча водка с повече тоник. Мъжът ѝ подаде коктейла. Младата жена тръгна из тълпата — беше решила да не си губи времето и да намери някого, с когото си струва да поговори. Външната политика не играеше кой знае каква роля в изборите за Конгреса, но Брет винаги се бе интересувала от нея.

Отпи от коктейла и си спомни приема в посолството в Делхи, когато за пръв път доби, макар и бегла представа за дипломатията. Ала в съзнанието ѝ отново изникна не самият прием, а Елиот. Тогава явно не го бе съзнавала, но както личеше, се беше влюбила в него още през онази вечер.

През годините често си мислеше за последния път, когато се видяха в къщата на Източния бряг. Това бе един от най-тъжните дни в живота ѝ не само защото бележеше края на цял житейски период, но и защото бе неизбежен. Тогава каза на Елиот, че просто не е редно да вършат някои неща и беше искрено убедена в това.

Елиот пък бе уверен, че тя греши, че времето ще излекува всичките ѝ рани. Ала пропускаше простия факт, че когато човек е вървял твърде дълго по даден път, не е никак практично да се връща назад. Тъкмо това беше станало и в нейния случай.

Брет не смяташе, че с Еймъри е умряла и любовта. Не се прибра в Джорджия с убеждението, че в живота ѝ няма да има други мъже, нито пък с надеждата да си намери някого. Често се събираше с приятели, но едва през пролетта на 1990 година започна да излиза по-сериозно с мъж — с Маркърс Джордан, прочут в Атланта хирург. Той беше с осем години по-възрастен от нея и беше овдовял година преди да се спомине Еймъри. Брет често се срещаше с Маркърс и бе много привързана към него. И двамата произхождаха от бедни провинциални семейства, имаха общи интереси и им беше приятно да са заедно.

Но Брет не бързаше да се обвързва. Беше започнала да се утвърждава като адвокатка, беше се впуснала и в политиката и нали гледаше сама сина си, не ѝ оставаше много време за любов. Още от самото начало посвещаваше почти цялата си енергия на Тайлър. Гледаше много сериозно на задълженията си като майка и беше решена синът ѝ да не изпитва никакви лишения, били те емоционални или от друго естество.

— Я, Брет Мейтланд! — провикна се някой от тълпата зад нея.

Тя усети върху рамото си хладна длан и се обърна. Тъмната коса бе подстригана по-различно, лицето бе остаряло, но все така красиво:

— Нали ме помниш, миличка? — попита жената. — Моника Фарънс. Е, по онова време още се казвах Брустър.

— Здравей, Моника! — поздрави Брет и протегна ръка — Разбира се, че те помня.

Моника се подсмихна хитро.

— Господи, не сме се виждали от години! Кога се срещнахме за последен път? — затеатралничи тя. — Я да помисля! Май през оная фатална вечер на Източния бряг. А, не — отговори си сама. — После се видяхме още веднъж. Чак сега се сетих. В тоалетната на някакъв ресторант! Изповръща си червата.

— Колко мило от твоя страна, че помниш такива подробности от моя живот — отвърна също тъй злъчно Брет.

Моника се заоглежда, сякаш търсеше някого в навалищата. За облекчение на Брет не ги гледаше никой.

— Колко скучни са тези приеми, нали? Направо да си умреш — отбеляза Моника и отвори дамската си чанта. — До гуша ми е дошло от тях.

— Не присъствам често на приеми, ето защо не съм чак толкова отегчена — отбеляза Брет. — Засега, разбира се. Напредвам бързо в това отношение.

Моника най-сетне намери каквото търсеше — пакет цигари. Предложи и на Брет.

— Не, благодаря.

— Да де, бях забравила, че нямаш никакви пороци!

— Слушай, Моника — отвърна Брет, изгубила търпение. — Нямам никакво намерение да си разменяме обиди. Вече нямаме какво да делим. Но ако ти си на друго мнение...

— Ох, ужасно съжалявам, че те обидих — завайка се Моника и пак затършува в дамската си чанта, този път търсеше кибрит.

— Преди май не пушеше — каза Брет, докато я гледаше да издишва към тавана цигарения дим.

— Е, трябва да имам поне един порок — подсмихна се другата жена — Робърт предпочита да пуша, отколкото да се чукам с чужди мъже. А ти как я караш? Доколкото разбрах, си в Алабама.

— В Джорджия. Адвокатка съм, занимавам се и с политика.

— Така де, не може вечно да се правиш на покрусена вдовица.

— Ами ти, Моника? За постоянно ли си във Вашингтон?

— Още сме в Лондон, но се надяваме да върнат Робърт в Държавния департамент. Той дойде да действа по въпроса, а аз реших да го придружа.

Двете жени се погледнаха. По характер бяха пълна противоположност, почти врагове, но сега наистина вече нямаше какво да делят.

— Радвам се за теб — рече Брет. — Значи нещата са се наредили. Получи родителските права върху Дженифър. Омъжи се повторно. Щастлива ли си?

— Е, човек вечно е недоволен. Но с Робърт е съвсем различно. Разбира ме. Сега се чувствам къде-къде по-добре.

— Това да се чува.

— Стига да имаш до себе си свестен мъж и да се изръсиш с двайсет бона, за да те откажат от алкохола и нещата потръгват — усмихна се Моника. — Сега не слагам и капка в устата. Събирам произведения на изкуството, организирам изложби. Не мога да се оплача.

— Значи вече си почтена жена.

Развеселена, Моника прихна в смях.

— Е, щом казваш. Мен ако питаш обаче и в най-тежките си периоди не съм се крила от никого. И да съм се чукала с чужд мъж, жена му винаги е знаела.

Брет усети, че Моника продължава да я мрази, заради онази вечер.

— Слушай, сигурно още ми имаш зъб, но аз нямам намерение да стоя тук и да ти търпя подмятанията. Днес не съм настроена войнствено.

— Брей, много устата си била! Елиот винаги е харесвал такива жени.

— Елиот вече не значи нищо за мен, както, убедена съм, и за теб. Лично аз не изпитвам никакво удоволствие да разпалвам стари вражди, така че дай да се разделим по живо, по здраво.

— Извинявай, Брет — рече съвсем искрено другата жена. — Не исках да те засягам. Явно го правя по рефлекс. Ако искаш да знаеш, дори съм ти благодарна, задето преспа с Елиот. Направи ми голяма услуга.

— Какви ги говориш? — примига недоумяващо Брет.

Моника си дръпна от цигарата.

— Говоря ти, естествено, за Дженифър. Получих родителските права благодарение на флирта ти с Елиот. Не знаеше ли?

— Как така „благодарение на флирта ми“? — попита Брет, пребледняла като платно.

— Притиснах с тази история Елиот до стената и той волюневолю ми преотстъпи родителските права. Нямахте друг избор — засмя се Моника. — Мислех, че ти е поплакал на рамото.

— Не съм го виждала след смъртта на Еймъри.

— Е, тогава е все едно.

— Чакай, чакай, Моника не е все едно. Значи си изнудвала Елиот с мен? И той ти е преотстъпил Дженифър, понеже си го заплашвала.

— Точно така, драга изиграх го копелдака му с копелдак — призна Моника и издиша цигарения дим. — Заявих му направо в очите, че ако не ми даде Дженифър, ще кажа всичко на Еймъри — тя се подсмихва, искрено развеселена. — Ама ти наистина ли не си се досетила досега?

— Елиот не ми е казал и дума — каза зачервена Брет.

— Виж ти! Много обича да се прави на герой. Явно наистина е хлътнал по тебе.

Изведнъж Брет разбра всичко и видя в нова светлина случилото се през онези няколко критични месеца. Излизаше, че Елиот се е жертвал, за да спаси нея. Тя погледна към чашата, която държеше, и започна да я върти нервно в ръката си.

— Значи наистина не ти е казал? — учуди се Моника. — Защо ли?

— Вероятно е прекалено почтен, за да го стори.

— Голям смотаняк е този Елиот. Поне да беше намазал нещичко! Пък аз си мислех, че си му се притръшкала да не казва, докато се разсеят облаците над главите ви.

Брет я гледаше като попарена.

— Я не ми се прави на вода ненапита! — възкликна Моника. — И ти не си светица.

— Не, не съм, но от това постъпката ти не става по-малко гнусна.

Моника пак си дръпна от цигарата. Брет продължаваше да гледа смаяно чашата.

— Не се разстройвай, де! — започна да я утешава Моника. — Било каквото било. Не можем да върнем миналото.

— Но нали пускаш Дженифър при него? — попита Брет.

— Естествено. Вижда я, когато пожелае. Повече от щедра съм. А колкото до Дженифър, тя се чувства прекрасно при мен и Робърт.

Брет усети как настръхва цялата. Елиот дори не бе намекнал какво е направил. Явно не бе искал да я обременява още повече.

Моника спря келнера, който минаваше покрай тях, и угаси фаса си в пепелника. Брет продължаваше да я гледа, все така стъписана. И през ум не ѝ беше минавало какво се е случило. Може би просто не е искала да погледне очевидната истина в очите?

— Мъчно ми е за Елиот — промълви най-сетне тя. — В крайна сметка единственият потърпевш е той.

— А, не го мисли, оправя се чудесно. Ако се вярва на слухове, ще го повишат в заместник-държавен секретар, ще отговаря за Европа.

— Сигурна съм, че за него Дженифър е по-важна от всички повишения — възрази покрусено Брет. — Горкият Елиот!

Моника я погледна невярващо.

— Май се раздрънках повече, отколкото трябва. Вече е късно да се разкайваш. Оттогава минаха цели пет години!

От това на Брет не й олекна ни най-малко. Обратното, направо й призля, като си помисли какво е направил Елиот заради нея. Заоглежда се отново с надеждата да открие Ивлин. Искаше час по-скоро да се махне от приема. Моника забеляза мъката, изписала се върху лицето й.

— Ама ти наистина се разстрои заради Елиот.

— Да, има нещо такова — призна си Брет.

— Май още не си безразлична към него — подметна ехидно Моника.

— Я, каква странна двойка — каза зад тях някакъв мъж.

Беше Робърт Фарънс, който отиде при жена си и я прегърна през кръста.

— Идваш тъкмо навреме, Робърт. Я послужи на Брет с носната си кърпа. Говорим за Елиот.

— Здравейте, госпожо Мейтланд — кимна учтиво Фарънс, който беше в добре скроен костюм и изглеждаше доста самодоволен. — Радвам се да ви видя!

— И аз, господин Фарънс.

— Значи говорехте за Брустър.

— Да — потвърди Брет. — Но изчерпахме темата. Всъщност търся Ивлин. Случайно да сте я виждали?

— Ще намерите сенаторката ей в оня ъгъл — посочи Фарънс. — В компанията все на едри риби.

Брет протегна ръка на Моника и й се усмихна насила.

— Е, разговорът не беше от най-приятните, затова пък беше полезен.

— Дано не съм те притеснила — погледна я лукаво Моника.

Брет обаче реши да не се поддава на провокации й.

— Нищо в този живот не е случайно — каза тя. — За останалото не знам, но поне тази поука съм осъзнала.

Сбогуваха се и Брет отиде при етърва си.

Къщата на Ивлин в Джорджтаун бе на две крачки от Държавния департамент. Решиха да отскочат дотам, за да пийнат преди вечерята нещо и тя да се обади в Сената. Докато пътуваха с колата, Брет й

разказа за срещата си с Моника, но не се впусна в подробности за разговора им.

— Не съм я виждала от години — рече етърва й. — Пак ли е същата усойница, както едно време?

— Да, не й трябва злоба назаем, но иначе май си е стъпила на краката.

— И никаква милост към Елиот, нали?

— Не.

— Нищо чудно. Не можеше да го гледа, още докато бяха женени. Едва ли го е заобичала, след като се разведоха.

Щом влязоха в къщата, Брет седна на канапето, а Ивлин отиде да донесе водка и тоник. Върна се с коктейлите и се взря в етърва си.

— Какво има? Изглеждаш ми разстроена.

След разговора си с Моника тя мислеше само за едно — за Елиот. Беше постъпил толкова безкористно, като се бе жертвал заради нея! Тръпки я побиха при мисълта колко зле се е държала с него, колко коравосърдечно е постъпила, като е скрила истината за Тайлър.

— Покрай Моника се сетих за Елиот и Дженифър — отвърна тя на Ивлин. — Имаш ли адреса му в Париж?

— Разбира се — учуди се етърва й. — Да ти го дам ли?

— Мисля да му се обадя.

Ивлин изчака Брет да продължи, но тя не каза нищо повече.

— Да не би Моника да те е разстроила с нещо?

— Да, но не ми се говори за това. Не ми се сърди, просто не съм в настроение.

— Виждам, че си разстроена.

Брет погледна през прозореца към къщите отсреща, озарени от късното следобедно слънце. Имаше странното чувство, че е участвала в жестока несправедливост, чиято жертва е станал Елиот. Отново в съзнанието й изплува лицето му в деня, когато беше дошъл да я види в „Роузмънт“. Клетият, беше понесъл двойна трагедия, а тя дори нямаше представа какво му се е случило на главата.

Отпи от коктейла. Ивлин, която седеше на фотьойла срещу нея, чакаше тя да каже нещо. Изведнъж на Брет й стана непоносимо да пази и занапред тайната за бащата на Тайлър, която досега знаеше единствена тя.

— Ивлин — поде младата жена, — мога ли да споделя с теб най-страшната тайна в живота си? Нали няма да ме съдиш много строго?

Етърва ѝ я погледна озадачено.

— Ама разбира се, Брет!

— Нямах намерение да те обременявам с това, понеже смятах, че сама трябва да си нося кръста, но сега наистина имам нужда от съвета ти.

Ивлин зачака.

Брет сведе глава точно както правят католиците по време на изповед. Бе направо смазана от мъка. Струваше ѝ неописуемо усилие, но накрая събра смелост и изрече:

— Тайлър е син не на Еймъри, а на Елиот.

Ивлин дори не трепна, върху лицето ѝ не се изписа и следа от изненада. Тя се пресегна през масата и помилва Брет по ръката. Младата жена едва се сдържа да не се разплаче.

— Досещах се, че има нещо — рече етърва ѝ.

— Не съм казвала на Елиот — поясни Брет. — Всъщност го излъгах, за да не пострадам аз.

Ивлин я гледаше с блеснали от сълзи очи.

— Мислиш ли... — продължи със сетни сили Брет. — Мислиш ли, че е редно да му кажа?

— Не мога да ти отговоря на този въпрос. Единствена ти знаеш какво трябва да направиш.

Брет въздъхна тежко и се облегна на дивана.

— Господи и аз вече не знам какво да правя — допълни тя и се загледа в покривите зад прозореца. — На приема Моника ми съобщи нещо, което съвсем ме извади от релси. Изнудила е Елиот, заплашила го е, че ако не ѝ даде родителските права върху Дженифър, ще каже на Еймъри за нашата връзка.

— Боже, и това ли е направила тази негодница!

— Да, а Елиот дори не ми е казал. Дал ѝ е детето, за да пощади мен и Еймъри.

Ивлин беше ужасена.

— Иска ми се да умра — допълни разплакала Брет и прокара пръсти по чашата, сетне впери поглед в етърва си. — Питам се дали на Елиот няма да му стане още по-тежко, ако научи и истината за Тайлър.

— Може би вече я знае. Или се досеща.

— Толкова по-зле. Тогава сигурно ме мрази.

— Обратното, Брет, мен ако питаш, те обича. Не е споделял нищо с мен, но съм го усетила отдавна. Винаги се интересува какво правиш. Гледа да не бие на очи, но определено държи на теб.

— И ти какво му казваш, че съм добре, че умирам от щастие ли?

— Казвам му истината. Ти си щастлива, нали?

— Това е без значение, Ивлин. Никога не съм се чувствала толкова зле, както сега.

— Съмнявам се, че Елиот го интересува дали ти е мъчно за него. Важното е какво искаш ти, Брет.

— Мислех си, че искам да съм щастлива.

— Може би това е отговорът, който търсиш.

— Не съм чак толкова сигурна.

Ивлин отпи от коктейла и зачака. Брет си даваше сметка, че всичко се свежда до един простиъчен въпрос. Двете жени се спогледаха.

— Става дума не само за моите чувства, но и за чувствата на Елиот — каза Брет. — Трябва да мисля и за Тайлър. Той е едва петгодишен, но смята, че негов баща е беловласият мъж от снимката върху тоалетката ми.

— Истината често бива преиначавана. Тя може да носи какви ли не маски.

Брет кимна.

— Имам усещането, че цял живот съм се опитвала да открия маската, която ми пасва, и съм се самозалъгвала. Може би е крайно време да престана да живея така, Ивлин. Длъжна съм да кажа истината и на Елиот, и на Тайлър.

Париж, Франция

22 април 1994 година

Беше застанал на отворения прозорец и гледаше надолу към авеню „Емил Дешанел“ — очакваше таксито да пристигне всеки момент. Но улицата беше безлюдна, не се виждаха никакви коли.

Усети мириса на влажния хладен въздух, който ухаеше на дъжд. Той му напомни деня, когато двамата с Брет се бяха разхождали в горите край река Тред Ейвън и се бяха скрили под навеса, където Елиот си беше играл като малък. Тъкмо през онзи есенен ден беше

започнало всичко. Той най-после бе прекършил съпротивата ѝ. Беше я направил своя. След това, само след седмица, всичко свърши.

Колко кратка беше трагичната им любов, продължила броени мигове! Но дните, които бе прекарал с Брет, и досега предопределяха живота му.

Беше се опитал да продължи нататък без нея. Вършеше си съвестно работата. Виждаше се от време на време с приятели. Но така и не успя да я забрави. Непрекъснато мислеше за нея, дори след като изгуби надежда, че тя ще му прати писмо или ще му се обади по телефона.

От Ивлин знаеше, че Брет се справя добре. Беше станала политик, както се зарече навремето. Гледаше си детето. Беше сложила кръст на миналото.

Ето защо Елиот направо не повярва на ушите си, когато тя му се обади от Вашингтон, че ще дойде в Европа и иска да го види.

— Няма да ти отнема повече от час — беше му казала.

Елиот предложи да я посрещне на летището, но тя отказа, под предлог, че не искала да му създава излишни главоболия. Щяла да доведе и сина си, за да го види. Съвсем скоро Тайлър щеше да навърши пет години.

Решиха тя да наmine в дома му, за да поприказват — не било удобно да се срещат по личен повод в посолството. Уговориха се Брет да дойде в три часа.

Вече минаваше три. Елиот я чакаше, беше объркан и любопитен, страхуваше се да храни надежди и въпреки това се надяваше: Какво ли се бе случило? Брет надали щеше да поиска току-така да се срещнат. Молбата ѝ едва ли бе плод на случайността или на някаква приумица.

Погледна свъсеното небе и отиде да седне на фотьойла в другия край на стаята. Загледа се в няколкото рисунки на Шагал върху копринения тапет отсреща. Сутринта беше ходил в Министерството на външните работи и ето защо беше в тъмносив костюм с двуредно закопчаване и италианска копринена връзка. Погледна надолу към бомбетата на лъснатите си до блясък обувки и заклати нервно крак.

Кой знае защо, не си бе представял срещата им така. Във въображението си той отиваше при нея в Джорджия или във Вашингтон, а не тя при него в Париж.

Огледа стените на къщата, подредена с много вкус. Всъщност не я чувстваше като свой дом. Нямаше си дом. Нито семейство. Малко след като стана шарже д'афер в посолството, се пренесе в тази изискана малка постройка в Седми район, собственост на френски banker. Беше само на няколко преки от Шан дьо Марс, близко до посолството, пък и наемът не беше висок.

Вече не го свърташе на едно място, затова стана и се върна до прозореца. По тротоара мина жена с чадър, която тикаше голяма бебешка количка, покрита с найлон, за да не я мокри дъждът. Таксито го нямаше. Градът беше похлупен от буреносни дъждовни облаци. Брет закъсняваше.

Сърцето на Елиот туптеше като обезумяло. Съвсем се бе изнервил покрай това чакане. Нищо нямаше значение, освен предстоящата им среща, нищо не бе така важно за него. Телефонното ѝ обаждане, краткият им разговор отново бяха разпалили любовта му към нея.

Чу, че по притихналата улица се задава кола. В леката мъгла затрополиха едри капки дъжд. Пред къщата спря такси. Елиот застина в очакване, когато вратата на автомобила се отвори. Първо се показаха краката ѝ, после се появи и тя. Видя русата ѝ коса и когато Брет се извърна да погледне нагоре към къщата, мярна за миг и красивото ѝ лице.

В този момент заваля като из ведро. Брет се завтече към входа, а Елиот отиде да я посрещне. Отвори широко масивната врата и я завари да стои на прага мокра до кости, с коса, слепнала се от дъжда.

Известно време се гледаха. Елиот се пресегна да я въведе в антрето. Ръцете им се докоснаха едва-едва. Брет дишаше запъхтяно, беше тичала нагоре по стъпалата пред къщата.

Елиот сякаш беше изгубил дар слово, беше в състояние само да ѝ се любува. За разлика от предишния път, в погледа ѝ се четеше нетърпение, но и тя като него бе доста смутена.

— Здравей, Елиот — усмихна се Брет.

Той продължи да я гледа.

— Дойде с дъжда — каза накрая той.

Тя кимна и върху лицето ѝ се изписаха противоречиви чувства.

— Как мислиш, дали е лоша поличба?

— Не, не — поклати глава Елиот. Помогна ѝ да си свали палтото и го метна на закачалката зад вратата. След това се обърна към Брет. Тя беше облечена в рокля от бежова коприна, косата ѝ бе подстригана късо, по последната мода. Пак беше хубава, но излъчваше и някаква зрялост. Беше стройна както първия път, когато я бе видял. — Не бях сигурен дали ще доведеш и сина си.

Брет поклати глава.

— Реших, че е по-разумно като начало да поговорим насаме. Тайлър остана в хотела с бавачката, симпатична лелка с много силен акцент. Примири се, че няма да дойде с мен — тя се огледа, после обърна очи към него, за пръв път по-изнервена. — Признателна съм ти, че ме прие в дома си.

— Брет, за мен няма по-голямо удоволствие — той махна с ръка към хола. — Хайде да седнем, стига сме стърчали тук.

— Имаш много хубава къща — отбеляза тя, след като разгледа стаята и се настани на любимото му място под картините на Шагал.

— Не е моя — поясни Елиот. — Моята къща е там, където са куфарът и самообръсначката ми — беше застанал до стола срещу Брет. — Мога ли да ти предложа нещо за пиене? Шери? Вино?

Брет извади от дамската си чанта носна кърпичка и избърса лицето си.

— Едно шери би било добре.

Елиот отиде в кухнята и след малко се върна с две чаши, напълнени догоре с шери. Подаде ѝ едната, другата остави на масата и придърпа един фотьойл, в който седна. Вдигна наздравица в нейна чест.

— Добре дошла в Париж!

Направи му впечатление, че е притеснена и нервничи, за разлика от последния път, когато се бяха видели в „Роузмънт“.

— Доколкото разбрах, си се устремила не на шега към президентския пост. Подочух, че си се кандидатира за Конгреса.

— Да, издигна ме Демократическата партия, предстои ми балотаж. Избирателният район е по-консервативен от мен, но опозицията се раздира от противоречия. По традиция победителят в първичните избори вече е конгресмен през ноември.

Говореше доста разпалено. И самоуверено. Явно беше в стихията си.

— Да, но както виждам, не си тръгнала да агитираш избирателите — подметна закачливо той.

Брет отпи припряно от шерито.

— Привържениците ми не одобряват отсъствието ми от избирателния район. Затова отскочих до Париж съвсем за малко.

Гледаха се дълго, без да продумват. Нямаше и следа вече от нейната напрегнатост и тревога, но въпреки това си личеше, че е притеснена, точно както първия път, когато бяха останали сами в къщата на Източния бряг.

— А защо дойде? — поинтересува се деликатно Елиот.

Брет пое въздух, сякаш да си вдъхне смелост.

— Преди около половин месец на дипломатически прием във Вашингтон се натъкнах случайно на Моника — Брет се поколеба. — Тя ми каза, че те била изнудила, за да получи родителските права върху Дженифър. Била те заплашила да каже за нас на Еймъри.

— Господи! — възкликна погнусено Елиот. — Няма ли си друга работа, та след толкова време пак е седнала да плете интриги?

— Защо си й позволил да го направи?

Елиот забеляза, че Брет е доста разстроена.

— Нямах избор.

— Не мога да ти опиша колко зле се почувствах, когато научих — каза Брет и прехапа устна.

— Моника трябваше да го пази в тайна. Такава беше уговорката ни.

— Защо не дойде при мен, Елиот? Все щяхме да измислим нещо. Еймъри за нищо на света нямаше да позволи да го използват като машина. Ако знаех, щях...

Елиот усети, че тя е толкова развълнувана, че не е в състояние да се доизкаже, ето защо й рече:

— Не се притеснявай, било каквото било. Това вече минало. Сега всичко е наред. Наистина — виждаше, че още малко и Брет ще избухне в плач. — Надявам се да не си била целия този път до Париж само заради това.

Младата жена въздъхна тежко.

— Бях длъжна поне да поговоря с теб. Заради мен си направил огромна жертва. Поне знай, че съм ти признателна.

— Хиляди благодарности — засмя се Елиот.

Тя избърса очите си с носната кърпичка.

— Направо се чудя как си намерил сили да го направиш, като знам колко обичаш Дженифър.

— Да, и теб обичах много. И се чувствах отговорен какво ще се случи.

— След като разговарях с Моника, си дадох сметка колко лошо съм се държала с теб — каза Брет и отпи от шерито. — Само за това си мисля от няколко седмици насам.

— Недей да се измъчваш от угризения на съвестта. Наистина съм ти благодарен за съчувствието. Но онова, което се случи между мен и Моника, засягаше само нас двамата. А ти по една случайност се озова в ролята на разменна монета.

— Да ти призная, измъчва ме не само мисълта, че си се жертвал, за да ме спасиш. Имам си и други прегрешения, които ми тежат на съвестта. Искам да ти призная още нещо, Елиот.

Той не разбираше какво има предвид Брет и я погледна озадачено. Младата жена се намръщи. Остави чашата с шери, изправи се и отиде до прозореца. Дъждът барабанеше по стъклото.

— Какво още има? Каж ми, Брет! — подкани я Елиот.

— Тайлър не е син на Еймъри — пророни тя през сълзи и се разхлипа. — Той е... твоє дете.

Елиот не можеше да повярва на ушите си. Думите на Брет го пронизаха право в сърцето. Той седеше като вкаменен. Тайлър — негово дете?

— Значи...

— Да, излъгах те точно както излъгах и Еймъри. Лъгах всички, включително и себе си. Въобразявах си, че това е моето възмездие, кръстът, който трябва да нося заради греха си.

Елиот се изправи и тръгна към нея. Бе неописуемо развълнуван.

— Чак след разговора с Моника разбрах колко си се измъчвал — допълни тя. — И тогава видях връзката ти с Тайлър в нова светлина. Бях решена на всяка цена да го направя син на Еймъри и изобщо не си давах сметка, че всъщност го лишавам от истинския му баща, а теб — от своя син. Но дори да е много късно, дори ти да не искаш да си му баща, поне заслужаваш да знаеш истината.

Елиот беше като попарен. Новината го бе сварила толкова неподготвен, бе отприщила у него такива силни чувства, че той не

знаеше какво да каже.

— Заради мен — продължи Брет — загуби не само дъщеря си, но и своя син. Накрая проумях, че си нямаш никого, че съм ти отнела децата. Ето защо дойдох да ти кажа истината и да те помоля за прошка.

Тя сведе глава и върху роклята ѝ се търкулна сълза. Елиот отиде при нея, обхвана с длани лицето ѝ и я накара да го погледне в очите.

— Не мога да ти опиша колко важно е, че ми го каза — прошепна той. — Сега за мен значение има само един човек и това си ти — Елиот се наведе и я целуна по устните. — Обичам те и винаги ще те обичам, Брет.

— Колко объркан е животът — прошепна тя.

— Не, не е объркан. Рано или късно всичко си идва на мястото — възрази Елиот и я притисна до себе си.

— Чак сега разбирам, че ми е трябвало време, за да дойда при теб.

Дъждът продължаваше да плющи навън. Двамата се прегръщаха и годините, през които бяха разделени, сякаш се топяха една по една.

— Дълбоко в себе си — допълни Брет — винаги съм знаела, че те обичам.

— Пък аз винаги съм знаел, че рано или късно ще бъдем заедно.

Целунаха се дълго и страстно.

Брет продължаваше да плаче, но този път — от радост. И от любов. Елиот знаеше, че е дошъл и техният звезден час. Че все някак ще успеят да започнат всичко отначало.

Издание:

Джанис Кайзър. Любов и грях
ИК „Арлекин-България“, София, 1995

Редактор: Марияна Василева

ISBN: 954-11-0359-6

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.